Oameni cu totul Deosebiți

Studiu Biblic Asupra Epistolei Lui Iuda

Petru Popovici

Oameni cu totul Deosebiți

Studiu Biblic asupra epistolei lui Iuda

Petru Popovici

CUPRINS

1. Prefață 1
2. Introducere 3
3. Introducere la epistola lui Iuda 9
4. O urare întreită 27
5. Motivul epistolei 34
6. O demascare a apostaților 41
7. Izbăviții nimiciți de Domnul 49
8. Îngeri în lanțuri 59
9. Pilda Sodomei 65
10. Oameni târâți de visări 70
11. Vai de ei ! 78
12. Calea lui Cain 83
13. Rătăcirea lui Balaam 88
14. Calea rebeliunii lui Core 95
15. Atenție ! Oameni periculoși ! 102
16. Profeția lui Enoh 110
17. Un tablou în șapte culori 116
18. Zidirea sufletească 121
19. Rugăciunea prin Duhul Sfânt 130
20. Țineți-vă în dragoste 138
21. Așteptați îndurarea Domnului 142
22. Mustrarea celor ce plecă 146
23. Smulgerea unora din foc 150
24. Un îndemn-înștiințare 154
25. Ce poate face Dumnezeu ? 158
26. Ce i se cuvine lui Dumnezeu ? 165

Prefață

Paginile ce urmează sunt un jar aprins de învățătură pentru viață. Focul mistuie, curățâ, purifică. Paginile acestea trebuie citite cu multă atenție, nu în grabă. Epistola lui Iuda, explicată și luminată aici, poate fi operația de extirpare a unor tumori spirituale fatale.

Epistola lui Iuda este mai puțin cunoscută și studiată astăzi, și e păcat. Trăim vremuri care au nevoie de mesajul acestei epistole, un mesaj clar, direct, fără ocolișuri, și foarte tăios.

În biserica primului veac, printre ereziile nimicitoare au fost două extreme: iudaizatorii și gnosticii. Iudaizatorii au fost primii care au dat atacul. Ei au căutat să impună condițiile legaliste ale vechiului legământ iudaic pe grumazul creștinilor dintre neamuri. Doctorul Luca în Faptele Apostolilor și primele epistole pauline au tratat acest pericol, iar argumentele eliberatoare ale harului adus prin Domnul nostru Isus Hristos au dat bisericii aripi spre noi orizonturi de viață.

Cealaltă extremă a fost gnosticismul. Gnosticii s-au erijat, la fel ca și iudaizatorii, ca fiind parte din biserica creștină. Prin învățăturile lor și în numele libertății spiritului, gnosticii au eliminat orice autoritate umană sau divină din domeniul harului, dând naștere unui trai de păcat și desfrâu, botezat sub apa căldicică a unei filozofii semipăgâne și ascuns, ca un șarpe veninos într-un sac de catifea, sub numele de creștin. Gnosticii au transformat harul în desfrânare, Evanghelia în filozofie, și pe Hristos în mitologie. Odată fixați astfel termenii credinței, religia creștină era în pericol să devină o religie a minții, a credeurilor rostite mecanic, a ideilor elevate, savante, un creștinism fără Hristos, fără viața curată și adevărată, fără o mărturie reală, un creștinism denaturat și fără putere.

Pericolul acesta satanic a fost extraordinar. Biserica se răspândise pretutindeni în imperiul roman, dar era gata să-și

piardă puterea. Împotriva gnosticilor, împotriva învățăturilor lor otrăvitoare și împotriva felului lor de viață libertin, desfrânat, s-a ridicat Duhul Sfânt inspirându-l pe Iuda să scrie epistola sa.

Dar exact ce spuneau gnosticii din primul veac, spun filozofiile moderne, care sunt ca o plagă asupra creștinismului de azi. Învățăturile au alte denumiri, ambalajul e colorat diferit, pachetul are nume frumoase englezești, germane, indiene, dar înăuntru este același șarpe. Iată de ce, a doua epistola a apostolului Petru și epistola lui Iuda sunt manualele de strategie ostășească pentru lupta credincioșilor de azi împotriva rătăcirilor gnostice moderne.

Da, paginile ce urmează sunt un jar aprins de învățătură pentru viață. Trebuie citite cu multă atenție. Autorul acestei cărți, un om al lui Dumnezeu, a propovăduit întreaga lui viață învățătura Domnului nostru Isus Hristos cu mult curaj, cu demnitate, prin mari pericole, iar acum, la bătrânețe, ne îndeamnă, ca și Iuda, să luptăm pentru credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna. Căci, așa cum spunea poetul nostru ardelean: „Credința-n viața de-apoi e singura tărie-n noi". Și ce altceva avem mai bun de păstrat, ca oameni, ca români, ca străini și călători pe acest pământ?

Cu mult respect pentru autor, și cu dragoste de Dumnezeu și de neam, mă rog ca această carte să fie un strigăt de alarmă pentru trezirea bisericii lui Hristos din zilele de astăzi, ca să ajungem să fim „oameni cu totul deosebiți" pentru gloria lui Dumnezeu.

Valentin Popovici

INTRODUCERE

Epistola lui Iuda vorbește despre două categorii de oameni cu totul deosebiți, care vor trăi în vremurile din urmă. Unii sunt buni creștini. Ei au ascultat chemarea lui Hristos Domnul și au părăsit stricăciunea care este în lume prin pofte; ei sunt iubiți în Dumnezeu și păstrați prin Duhul Sfânt pentru Domnul Isus Hristos. Ei au primit credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna, credință pentru care ei trebuie să lupte în deplină ascultare de singurul lor Stăpân și Domn Isus Hristos. Ei au totul la îndemână prin incomensurabilul har al lui Dumnezeu și în viețuirea lor se bucură de îndurare, pace și dragoste, lucruri pe care Iuda vede că trebuie să le fie înmulțite, ca să poată face față vremurilor critice pe care le trăiesc. Fiind confruntați cu marea apostazie, când vrăjmașul atacă pe copiii Domnului spre a-i doborî tocmai prin frați cu trai păcătos, cu învățături subtile, ce par frumoase, dar sunt nimicitoare, Iuda trage semnalul de alarmă și le dă îndemnuri acestor oameni deosebiți spre a-i feri de cădere. Credința pentru care ei trebuie să lupte prin puterea Duhului Sfânt, se învederează prin trăirea în toată curăția în gândire, în vorbire, în faptă și în comportament. Ei sunt în lume, dar ei nu sunt din lume, căci au fost născuți din nou prin Duhul Sfânt. Ei au fost strămutați din împărăția întunericului, în Împărăția Fiului dragostei Lui. Aceasta îi face să fie oameni cu totul deosebiti. Așa au fost creștinii la început și așa sunt adevărații creștini, chiar și în vremurile din urmă, când păcătoșenia ajunge la culme.

O altă categorie de oameni cu totul deosebiți e a celor apostați, a celor ce se leapădă de credință. Aceștia nu sunt păcătoși de rând, ci sunt deosebiți de ceilalți păcătoși prin faptul că *„ei au fost scăpați de întinăciunile lumii, prin*

cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos, ei au fost odată înnoiți prin Duhul Sfânt, dar s-au lăsat biruiți de vechile păcate". Ei „au schimbat harul în desfrânare" și prin felul lor de trai, poate fără vorbe, ci prin viețuire, ei tăgăduiesc pe singurul nostru Domn și Stăpân Isus Hristos. Ei au devenit apostați prin traiul lor lumesc. La aceasta s-a ajuns datorită învățăturii mincinoase a antinomienilor, care spuneau că odată fiind mântuit prin har, poți să-ți permiți păcatul că nu mai ești osândit. Aceștia s-au tăvălit din nou în desfrâu ziua în amiază mare, fără nici o rușine. Ei doborau din credință femeile ușuratice și influențau și pe alții la același trai păcătos. Ei spuneau: *„Să păcătuim ca să se înmulțească harul"*. Împotriva acetor învățători falși, decăzuți, scrie Iuda spre a-i feri pe frați de apostazie. Despre aceștia Biblia spune că nu mai pot fi mântuiți și înnoiți, căci ei răstignesc a doua oară pe Hristos Domnul. În aceasta ei sunt cu totul deosebiți de toți ceilalți păcătoși. Ei au devenit instrumente la îndemâna Satanei spre a înșela pe alții. Așa oameni cu totul deosebiți în decăderea lor au existat la începutul creștinismului și așa oameni există în vremurile din urmă.

Cartea de față este un studiu asupra epistolei lui Iuda. Inițial am făcut acest studiu în biserica din Sacramento. Apoi Duhul Sfânt m-a îmboldit să-l pun în scris, fiindcă vrăjmașul, în chip deghizat, atacă pe copiii Domnului cu cuvinte mieroase că ei nu mai trebuie să lupte, că ei de acum fiind mântuiți prin har, pot face orice că nu mai sunt osândiți. Vrăjmașului îi este deajuns să te scoată din luptă. Aceștia fac caz de mântuirea prin har, dar nu țin seama de învățătura harului, care *„ne învață s-o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești, și să trăim în veacul de acum cu*

cumpătare, dreptate și evlavie, așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos" (Tit 2:12,13). Această învățătură a harului ne face cu totul deosebiți de toți ceilalți. Ea ne dă posibilitatea și capacitatea pentru trăirea în sfințenie, conform voiei lui Dumnezeu în mijlocul unei lumi putrede în stricăciune.

Biblia vorbește despre marea apostazie a vremurilor din urmă. Într-un sens, lumea în general e necredincioasă, ca pe vremea lui Noe. Oamenii nu cred nici chemările harului, nici amenințările urgiilor lui Dumnezeu. De aceea marea majoritate trăiește în nepăsare și se cufundă din păcat în păcat. Dar marea apostazie privește Biserica răscumpărată a Domnului Isus Hristos. Apostolul Pavel a scris acum aproape două mii de ani: *„Dar Duhul spune lămurit că, în vremile din urmă, unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor, abătuți de fățărnicia unor oameni care vorbesc minciuni, însemnați cu fierul roșu în însuși cugetul lor"* (1 Tim.4:1,2). De credință se poate lepăda numai cel ce a avut credința, iar duhurile înșelătoare atacă vertiginos.

Întrucât noi trăim în vremurile din urmă, semnele grăitoare dovedesc aceasta, trebuie să ne dăm seama că pericolul lepădării de credință ne pândește pe noi. Lepădarea de credință se poate petrece pe nesimțite prin trăirea în păcat, părăsind calea neprihănirii și apucând din nou calea păcatului; sau prin lepădarea verbală sau în scris în vremuri de persecuție, spre a scăpa de suferință. Toată epistola lui Iuda vorbește de lepădarea de credință prin seducerea celor credincioși la trăirea în desfrâu și alte păcate. Iată câțiva factori ce contribuie la lățirea apostaziei:

1. Proorocii mincinoși. Aceștia sunt în biserică, dar au un trai păcătos, care atât prin vorbe cât și prin exemplu contaminează pe alții. Și pericolul e cu atât mai mare cu cât ei sunt în biserică.

2. Erezii nimicitoare. Așa a fost în primul veac și așa este acum. Unii au formulat învățătura antinominianistă, așa se numea învățătura împotriva căreia s-au ridicat apostolii Petru, Pavel și Iuda. Învățătura spunea că cel mântuit a trecut din moarte la viață și de acum poate trăi în păcat, căci pentru el nu mai este osândă. Apostolul Pavel a pus întrebarea: *„Ce vom zice dar ? Să păcătuim mereu, ca să se înmulțească harul ? Nicidecum ! Noi, care am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat ?“*(Rom.6:1,2) Iar fraților din părțile Galatiei le-a scris: *„Dar dacă, în timp ce căutăm să fim socotiți neprihăniți în Hristos, și noi înșine am fi găsiți ca păcătoși, este oare Hristos un slujitor al păcatului? Nicidecum !“*(Gal.2:17) Și învățătura aceasta a fost strecurată în multe biserici. Nu a fost așa la începutul pocăinței noastre. Atunci s-a știut Cuvântul sfânt: „Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus“ Și Cuvântul sfânt nu s-a schimbat, ci unii oameni s-au schimbat. Pentru ei nu mai e bună calea îngustă, ci calea largă. Ereziile nimicitoare de credință plac firii. Fiți cu mare grijă. Orice învățătură confruntați-o cu Biblia.

3. Știința și tehnologia. Pașii mari făcuți în știință, lucru prezis de Daniel că la vremea sfârșitului *cunoștința va crește* (Dan.12:4), face pe unii, care nu au convingeri temeinice, să piardă credința. Azi circulă fel de fel de tăgăduiri cu privire la Biblie. Se spune că n-au existat Avram, Isac și Iacob, că nu Moise a scris primele cinci cărți ale Bibliei, ci altcineva mult mai târziu. Cineva a pus în computer Evanghelia după Ioan să o analizeze și să-i spună computerul dacă a fost

scrisă de apostolul Ioan, dacă cuvintele din ea sunt ale lui Ioan. Și computerul a spus: Nu. Dar pentru aceasta nu trebuia să întrebe computerul, căci și o minte de copil ar fi putut răspunde că acolo sunt și cuvintele Domnului Isus, și ale lui Ioan Botezătorul, ale lui Andrei, ale lui Filip, ale lui Nicodim, ale femeii din Samaria, ale slăbănogului de 38 ani, ale orbului din Naștere, ale Marelui Preot, ale lui Pilat, etc.

Dar răspunsul computerului dat în revistele de știință doboară credința unora, care nu sunt bine fundamentați în crezul lor, îi face apostați. Și sunt multe alte tăgăduiri, făcute în numele științei, și propagate prin frați, care subminează credința unora. Apoi sunt azi arheologi care caută să tăgăduiască toate dovezile scoase la suprafață, care îndreptățesc afirmațiile Bibliei.De aceea, apostolul Pavel i-a scris lui Timotei să se ferească de *„împotrivirile științei pe nedrept numite astfel“*. E bine ca păstorii să ajute tineretul să aibă deplina încredințare că Biblia este Cuvântul nezguduit al lui Dumnezeu. Așa îi pot feri de alunecarea în apostazie.

4. Prigoana din vremea din urmă la fel va determina pe unii să devină apostați. Domnul Isus ne-a înștiințat că înainte de venirea Sa, adevărații credincioși vor fi chinuiți și omorâți și că atunci mulți vor cădea, adică se vor lepăda de credință, ca să nu sufere (Ev.Mat.24:9,10). Cuvântul *„mulți“* nu ne place, dar el este un mare avertisment. Pe de altă parte în Apocalipsa 13:7, ni se spune că Antihristului *„i s-a dat să facă război cu sfinții“*. Unii spun că sfinții Domnului vor fi răpiți înainte de necazul cel mare. Și eu aș vrea lucrul acesta, dar în Biblia mea, apostolul Pavel îmi spune că venirea Domnului și strângerea noastră laolaltă nu va fi înainte de a se arăta omul fărădelegii, Antihristul. Venirea înainte, el o numește amăgire și precizează că la venirea Sa, *„Domnul Isus îl va nimici (pe Antihrist) cu suflarea gurii Sale, și-l va*

prăpădi cu arătarea venirii Sale" (2 Tes.2:1-4,8). Ce dezamăgiți vor fi mulți când vor constata că Domnul n-a venit după calculele oamenilor, ci conform Cuvântului inspirat lăsat nouă! Ei vor fi surprinși că sunt confruntați cu teribilele suferințe, care vor fi mai grozave decât cele din primele veacuri ale creștinismului. Omul cu cât e mai civilizat, cu atât își torturează mai mult victima. Probabil suferințele vor fi programate prin computer, așa cum va fi și semnul fiarei. Carl Sannders, un om de știință care a lucrat la descoperirea unui microcips cât o jumătate bob de orez care se vâră sub piele pe mână sau pe frunte, căci numai acolo e locul potrivit, și pe el se pot înscrie toate datele personale ale fiecăruia, el s-a pocăit. Acum el își dă seama că acea descoperire va fi folosită de Antihrist cu numărul 666. El umblă prin biserici și îi înștiințează pe credincioși să fie tari și să nu primească semnul fiarei.

Prin rândurile acestei cărți, aș vrea să-l determin pe fiecare credincios să fie un om cu totul deosebit de felul lumii și de păcătoșenia zilelor din urmă. Să cunoască mai bine cuvântul Domnului și să-l trăiască, dovedind prin viață că a fost înnoit de Duhul Sfânt și că Îl are pe Hristos Domnul ca singurul Domn și Stăpân, pe care Îl iubește și Îl ascultă cu toată ardoarea sufletului, oricare ar fi prețul ce trebuie să-l plătească pentru aceasta.

Este necesară o mobilizare a tuturor credincioșilor să lupte pentru credința care s-a dat sfinților odată pentru totdeauna și să-L urmăm cu tot devotamentul pe Preaiubitul nostru Mântuitor până la capăt. Eu mă rog Domnului să te inspire la aceasta, ca lumea să cunoască că suntem oameni cu totul deosebiți.

Auburn, Georgia 14 Apr.1998 ***Petru Popovici***

Introducere la epistola lui Iuda

Epistola lui Iuda este una din epistolele foarte scurte ale Noului Testament, are doar 25 versete. De asemenea se pare că este una din cele mai neglijate. Foarte rari vestitori ai Evangheliei au ținut câte o predică din această epistolă. Eu personal recunosc și mărturisesc că doar de câteva ori am vorbit din ea. Acum câteva zile, Dumnezeu a pus pe inima mea această epistolă. Un imbold deosebit m-a făcut să iau Biblia și să cuget la un studiu asupra ei. Și spun sincer că am fost izbit de bogăția ce se află în ea.

La prima vedere ți se pare că epistola nu are nici un plan, ci doar dă unele cazuri izolate la care trage anumite concluzii. Când o cercetezi însă mai atent, îți dai seama că autorul a fost un instrument binecuvântat la îndemâna lui Dumnezeu, și că un plan ascuns, dar bine definit și simetric, se află în această epistolă. În plus, ea privește exact vremurile noastre și a fost scrisă pentru atenționarea credincioșilor la lupta subtilă, vicleană a vrăjmașului și spre întărirea Bisericii, înainte de a intra în stările apocaliptice. Nu deageaba a fost așezată în Noul Testament în fața Apocalipsei.

Generalități

Autorul

Luați Biblia și priviți: epistola este a lui Iuda. Numele „Iuda" înseamnă *„Lăudat fie Domnul"* și el a trăit însemnătatea numelui său. În prima parte a versetului întâi este scris: *„Iuda, rob al lui Isus Hristos și fratele lui Iacov"*. Aceasta este prezentarea laconică, scurtă, a autorului. Aici avem arătată o relație firească și una spirituală.

Cine este acest Iuda? Nu știm precis. O parte din cercetătorii Bibliei cred că ar fi apostolul Iuda Tadeu, nu Iscarioteanul, ci fratele lui Iacov cel mic. O altă parte susțin că este vorba de Iuda, fratele Domnului, al treilea pomenit în Ev.Marcu 6:3. Douglas în Dicționarul Biblic la pag.675, susține aceeași părere și o bazează pe faptul că spune că este fratele lui Iacov. El spune că în biserica primară era bine cunoscut numai un Iacov al cărui nume era pomenit simplu, fără altă specificație, este Iacov fratele Domnului, care devenise păstorul bisericii din Ierusalim (Fapt.15:13), și pe care Pavel la întâlnit în prima sa vizită la Ierusalim (Gal.1:19). Celălalt Iacov, fratele lui Ioan, fusese deja martirizat de împăratul Irod (Fapt.Ap.12:2). Eu accept această părere.

Despre frații Domnului, din spusele lui Pavel, știm că au fost căsătoriți și plecau în misiune cu soțiile lor (1 Cor.9:5). Clement Alexandrinul ne spune că acest Iuda era frate cu Iacov, fratele Domnului. Eusebiu în Istoria Bisericească ne spune că împăratul Domițian (anii 81-96) a plănuit să extermine pe toți urmașii regelui David. Se temea să nu facă vreo răscoală creștinii și să pună pe tron pe vreun urmaș al lui David. El a poruncit ca toți nepoții și strănepoții lui Iuda, fratele Domnului să fie aduși înaintea lui. Când i-a cercetat,

a constatat că erau țărani săraci care nu posedau decât vreo 25 ha de teren, pe care îl munceau cu brațele lor și din care plăteau impozitele și aveau pentru întreținere. Spre adeverire, ei au arătat împăratului palmele lor cu bătături. Întrebați de împărat despre Împărăția lui Hristos, ei au răspuns că Împărăția Lui nu este o împărăție pământească, ci spirituală, și că se va arăta la venirea Lui în glorie la sfârșitul lumii, când va răsplăti fiecăruia după faptele sale. Văzând că nici unul nu are aspirații la tron, i-a izgonit dinaintea lui (Ist. Bis. cartea III-a:19,20).

Unii presupun că ar fi vorba de un alt autor, care s-a dat drept Iuda, fratele lui Iacov; dar această presupunere este formulată doar din ignoranță, căci Iacov a fost urmat la conducerea bisericii din Ierusalim de fratele său Simeon, care a atins vârsta de 120 de ani. El n-ar fi îngăduit ca o epistolă a altuia să circule prin biserici în numele fratelui său. Deci această presupunere cade.

Zahn spune: „Epistola lui Iuda a fost deplin acceptată prin anul 200, fără nici o chestionare, în Alexandria, Roma și Africa de Nord".

Îmi place această prezentare a lui Iuda. El spune că este *„rob al lui Isus Hristos"*. El nu caută să facă impresie, recomandându-se „fratele lui Isus Hristos". El a biruit mândria, care face atâtea ravagii. Azi, când oamenii se prezintă, își înșiră titluri care mai de care mai bombastice, doresc să facă impresie că sunt cineva. Iuda este modest, smerit. El se umilește pe sine spunând că este rob, adică sclav al lui Isus, și caută să-L înalțe pe Isus, pe care Îl recunoaște ca Mesia, ca *„singurul Domn și Stăpân"* (v.4). Ce pildă frumoasă de umilință. El este un bun exemplu pentru mine și pentru tine. Este bine să fim cât mai smeriți în prezentarea noastră, ca El să poată fi înălțat.

El nu se prezintă „fratele lui Isus", deși când au fost mici s-or fi jucat în praful drumului din Nazaret. El a fost necredincios altădată (Ev.Ioan 7:5), dar după învierea Domnului, el devine credincios și este prezent la rugăciune cu grupul de ucenici după înălțare (Fapt. 1:14). El acum Îi recunoaște Divinitatea și Îl numește *„singurul Domn și Stăpân"*. Ce limbaj frumos de înaltă cinstire a lui Hristos Domnul! O, de am învăța și noi acest limbaj și de l-am transforma în realitate!

Sunt mulți preoți și predicatori care vorbesc de El, Îi rostesc numele ca Isus, fără să-I recunoască rangul la care a fost ridicat *„mai presus de orice nume"*, ca Domn al Domnilor și Împărat al împăraților (Fil.2:9-11). Când un ofițer a fost ridicat la rangul de general, nimeni nu îndrăznește să-i spună pe nume, ci îi recunoaște gradul. De ce nu fac același lucru și credincioșii Domnului? Mie mi se pare că este slabă cunoștință în privința aceasta. Deci, este vina noastră, a păstorilor, a preoților. Este deajuns să intri într-o biserică la ora de rugăciune și îți poți da seama dacă cei ce se roagă Îl recunosc ca Domn. O, de am învăța și acest amănunt din epistola lui Iuda!

În această prezentare a lui Iuda văd o realitate: el era sclavul lui Isus Hristos. Nici un sclav nu-i spunea pe nume stăpânului. Iuda recunoaște că a fost cumpărat cu preț de sânge pentru o nouă viață, o viață pentru Dumnezeu. El a avut o zi când și-a dat seama de faptul că Hristos Domnul a murit și pentru păcatele lui, și deși era fratele Lui, L-a acceptat ca Mântuitor și ca singurul Domn și Stăpân al vieții sale. Pentru el nu a fost o rușine să se prezinte ca „rob", căci așa era. Iuda nu își prezintă religia lui, nu creștinismul lui, nu isprăvile lui, nici părinții lui, ci relația lui cu Hristos Domnul. Ce relație am eu, ce relație ai tu cu Hristos Dom-

nul? Suntem noi robii Lui? Dovedește vorbirea și trăirea noastră aceasta?

Unii trăiesc toată viața în plăceri, în beții, în înjurături, în desfrâu, iar la moarte, pe crucea din cimitir scrie: „Aici odihnește robul Domnului N.N. " Cum îndrăznesc să scrie așa ceva, când el toată viața a fost robul diavolului? Vai, în ce lume de minciuni trăim! Să nu uităm însă, că nici crucea din cimitir nu este actul de intrare în cer. Acolo vor intra numai cei ce și-au spălat haina sufletului în sângele preasfânt al Domnului Isus, care S-a jertfit pe cruce pentru mântuirea noastră. Acolo intră numai cei ce în realitate au fost robi ai Domnului, adică L-au ascultat în totul. Numai aceștia vor auzi în ziua judecății spunându-li-se: *„Bine, rob bun și credincios... intră în bucuria Stăpânului tău"* (Ev.Mat. 25:21,23). Dar dacă diavolul ți-a fost stăpân, pe el l-ai ascultat în viața aceasta, ți se va spune: *„Du-te cu diavolul și cu demonii lui în focul veșnic"*. Îți dai seama ce înseamnă aceasta? O veșnicie să fii cu diavolul și toți demonii? Pe cine îl slujești, cu acela vei fi pe veci de veci. Ține seama de adevărul acesta.

Data și locul

Nu știm precis nici data, nici locul, unde a fost scrisă această epistolă. Unii consideră că a fost scrisă înainte de dărâmarea Ierusalimului, probabil între anii 66-69 d.Hr. Comentatorii Lange, Guerike, Thiersch și alții susțin că a fost scrisă în a doua parte a secolului întâi, când au început să se ridice în Biserică o seamă de învățători și prooroci mincinoși și astfel prin desfrâu, starea spirituală a început să decadă, ca și la Corint, Efes, Pergam, Tiatira și Laodicea. Epistola lui Iuda este menționată în Canonul Muratorian care a fost scris prin anul 70 d.Hr.

Destinatarii

Epistola aceasta a fost scrisă către frații credincioși, nu către păgâni. Ca să-i recunoaștem, el dă trei caracteristici:

- cei chemați de Domnul Isus Hristos, El cheamă.
- cei iubiți de DumnezeuTatăl, El a dat pe Fiul Său.
- cei păstrați pentru Isus Hristos de Duhul Sfânt.

Deci Iuda scrie către credincioșii mântuiți. După el, lucrarea de mântuire este făcută de Sfânta Treime.

Iuda spune despre cei credincioși că sunt „chemați". Ei nu sunt desăvârșiți. Ei au încă multe lucruri de care trebuie să se despartă, nu veghează cum ar trebui și printre ei se vâră unii cu învățături amăgitoare, dar ei sunt cei chemați la har, la mântuire, la o viață nouă, la biruință, la slavă. Și alții au fost chemați, dar n-au ascultat chemarea, aceștia însă au ascultat-o. Tu ai ascultat chemarea sfântă? Hristos Domnul dă chemare, iar păcătosul trebuie să o asculte. Mulți vor plânge în iad nu pentru că n-au fost chemați, ci pentru că n-au ascultat chemarea.

Este un mare har să fii chemat de Hristos Domnul la mântuire, dar nu toți cei chemați sunt mântuiți. Domnul Isus a zis: *„Căci mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși"* (Ev.Mat.22:14). El a spus pilda cu cei chemați la marea cină, unde cei chemați n-au venit (Ev.Luca 14:13-24). Chemarea este latura divină în mântuire; acceptarea chemării sau ascultarea este latura omului.

Aici trebuie să sesizez ***o învățătură amăgitoare care se propagă azi, anume: că mântuirea fiind prin har, omul nu mai are nimic de făcut, fiindcă Dumnezeu a făcut totul.*** Este o învățătură dusă la extremă, și miroase a universalism.

Da, Hristos Domnul a săvârșit o mântuire deplină pentru toți păcătoșii și pentru toate păcatele, totul este prin har (Tit 2:11-13). Vestea bună este *„Veniți căci toate sunt gata"*

(Luca 14:17). Aceasta este chemarea, păcătosul însă trebuie să o primească, trebuie să îndeplinească cele două condiții spuse de Domnul Isus și vestite de apostolul Pavel: ***pocăința și credința*** (Ev.Marcu 1:15; Fapt. Ap.20:21). Domnul nu mântuie pe nimeni cu forța. Mântuirea ca provizie este pentru toți, dar ca realitate o au cei ce au primit-o. Mântuirea lui Dumnezeu este condiționată de accepțiunea omului. El stabilește termenii. Dacă tu ai nevoie de un împrumut la bancă, nu tu stabilești termenii în care să primești împrumutul, ci banca îți stabilește termenii și tu trebuie să te încadrezi în acei termeni. Tot așa este cu păcătosul care are nevoie de mântuire. Dumnezeu spune ce trebuie să facă spre a fi mântuit. Harul lui Dumnezeu este oferit tuturor păcătoșilor, dar îl au numai cei ce-l primesc (Rom.5:16). Cei mai mulți îl zădărnicesc (Gal.2:21). Hristos Domnul *„S-a făcut urzitorul unei mântuiri veșnice pentru toți cei ce-L ascultă"* (Evr.5:9). Viața veșnică este darul fără plată al lui Dumnezeu (Rom.6:23), dar darul acesta îl au numai cei ce-L primesc pe Domnul Isus ca Mântuitor și Domn. „Cine are pe Fiul, are viața" (1 Ioan 5:12). În El este viața veșnică.

Este bine să fim maturi în credință, să cunoaștem ce spune Cuvântul sfânt, ca să nu mai fim purtați încoace și încolo *„de orice vânt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în mijloacele de amăgire"* (Ef.4:14).Mai ales că astăzi se furișează mulți printre noi. Apostolul Pavel scria lui Timotei: *„Tu să rămâi în lucrurile pe care le-ai învățat și de care ești deplin încredințat"* (2 Tim.3:14), iar fraților din Corint, care au fost confruntați cu multe învățături false, le scrie: *„Vă fac cunoscut, fraților, Evanghelia, pe care v-am propovăduit-o, pe care ați primit-o, în care ați rămas și prin care sunteți mântuiți, dacă o țineți așa după cum v-am propovăduit-o; altfel, degeaba ați crezut."*
(1Cor.15:1,2)

Este un mare har să fii chemat din păcatele tale spre a primi iertarea, prin sângele sfânt al Domnului Isus să fii spălat de orice păcat, să fii înnoit prin Duhul Sfânt și să devii părtaș vieții veșnice! Oare ne bucurăm noi așa cum ar trebui de acest har? Ar trebui să cântăm de veselie toată ziua că Domnul Isus pe noi niște obosiți de păcat, pe noi niște netrebnici ne-a chemat la El. Cum ar trebui să plângem pe toți apostații, pe toți cei ce vin tot mai rar la Casa Domnului, pe toți cei amăgiți cu plăcerile de o clipă ale păcatului, care au pierdut slava și fericirea veșnică, fiindcă s-au lepădat de Hristos Domnul. El a spus clar: *„Oricine dintre voi, care nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu"* (Luca 14:33), și *„Cine nu este cu Mine, este împotriva Mea"* (Luca 11:23). Toți apostații n-au prețuit chemarea primită. Oare tu prețuiești chemarea Domnului Isus? Te-ai lepădat de tine, ți-ai luat crucea, Îl urmezi?

Apoi Iuda spune că cei credincioși sunt ***„iubiți în Dumnezeu Tatăl"***. Acolo, în adâncul inimii lui Dumnezeu Tatăl, a fost dragostea simțitoare pentru noi copiii rătăciți. Această dragoste a plănuit mântuirea noastră. Apele acestui imens Ocean al dragostei scaldă ființa noastră. Iuda nu spune „ați fost iubiți", verbul nu este la timpul trecut, ci la timpul prezent: credincioșii *„sunt iubiți"*. Aici este veșnicul prezent al lui Dumnezeu.

O altă traducere spune: *„care trăiesc în dragostea lui Dumnezeu"*. Aceasta este sfera în care pot viețui cei credincioși. După cum peștele nu poate viețui decât în apă, acolo este sfera lui de viață, afară moare, tot așa cel credincios poate trăi numai în dragostea lui Dumnezeu. Sufletul omenesc este setos de dragoste. Lumea este ca un pustiu uscat, nu are dragoste, de aceea nu poate mulțumi, nu poate ferici. Și câți nu doresc măcar un strop de dragoste, de fericire!

O, voi toți cei arși de acest dor, veniți la Dumnezeu și veți constata că dragostea Lui este nețărmurită, este mai adâncă decât adâncul păcătoșeniei voastre. Iar voi, care ați fost întâmpinați de Tatăl, îmbrățișați, și pe obrazul vostru murdar de păcat, Dumnezeu Și-a pus sărutul iertării, voi care ați gustat dulceața dragoste Lui, bucurați-vă și rămâneți în această dragoste! Iar voi, fii risipitori care ați plecat de la El, chiar dacă ați risipit totul, în inima Tatălui mai este dragoste și pentru voi! Întoarceți-vă acasă la Tatăl! El vă așteaptă cu brațele deschise.

Și încă un gând despre destinatari. Iuda spune că cei credincioși sunt ***„păstrați pentru Isus Hristos"***. Lucrarea de păstrare o face Duhul Sfânt. Înainte de a trece în cuprinsul epistolei ce arată judecățile și urgiile lui Dumnezeu asupra celor ce s-au lepădat de credință, copiii preaiubiți ai Tatălui sunt încurajați prin această mare asigurare. Dacă noi vrem să-i fim credincioși până la moarte, Duhul Sfânt ne ține în dragostea Tatălui. Și nu este forță care să ne poată despărți de dragostea Lui.

Cuvântul *„păstrați"* înseamnă a fi păzit, a fi ocrotit, iar o altă traducere spune că ei sunt *„prezervați"*. În mijlocul stricăciunii și păcătoșeniei, credincioșii sunt păstrați curați. În ispite, în încercări, în bătăi, în temnițe, în circ la lei sau în piață legați la rug, credincioșii sunt păstrați pentru Hristos Domnul. O putere nevăzută îi învăluie și îi păstrează în credință pentru Hristos Domnul. El i-a cumpărat cu prețul sângelui Său, și de aceea și ei sunt gata să-și dea sângele pentru El. Ei îi aparțin Lui. Satan nu are nimic în ei. Apostolul Petru a scris: *„Voi sunteți păziți de puterea lui Dumnezeu"* (1 Petru 1:5). La fel zice și apostolul Pavel: *„Sunt încredințat că El are puterea să păzească ce I-am*

încredințat până în ziua aceea" (2 Tim.1:12).

O, copiii ai Dumnezeului Prea Înalt, luați această asigurare pentru voi! este polița Celui Atotputernic pentru toți cei slabi. Ridicați capetele! Îndrăzniți să-L slujiți cu toată scumpătatea! Nu vă întoarceți înapoi, ci numai înainte. Prin cruce se ajunge la coroană. Înaintați pe cale chiar dacă diavolul răcnește ca un leu, nu vă înspăimântați. Nu vă abateți din cale chiar dacă este îngustă (Ios.1:7). Domnul Isus S-a dat morții ca să vă facă sfinți, *„negreșit dacă rămâneți și mai departe întemeiați și neclintiți în credință, fără să vă abateți de la nădejdea Evangheliei"* (Col.1:23). Suntem păstrați pentru Hristos, Domnul nostru scump și preaiubit. Trăiți în totul curați pentru El.

Cuvintele acestea pot fi un imbold pentru toți cei ce până azi nu au avut curajul să-L urmeze pe Domnul, căci le-a fost teamă că n-o să poată ține până la capăt. Noi, este adevărat, nu suntem în stare să ținem, dar Duhul Sfânt este în stare să ne țină,dacă ne lăsăm în mâna Lui, călăuziți de El.

Este frumoasă această întreită caracterizare. Dacă tu ești cuprins în ea, ia pentru tine conținutul acestei epistole. Nu ai nimic de pierdut, ci totul de câștigat. Roagă-te ca Domnul să-ți dea multă lumină prin ea.

Cuprinsul epistolei

Epistola aceasta vorbește de apostazie. Și numele lui Iuda și conținutul ne aduc aminte de Iuda trădătorul, cel mai mare apostat al veacurilor. Pe vremea Domnului Isus acest nume avea un sens frumos, dar azi pare a fi un nume de anatemă, sinonim cu trădarea. Totuși Dumnezeu a găsit cu cale ca printr-un om ce purta același nume, să ne scrie cel mai important document profetic despre lepădarea de credință din vremurile din urmă. Trebuie să binecuvântăm pe Domnul pentru această epistolă.

Iuda este frate cu Iacov și amândoi sunt frați după mamă cu Domnul Isus. De la amândoi avem câte o epistolă. Este o asemănare și un contrast între aceste epistole. Și unul și altul se prezintă ca *„robi"* ai Domnului; și unul și altul scrie despre *„fapte"*. Iacov scrie despre faptele bune ale credinței vii, Iuda scrie despre faptele rele ca urmare a lepădării de credință. Pentru cei firești epistola lui Iuda este fără valoare, dar pentru robii Domnului ea, deși este scurtă, este de mare valoare, cu înștiințări de importanță eternă și cu învățături binecuvântate pentru viața aceasta și pentru veșnicie. Rugați-vă pentru lumină divină spre a o înțelege.

Începutul epocii Bisericii lui Hristos Domnul este descris în cartea Faptele Apostolilor, iar perioada de sfârșit a epocii Bisericii este descrisă în epistola lui Iuda. Despre această perioadă de lepădare de credință, de apostazie, Domnul Isus a precizat că va fi înainte de venirea Sa, spunând: *„Dar când va veni Fiul omului, va găsi El credință pe pământ?"* (Ev.Luca 18:8). La fel a scris și apostolul Petru (II Pet.2:1-22) și apostolul Pavel (II Tes.2:3; I Tim. 4:1; II Tim.3:1-13; 4:3). Și Iuda scrie că este pentru vremurile din urmă (v.18).

În cuprins, epistola lui Iuda conține multe asemănări cu capitolul 2 din a doua epistolă a lui Petru. Cititorul își dă seama că unul a avut în fața lui epistola celuilalt, dar nu știm care a fost scrisă întâi. Analizând textul, fr. Ioan Socaciu în cartea sa „Studii în Noul Testament", prelucrare după Dr. A. T. Robertson (Arad 1928), la pag.137, a scris: „Se pare un lucru firesc că în epistola cea mai mare a fost încorporată epistola cea mai mică. Și apoi Iuda are stilul său individual, plin de fraze colorate, fapt ce arată o originalitate." La fel și Dr. Merill C. Tenney în „Studiu al Noului Testament" (RMS 1986, pag.338) spune: „Referirile istorice ale lui Iuda sunt mai exacte și mai amănunțite, iar organizarea epistolei este

mai clară. S-ar părea că epistola mai scurtă este citată în cea mai lungă și nu că epistola mai scurtă ar fi o condensare a celei mai lungi".

Epistola aceasta ar putea fi numită și Faptele Apostaților. Faptele Apostolilor, care conține istoria Bisericii, descrie învățătura curată și faptele oamenilor lui Dumnezeu, prin care Hristos Domnul a început să-și zidească Biserica Sa. Ultima epistolă a Noului Testament ne descrie învățătura necurată și faptele oamenilor *„neevlavioși, care schimbă în desfrânare harul Dumnezeului nostru și tăgăduiesc pe singurul nostru Stăpân și Domn Isus Hristos"*, oameni care vor trăi pe pământ în perioada când Biserica mărturisitoare trăiește perioada sfârșitului (vezi v.18). Și dacă observați în conținutul epistolei, tăgăduirea este prin grai, ca învățătură rătăcitoare, și prin trai. Faptele lor îi arată ca apostați. Uneori vorbirea poate fi cu prefăcătorie. Aceasta face ca înșelarea altora să fie mai mare. În „Biblia de studiu pentru o viață deplină" la pag.594, în notița despre conținutul acestei epistole, este scris: ***„Această scurtă epistolă a fost scrisă împotriva învățătorilor falși care erau niște antinomieni flagranți (adică învățau că mântuirea prin har le permitea să păcătuiască, fără să fie osândiți)"***. O așa învățătură distruge sistemul de imunitate al sufletului, după cum boala SIDA distruge imunitatea trupului. Cel ce a ajuns captivat de această erezie a antinomienilor nu mai luptă împotriva păcatelor, ci ele devin un torent pustiitor.

Și noi cei de azi avem așa învățători și trăim o așa perioadă. Este bine să avem ochii deschiși să vedem și discernământ spiritual spre a deosebi învățăturile amăgitoare. De aceea ar trebui să dăm mai multă importanță acestei epistole a lui Iuda. Duhul Sfânt pe noi vrea să ne înștiințeze prin ea la mai multă veghere în această vreme de mare liberalism

și permisivitate.

Epistola lui Iuda este singura epistolă din întreaga Biblie ce înștiințează în mod detailat Biserica Domnului de marea apostazie, marea lepădare de credință din vremurile din urmă, tocmai înainte de Venirea Domnului. Această scurtă epistolă este ca un vestibul de intrare în Apocalipsa, introducând pe cercetătorul biblic despre biserici fără dragostea dintâi, biserici cărora le merge numele că trăiesc, dar sunt moarte; biserici care se fălesc că au de toate, dar sunt mizerabile, fiindcă datorită permiterii păcatului în viață sau acceptării învățăturilor greșite, Hristos Domnul a fost scos afară, este la ușă; la fel arată și judecățile divine împotriva celor ce săvârșesc fărădelegea.

Fără această epistolă, tabloul profetic ce începe cu învățăturile lui Hristos Domnul în Evanghelii și se dezvoltă în Faptele Apostolilor și în epistole, ar fi incomplet. Domnul nostru a ridicat întrebarea: *„Dar când va veni Fiul omului va găsi El credință pe pământ?"* (Ev.Luca 18:8) Domnul Isus, apostolii Petru și Pavel vorbesc despre căderea din credință, lepădarea de credință sau abaterea de la credință (Luca 8:13; 12:41-48; Mat.24:5, 9-13; 2 Pet.2:1, 15, 20-22; Rom.8:13; 1 Cor.10:12; Gal.5:4; 1 Tim.1:19,20;4:1; 2 Tim.2:17,18). Iuda îi înștiințează să fie veghetori, să lupte pentru credința care a fost dată sfinților, să se zidească sufletește și să aștepte îndurarea Domnului.

Epistola lui Iuda se aseamănă mult cu a doua epistolă a lui Petru, și este cu totul diferită de celelalte epistole ale Noului Testament. În ce privește apostazia, Iuda își dă seama că lupta nu este ușoară, căci diavolul a mutat-o, acum nu este din afară, ci este dinăuntru; nu este prin prigoane, ci prin momeli ale cărnii, prin declanșarea urii față de frați, prin stârnirea iubirii de arginți, prin nesupunere, revolte în

biserică, prin seducerea cu învățături rătăcitoare. Această luptă este mult mai subtilă, mai înșelătoare. De aceea, el caută să-i demascheze pe apostați, el dă semnele după care pot fi recunoscuți și este bine ca ei să nu se înșele că sunt credincioși.

Iuda ia întrega învățătură biblică despre apostați și o ridică în fața Bisericii. El ne duce la porțile Edenului, ne poartă la Israel în pustie, - deci cei ce au fost salvați din Egipt, au devenit necredincioși, - ne coboară în Infern și ne arată pe îngerii căzuți, legați în lanțuri; ne dă o discuție dintre arhanghelul Mihail și Satan, ca să ne arate că apostații se întrec în lipsa de respect față de autorități, ne prezintă câteva persoane istorice căzute și ne dă un citat din cartea lui Enoh despre osânda care va fi partea lor la Venirea Domnului. Toate spre a arăta pe victimele apostaziei care va face ravagii. El vrea să ferească Biserica de așa ceva.

Întrucât această epistolă a fost scrisă „când eroarea era dominantă și când controversa era la început - scrie Tenney - există o stăruință sinceră asupra tiparului de învățătură sănătoasă, și Iuda vorbește cu hotărâre despre *„credința dată odată pentru totdeauna sfinților"* (v.3) care trebuie păstrată ca un standard inviolabil.

Schița epistolei

Cineva a întocmit o schiță frumoasă a conținutului epistolei lui Iuda și ea arată o simetrie. Aceasta nu o punem pe seama înțelepciunii lui Iuda, ci pe seama Duhului Sfânt care l-a inspirat pe Iuda să scrie această epistolă. Este bine să priviți cu atenție această schiță. Punctele 1 și 11 se aseamănă, 2 cu 10, 3 cu 9, 4 cu 8, 5 cu 7, numai punctul 6, care este la centrul schiței, este singur.

1. O asigurare pentru credincioși v.1-2
2. Credinciosul și credința v.3

3. Descriere a apostaziei v.4
4. Apostazia și istoria Vechiului Testament v.5-8
5. Apostazia în domeniul supranatural v.9,10
6. Un trio de apostați v.11
7. Apostazia în domeniul natural v.12,13
8. Apostazia în proorociile Vechiului Test. v.14-16
9. Descriere a apostaților v.17-19
10. Credinciosul și credința v.20-23
11. Asigurare pentru credincioși v.24,25

Alți comentatori ne dau o altă schiță:

Introducerea v.1,2

1. Salutarea și binecuvântarea v.1,2
2. Motivarea scrierii v.3
3. Îndemnul la luptă pentru credința primită v.4

Partea I, v.5-16,

Secțiunea a-I-a Dumnezeu și apostazia

1. Dumnezeu pedepsește Israelul căzut în necredință
2. Pedepsește pe îngerii căzuți
3. Pedepsește neamurile (Sodoma și Gomora)

Secțiunea a-II-a dă amănunte despre apostați

1. Se complac în desfrâu - permisivitate
2. Disprețuiesc autoritățile - rebeliune
3. Se aseamănă cu Cain, Balaam și Core

Partea II-a v.17-23 Credincioșii să ia seama

1. Să ia seama la Cuvânt v.17
2. Să se zidească sufletește pe credința presfântă
3. Să se roage prin Duhul Sfânt
4. Să se țină în dragostea lui Dumnezeu
5. Să aștepte îndurarea Domnului

6. Să mustre pe cei ce se despart
7. Să caute cu grijă să salveze pe unii din foc

Încheierea v.24,25 Binecuvântarea

Iuda începe cu o salutare ce conține o întreită binecuvântare și încheie cu o doxologie ce are o întreită asigurare. Mântuirea este pomenită în versetul 3 de la început și în versetul 3 de la sfârșit. În versetul 5 le aduce aminte de Vechiul Testament și în versetul 17 le aduce aminte de Noul Testament.

Studierea acestei epistole ne poate fi mult folositoare nouă, care trăim într-o perioadă când mulți credincioși au rămas doar cu forma evlaviei, mulți au rămas cu numele de creștin, dar au pierdut viața de creștin. Apostazia, lepădarea de credință, abaterea de la credință nu vine numai datorită unor grele persecuții, ci uneori se petrece pe nesimțite prin iubirea de lume, iubirea de bani, dorul de îmbogățire, alergarea după afaceri, liberalismul: asta nu este mare păcat precum și spiritul libertin al veacului nostru, dedarea la desfrâu. Permisivitatea începe cu o mică abatere de la Cuvântul sfânt, iar rezultatul este prăbușirea. Biserica din Laodicea nu știa nimic de starea ei nenorocită, ci se lăuda că stă foarte bine, și nu știa că L-a izgonit pe Domnul Isus afară, că El era la ușă. Ce mulți laodicieni sunt aztăzi!

În unele biserici, azi nu mai poți face deosebire între credincioși și necredincioși. Dacă s-ar scula din groapă frații de la început: Cornea, Florian, Țirban, Vărșăndan, Brumar, Clepea, Igna, Vicaș și alții care au trăit la începutul acestui secol, ar trebui să treacă la excluderi și în unele locuri ar trebui să excludă toată biserica în frunte cu păstorul, căci abaterea, a început în puțin și s-a ajuns în unele locuri prea departe de la Cuvântul Sfânt. Și dacă cineva le spune, ei nu

sunt gata să recunoască. Ba afirmă că ei nu sunt sub lege, ci sub har, uitând că harul ne împune o sfințenie lăuntrică mult mai mare. *„Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat, și ne învață s-o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești, și să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie, așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos"* (Tit 2:11-13). Legea veche condamna păcatul înfăptuit, legea Duhului de viață condamnă chiar și gândul rău (Ev. Mat.5:27,28). Hristos Domnul ne cere o ascultare deplină. Dacă azi păstorii nu mai țin seama de aceasta, nu înseamnă că nici Domnul nu ține seamă.

Biblia este singura armă a credinciosului, singurul antidot al Bisericii împotriva apostaziei. Unii, plini de mândrie intelectuală, crezându-se eruditi în Scripturi, sucesc adevărul, îl răstălmăcesc, afirmând că unele cerințe ale Bibliei nu mai sunt actuale și nu mai pot fi aplicate în vremea noastră modernă. Ei caută să lărgească calea Domnului, căci nu le place să fie cale îngustă, nu le plac normele ei de trai creștin, li se par prea rigide, învechite. Nu le place să fie ca Domnul Isus Hristos, ci ca lumea modernă, ca artiștii văzuți la televizor. Ei consideră trăirea învățăturilor evanghelice ca ceva rămas în urmă. Aceștia vâră apostazia în biserici, și mai ales cei ce se cred elevați, cad în cursa lor. Mai puțin cei simpli, țăranii și muncitorii, care sunt smeriți, curați la suflet, cu temere de Domnul, pentru care trăirea în modestie și sfințenie este străduința lor zi de zi, spre a fi în totul după Cuvântul Domnului. Aceștia știu că Domnul vrea să ne prezinte înaintea Tatălui *„fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta"* (Efes.5:27). De aceea, ei se împotrivesc oricărui păcat; pe când apostații în mod voit se cufundă în murdăria desfrâului.

Conținutul epistolei lui Iuda este pentru mai multă veghere și trăire în toată curăția, să nu ne lăsăm amăgiți de Satana cu șiretlicurile lui. Atenție mărită în această privință. Domnul Isus vine în curând!

O URARE ÎNTREITĂ

„Îndurarea, pacea și dragostea să vă fie înmulțite" Iuda v.2

Iuda adresează fraților chemați de Domnul Isus, iubiți de Dumnezeu și păstrați de Duhul Sfânt o întreită urare. Este o salutare specială pentru credincioșii ce trăiesc în vremuri speciale. În timp ce unii se leapădă de Hristos Domnul prin trăirea în păcat, el își dă seama că prea iubiții săi frați au nevoie de o așa urare,

Melchisedec l-a salutat pe Avram cu cuvintele: *„Binecuvântat să fie Avram de Dumnezeul Cel Prea Înalt, Ziditorul cerului și al pământului"* (Gen.14:19). Boaz și-a salutat lucrătorii ce-i avea la seceriș, spunându-le: „Domnul să fie cu voi", iar ei au răspuns: *„Domnul să te binecuvinteze"*(Rut 2:4). Apostolul Petru saluta bisericile cu „Harul și pacea să vă fie înmulțite", iar apostolul Pavel folosea urarea: „Har și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul Isus Hristos". Iuda însă are urarea lui specială: „Îndurarea, pacea și dragostea să vă fie înmulțite". Frumoasă urare! Este o triadă. De fapt toată epistola lui este plină de triade. Îndurarea provine de la Tatăl, pacea de la Fiul și dragostea de la Duhul Sfânt.

Credincioșii de-a lungul veacurilor aveau să treacă prin ispite și mari încercări, îndeosebi în vremurile din urmă când diavolul își mobilizează toate forțele și întreaga sa viclenie cu toate șiretlicurile spre amăgirea credincioșilor. Nu aș vrea ca cineva să înțeleagă greșit epistola lui Iuda, gândindu-se că

va fi păzit, scutit, de necazuri sau ferit de încercări. Nu, epistola nu spune așa ceva. Ea afirmă că cei credincioși deși sunt trecuți prin necazuri, ei sunt păstrați pentru Domnul Isus. Cei trei tineri din Babilon au fost lăsați să fie aruncați în cuptorul încălzit, dar au fost păstrați cu viață și fără miros de fum. Daniel, Dumnezeu a îngăduit să fie aruncat în groapa cu lei, dar a fost păstrat teafăr. La fel cei credincioși în vremea din urmă a lepădării de credință, Domnul îi trece prin suferințe și prigoane crunte, în unele locuri, ca în primul veac, dar ei vor fi păstrați pentru Hristos Domnul cu sufletul. Oare nu a spus El *„nu vă temeți de cei ce ucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul"?* (Mat.10:28) Oare nu confirmă istoria martirilor această păstrare? Dumnezeu este gata să-și țină cuvântul. Nouă ne cere doar să nu ne temem. Nimeni nu ne poate smulge din mâna Sa. Dar noi avem încă voința liberă și după mântuire și ne putem smulge. Teama provoacă aceasta. El însă ne spune să nu ne temem, să rămânem adăpostiți în El, în dragostea Sa. El este în stare să ne păstreze. Să credem aceasta.

Pentru așa vremuri este salutarea *„Îndurarea, pacea și dragostea să vă fie înmulțite"*. Pentru vremuri deosebite o urare deosebită. În timpul verii, automobilele folosesc apă în radiator, dar în timpul iernii automobilele folosesc în loc de apă, antigel. Așa se face că automobilul fără să fie în garaj, fără să fie acoperit cu pături, ci parcat la marginea străzii în zăpadă, în bătaia vântului și pe ger aspru, învârți doar cheia și motorul pornește. Apa de vară nu poate face față gerului iernii, trebuie o altă soluție care să biruie gerul. Tot așa sufletul pentru vremurile grele din urmă, vremea le-pădării de credință, are nevoie de îndurare, de pace și de dragoste și acestea într-o doză mai mare. De aceea Iuda le urează ca acestea să le fie înmulțite. Toate acestea le primim de sus.

Pe timpul iernii, organismul omenesc are nevoie de o alimentație mai bogată în calorii, aceasta ca să poată înfrunta vitregia vremii. Așa vrea Duhul Domnului să ne facă să înțelegem prin aceste cuvinte nevoia de această înmulțire a îndurării, a păcii și a dragostei.

„Îndurarea" este atât de necesară credincioșilor. Noi trebuie să ne dăm seama că avem nevoie de această înmulțire a îndurării. Dar slavă Domnului că există o ușă a îndurării pe care putem intra la *"scaunul harului ca să căpătăm îndurare.... și să fim ajutați la vreme de nevoie"*(Evrei 4:16). Noi suntem slabi, nu avem merite să fim ascultați, dar *„Domnul este plin de îndurare"* (Ex.34:6). Noi trebuie să îndrăznim, să avem credință, să ne apropiem cu încredere să cerem îndurare.

Și avem nevoie de această înmulțire a îndurării, a milei pentru alții. Vremea apostaziei face victime. Mulți ajung ca și cel căzut între tâlhari. Vai, câți nu sunt chiar acum jefuiți de tot ce au avut bun altădată: de bucurie, de pace, de îndelungă răbdare, dezbrăcați în suflet, bătuți zdravăn, biciuiți în conștiință, ei nu sunt în biserică, ci zac la marginea drumului. Ei nu sunt morți, încă simt, dar nu se pot mișca. Aceștia au nevoie de mila noastră. Ca niciodată, vremurile de apostazie cer milă pentru alții; milă față de cei slabi, milă față de cei în nevoi și milă de cei ce sunt în ciurul Satanei, de cei ce nu se mai pot înțelege și sunt pe cale de divorț , ba chiar și față de cei ce s-au lepădat.

Ce mult poate face o privire cu milă, cu compătimire pentru un suflet! Priviți-l pe Petru în curtea Marelui Preot. Se leapădă, se bleastemă că nu-L cunoaște pe Domnul Isus. Și aceasta, o dată de două ori, de trei ori. Acum Petru are nevoie do o întreită milă. Și Hristos Domnul a avut-o. El i-a aruncat o privire de milă, nu de judecată, și Petru este trezit

din starea lui, iese afară și plânge cu amar.

O, voi toți cei alunecați, care n-ați găsit milă la oameni, priviți spre Hristos Domnul și veți găsi belșug de milă pentru nevoile voastre arzătoare. El este adevăratul Samaritean milos. Dar și noi trebuie să ne asemănăm cu El.

„Pacea" noi o avem prin Hristos Domnul. El este pacea noastră (Ef.2:14). Dar pacea trebuie să-mi fie înmulțită. Cu cât furtuna este mai mare, mai năpraznică, cu atât am nevoie de mai multă pace. Este ușor să ai pace în mijlocul celor ce au pace, dar este greu să o ai în mijlocul celor ce nu o au. Pacea pe care am primit-o când ne-am pocăit, a fost suficientă pentru vremea aceea. Pentru vremea apostaziei când vrăjmașul dă atacuri neașteptate de amăgire, uneori chiar prin frați de ai noștri, este necesară o înmulțire a păcii. Atunci este necesară acea pace *„care întrece orice pricepere...care să stăpânească în inimile voastre"* (Fil.4:7). Cum se face aceasta? Deschideți la a doua epistolă a lui Petru capitolul unu versetul doi unde aveți explicația: *„prin cunoașterea lui Dumnezeu și a Domnului nostru Isus Hristos"*. Unii cunosc din icoană un Dumnezeu bătrân neputincios și un Hristos mic, slab, de aceea ei tremură de orice furnică și sunt gata la cea mai mică confruntare să dea bir cu fugiții. Alții Îl cunosc pe Dumnezeu ca Atotputernic și pe Hristos ca singurul Domn și Stăpân. Aceștia nu numai că nu fug de prigoană, nu se leapădă de Hristos Domnul, ci plini de o pace sfântă și de o îndrăzneală nepricepută, sunt gata, ca Ștefan să-L mărturisească pe Hristos Domnul și să-l înfrunte pe diavolul, ca David pe uriașul Goliat.

E necesar să-L cunoaștem mai bine pe Cel în care ne-am pus încrederea. În Daniel 11:32 citim: *„Dar aceia din popor, care vor cunoaște pe Dumnezeul lor, vor rămâne tari, și vor*

face mari isprăvi". Hristos este pacea noastră. Purtați-L în viață și prin experiență Îl veți cunoaște tot mai mult și veți avea tot mai multă pace, chiar în vremurile grele ce vin prin marea amăgire și lepădarea de credință.

Zilele acestea am primit o scrisoare de la un predicator care a fost anul trecut în Israel și îmi scria cum acolo a auzit un caz. O doamnă s-a oprit să cumpere ceva de la o tânără arabă ce stătea cu coșul ei la marginea drumului. "Ești de aici?" o întrebă doamna. „Nu - spusese tânăra - sunt de peste deal și astă-noapte cum am mers acasă un animal fioros m-a urmărit, dar fiindcă am avut o lanternă, am scăpat". „Și cum zici că pantera sau fiara ce a fost, nu ți-a făcut nimic?" -„Nu fiindcă aveam lumina lanternei". În vremurile întunecate ale apostaziei, a amăgirilor, când ți se pare că nu mai știi ce să crezi, purtați-L pe Hristos Lumina lumii și veți avea pace deplină.

Apostolul Petru care a trăit în vremurile de amăgiri de la început și de grele suferințe, de crunt război cu vrăjmașul, îndemna pe frați: *„fiindcă Hristos a pătimit în trup, înarmați-vă și voi cu același fel de gândire"*(1 Pet. 4:1). Un om înarmat are mult mai multă pace decât cel neînarmat. Este absolut necesară înarmarea gândirii pentru a trece cu bine, și a rămâne credincios. Cum se face această înarmare a gândirii? Iată câteva îndrumări din Cuvântul Sfânt:

1. Prin o mai bună cunoaștere a suferințelor Domnului Isus în locul nostru (1Pet.2:21). El ne-a lăsat o pildă. Și dacă El, Fiul lui Dumnezeu, a suferit pentru noi, oare nu trebuie și noi să fim gata să suferim pentru El?

2. Noi am fost chemați să fim purtători de cruci (Mat.16:24). Deci știam că urmează batjocură, suferințe.

3. Să avem mereu în mintea noastră că *„toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe*

Dumnezeu" (Rom. 8:28).

4. Trebuie să privim și suferirea torturilor și a prigoanelor pentru Numele Lui, ca un har, ca un mare dar nemeritat. Apostolul Pavel a scris: *„Căci cu privire la Hristos, vouă vi s-a dat harul nu numai să credeți în El, ci să și pătimiți pentru El"* (Filip. 1:29).

5. Știm că suferințele acestea sunt vremelnice. Apostolul Pavel le numește *„ușoare, de o clipă"* (2 Cor.4:17).

6. Știm că ne așteaptă gloria, iar *„suferințele din vremea de acum, nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi"* (Rom.8:18).

7. Noi știm că *„oamenilor le este rânduit să moară"* (Evr.9:27). Decât să suferi luni de zile de cancer sau altă boală, este mult mai bine să înduri moartea de martir, căci te vei bucura de cea mai înaltă răsplătire. Făgăduința e: *„Fii credincios până la moarte și îți voi da cununa vieții"* (Apoc.2:10).

8. Apoi căutați să cunoașteți ce au suferit alți martiri înaintea noastră și pilda lor va putea să ne fie mult binecuvântată. *„Unii, ca să dobândească o înviere mai bună, n-au vrut să primească izbăvirea, care li se dădea,* -(natural în schimbul lepădării) - *și au fost chinuiți. Alții au suferit batjocuri, bătăi, lanțuri și închisoare; au fost uciși cu pietre, tăiați în două cu ferestrăul, chinuiți; au murit uciși de sabie, au pribegit îmbrăcați cu cojoace și în piei de capre, lipsiți de toate, prigoniți, munciți"* (Evr.11:35-37). Martirii au murit plini de pace. Una din cântările noastre spune:

În cer pe flori nu poți fi dus, când alții s-au luptat
Și pentru Regele Isus chiar viața ei și-au dat"

Înarmarea gândirii se face în timp de pace. Fiți gata să faceți față oricărui atac subtil sau furios dat de diavolul.

„Dragostea" la fel trebuie să ne fie înmulțită.Ea a fost tur-

nată în noi prin Duhul Sfânt și este roada Duhului (Rom.5:5; Gal.5:22). Vremurile grele sunt caracterizate prin lipsa de dragoste. Și în timp ce în lume este lipsă de ea, credinciosul trebuie să o răspândească cu prisosință. Această dragoste trebuie să o arăți și celor apostați și celor vânzători sau trădători ca Iuda. Oare nu a făcut așa Hristos Domnul? Nu i-a oferit lui Iuda bucățica de cinste la masa pascală? O, de am căuta să avem tot mai multă dragoste, ea ar încălzi viața noastră, viața bisericilor noastre și a altora! Dumnezeu este izvorul dragostei. El este un ocean de dragoste. Prin Duhul să ne încărcăm, ca o baterie, cu belșug de dragoste. Cu cât Îl vom iubi mai mult pe Domnul, cu atât mai ușor vom birui suferințele și chiar moartea. Nimic nu este prea mult pentru El.

Avem nevoie de o înmulțire a acestora. Vremurile care le trăim ne obligă ori să ne apropiem mai mult de Dumnezeu spre a primi îndurare, pace și dragoste și prin acestea să mărturisim credința, ori să ne lepădăm de credință. Fie întreita urare o realitate în viața noastră.

MOTIVAREA EPISTOLEI

„Prea iubiților, pe când căutam cu tot dinadinsul să vă scriu despre mântuirea noastră de obște, m-am văzut silit să vă scriu, ca să vă îndemn să luptați pentru credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna" Iuda v:3

Iuda își adresează epistola unor frați credincioși în Domnul Isus Hristos, pe care îi numește „prea iubiți". Este frumoasă expresia aceasta. Un mare adevăr este exprimat în ea! Oare nu am fost noi prea iubiți de Dumnezeu? Oare nu a dat El ce a avut mai scump pentru noi? Că lumea nu ne iubește, nu are importanță, ne bucurăm că am fost și suntem prea iubiți de Dumnezeu.

Dar expresia arată o stare reală dintre frații din primul secol. Ei aveau o dragoste fierbinte unii pentru alții. Când se întâlneau, se îmbrățișau unii pe alții, nu treceau pe partea cealaltă a străzii, ca să nu se întâlnească unii cu alții, cum fac unii azi. Dragostea îi făcea să se simtă bine unii cu alții și dragostea îi făcea să poarte grijă unii de alții, să se îndemne unii pe alții. Aceasta nu era o dragoste firească, ci dumnezeiască. Această expresie mă face să-mi pun întrebarea mie și ție: Cum sunt frații pentru noi? Sunt ei preaiubiți? Se poate constata lucrul acesta? Mă bucur eu de ei și ei de mine? Sau le este silă, le este groază să mă vadă?

O, Doamne, înmulțește dragostea Ta în inimile copiiilor Tăi din veacul nostru.

„Prea iubiților", este forma de adresare a lui Iuda către toți cei ce citesc epistola lui. Altădată, fiecare frate care se ridica să vorbească din Scripturi, se adresa: *„Iubiți frați"* sau *„Prea iubiții mei în Hristos Domnul"* Era o formulă biblică (vezi Fapt.Ap. 22:1; 1 Cor.15:58; Gal.5:1; 6:1; Filip.3:1; 4:1; Evr. 3:1; 2 Pet.3:1; III Ioan 2). Odată un frate mi-a spus:„Azi toți frații vestitori ai Evangheliei intră de-a dreptul în predică. Mie mi-e dor să mai aud vechea formulă: „Iubiți frați". De ce azi cei mai mulți au uitat această adresare? Poate cei cărora li se adresează nu le sunt *„prea iubiți"*. Poate le sunt iubiți banii lor, ajutorul lor, dar nu ei înșiși. Poate Iuda ne va ajuta să gustăm din nou dulceața și căldura acestei adresări către prea iubitul popor al Domnului.

O, Doamne, refă legătura dragostei în poporul Tău iubit! Înmulțește-o în Biserica Ta!

* * * * * * * * * * * * * *

În versetul acesta, Iuda mărturisește motivul și scopul acestei Epistole. El ne spune că dorea cu tot dinadinsul să scrie despre mântuirea noastră de obște. Frumos subiect! Important subiect!

„Mântuirea noastră de obște" înseamnă mântuirea pentru toți oamenii, nu doar pentru Israel sau pentru unii predestinați. Mântuirea este un bun de care au nevoie toți oamenii, căci toți au păcătuit. Dar Iuda renunță, nu tratează acest subiect în epistola sa.

Oare ce ar fi vrut să spună în legătură cu mântuirea? Ar fi vrut să arate prețul scump depus pentru ea? Sau ar fi vrut să arate marea posibilitate ca toți să devină părtași ai acestei mântuiri? Sau ar fi vrut să accentueze răspunderea fiecărui credincios de a vesti mai departe această mântuire? Sau ar fi vrut să ceară o mai mare prețuire a mântuirii din partea celor credincioși? Sau a vrut să arate cum ea izvorește din

Dumnezeu și cum ea ne aduce pe noi la Dumnezeu? Oare ce ar fi vrut să scrie?

Așa suntem noi oamenii, am vrea să știm ce nu este scris, nu ce este scris. Ne-ar place să citim *„Cartea Dreptului"* pomenită în Iosua:10:13 și în 2 Samuel 1:18; sau cartea *„Războaiele Domnului"* pomenită în Numeri 21:14, sau *„Cartea proorocului Ido"*, pomenită în 2 Cronici 13:22, sau *Epistola lui Pavel către Biserica din Laodicea* pomenită în Coloseni 4:16. Dar prea puțin citim și studiem ceea ce avem la îndemână. Ne asemănăm cu mama Eva, care presupunea că fructul oprit este cel mai bun. Iuda a vrut să scrie despre mântuirea cea de obște, dar n-a scris. Oare câți ar fi citit și studiat mai mult acea epistolă decât pe cea care o avem?

El ne dă aici motivul de ce n-a scris ce dorea, ci a scris ceea ce avem de la el. *„M-am văzut silit"*, spune el. Deci, el a schimbat subiectul epistolei nu de bună voie, ci silit. Cine l-a silit? El căuta *„cu tot dinadinsul"* să scrie despre mântuirea noastră de obște. Probabil era un subiect preferat al lui, dar a fost silit să renunțe la el. El nu ne dă amănunte. Nu ne spune ce anume l-a silit să scrie despre noul subiect. Să fi fost Duhul Sfânt sau condițiile, situația în care se aflau cei preaiubiți? Posibil și una și alta. Cuvântul grec original, are sensul de a fi supus unei presiuni, „a fi constrâns". Uneori Duhul Sfânt a făcut așa constrângeri. Pavel voia să meargă la Bitinia, dar este împiedicat de Duhul și a trebuit să meargă la Troa și de acolo în Europa. Prima Biserică creștină ce ajunsese la cinci mii de membrii, se simțea bine la Ierusalim, dar sunt constrânși să plece, să se împrăștie. Și ni se spune că *„mergeau din loc în loc și propovăduiau Cuvântul"* (Faptele 8:4) Binecuvântate constrângeri! Ce folositoare sunt ele! Ferice de cei ce sunt gata să le înțeleagă și să renunțe la gândurile lor, așa cum a făcut Iuda. Să accepte în totul

voia Domnului.

Aici este o lecție pentru toți predicatorii și preoții care vestesc Evanghelia. Frumosul trebuie înlocuit cu utilul. Unui flămând n-are rost să-i dai o capodoperă a lui Rembrand, ci o bucată de pâine, iar bolnavului medicul îi dă picături amare, nu un sirop dulce, deci plăcutul este înlocuit cu necesarul. Și eu m-am văzut silit uneori să-mi schimb subiectul și a fost o mare binecuvîntare. Faptul că Iuda este silit să scrie ce scrie, îmi spune că cuprinsul epistolei este de o valoare deosebită pentru cei prea iubiți. Înseamnă că mesajul ei este expresia Duhului Sfânt. *„Căci nici o proorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt"* (2 Petru1:21).

Pe de altă parte, situația fraților l-a silit să scrie ce a scris. El este omul cu ochii deschiși. Vede atacurile vrăjmașului, vede pericolul ce-i pândește. Frații îi erau preiubiți. Da, el s-a gândit să le scrie despre mântuirea cea de obște, s-a gândit să le cânte gloriosul imn al mântuirii, dar se vede nevoit să strige. Lasă harfa notelor plăcute și cu goarna sa sună alarma, bate din tobă pentru război.

Să învățăm să fim practici. Să căutăm să înțelegem întotdeauna situația în care ne aflăm. Am fost într-o biserică, unde cel ce dicta cântările n-avea simțul practic. Deși nu era nici un ascultător, el dădea cântări care se adresau ascultătorilor nemântuiți și acolo nu era nici unul. Sună în dezacord cu realitatea să cânți într-o biserică cu jumătate de bănci goale, cântarea: „Ce mulțime de popor vine să asculte cu dor". Odată am auzit pe un predicator, care vorbea unui grup de frați și el se adresa păcătoșilor să se hotărască pentru Domnul Isus, dar nu avea în față decât pocăiți. O, de ne-ar sili mai mult Duhul Sfânt să fim cu spirit de observație. Să înțelegem situația și nevoile altora. Soldatul pe câmpul de

luptă are nevoie de gloanțe, nu de rubine și mărgăritare, oricât de frumoase și scumpe ar fi ele. Cel ce se înecă are nevoie de frânghia de salvare, nu de ceas de aur sau de haine luxoase. Pentru aceasta avem nevoie de tot mai multă lumină de sus. Ce dau eu celor preaiubiți din familia mea? Din biserica mea? Nu cumva le dau carieră, titluri și uit tocmai mântuirea și viața veșnică?

Iuda ne arată apoi scopul epistolei:*„ca să vă îndemn să luptați pentru credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna"*. Îndemnul lui nu este să primească credința, ci să lupte pentru păstrarea credinței. Aceasta era nevoia lor atunci și aceasta este nevoia noastră azi. Aceasta este *„lupta cea bună a credinței"* de care vorbește apostolul Pavel (1Timotei 6:12). Deci, credința nu este egală cu înscrierea în registrul bisericii. Ea nu se cumpără cu bani, nu se dobândește prin eforturi sau prin fapte bune. Ea a fost dată de Dumnezeu. *„Credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos"* (Rom.10:17). Cuvântul lui Dumnezeu este dreptarul învățăturilor sănătoase (2 Tim.1:13). Credința noastră trebuie să izvorască din Cuvântul lui Dumnezeu și să fie în totul conformă cu Cuvântul. Orice frate, ori de unde ar veni și oricâte doctorate ar avea, dacă vă spune ceva ce nu este conform cu Cuvântul, să nu-l ascultați. Rămâneți lângă Cuvântul inspirat al Scripturilor.

Eu nu pot să mă întreb: oare îmi va da Dumnezeu credința? Dar pot să mă întreb: oare am primit-o eu? Tata a primit-o, mama a primit-o, dar eu? Eu nu moștenesc credința de la părinți, ci trebuie eu personal să primesc credința aceasta mântuitoare. Aceasta este o problemă personală foarte importantă.

Credința a fost dată *„odată pentru totdeauna"* prin Hristos

Domnul. El este Autorul și Împlinitorul credinței (Evrei 12:2). Fiindcă a fost dată *„odată pentru totdeauna"*, grija celui mântuit trebuie să fie să o păstreze (1 Tim. 1:19), îndemn dat lui Timotei, iar la sfârșitul vieții, Pavel spune: *„Am păzit credința"* (2 Tim. 4:7). Vrăjmașul ar vrea să doboare credința. Noi prin ea trăim și prin ea biruim lumea. De aceea, vrăjmașul luptă cu furie să ne facă să o pierdem, să o lepădăm, să o schimbăm cu ceva fără valoare, să o schimbăm pe cea adevărată cu una falsă, pe cea vie cu una moartă. De aceea, frații din Filipi sunt îndemnați să lupte cu un suflet pentru *„credința Evangheliei"*(Fiip. 1:27), iar Iuda zice: *„să vă îndemn să luptați pentru credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna."* Iuda v.3

Cuvintele *„a fost dată odată pentru totdeauna"*, ne fac să înțelegem că trebuie să veghem și să fim cu mare grijă să nu o pierdem, că nu ni se dă ***„și a doua oară"***, nu este și o a doua șansă să o primim. Deci, păziți-o!

Unii ar vrea să răstălmăcească aceste cuvinte, spunând că este *„dată pentru totdeauna"*, deci nu o mai poți pierde, orice ai face, oricum ai trăi, tu nu poți pierde credința. O așa învățătură place firii noastre, căci poți trăi după poftele ei, și mulți o trâmbițează astăzi. Diavolul nu pierde nimic spunându-ți că Dumnezeu face totul, iar tu nu trebuie să faci nimic. Căci pentru el este destul să te poată scoate din luptă. El vrea să-l crezi pe el, nu Cuvântul Sfânt.

Dar nu este acesta sensul textului biblic. O așa afirmare ar anula tocmai îndemnul stăruitor dat de Iuda *„să luptați"*. La fel ar anula toate celelalte îndemnuri ale Noului Testament la lupta creștină (Efes.6:10-20; Filip.1:30; 1 Tim. 1:18; 6:12; Evr.12:4). Căci nu are sens să spui: *„să luptați pentru credință"*, sau *„să păstrați credința"* dacă nu o poți pierde (1 Tim.1:19). Textul precizează: *„a fost dată odată*

pentru totdeauna". Biblia nu are fraze nonsens, îndemnuri sperietoare, ci prezintă cazuri serioase, de importanță eternă. Feriți-vă de învățături amăgitoare! Sunt multe în vremea din urmă.

Apoi este lupta prin persecuții, care se vor înteți în vremea din urmă. Vrăjmașul luptă cu furie, vrea doborârea noastră din credință. Domnul Isus ne-a înștiințat despre aceasta când a vorbit despre semnele venirii Sale. După ce le-a spus despre războaie, cutremure, foamete, ciumă, El a zis: *„Dar toate aceste lucruri nu vor fi decât începutul durerilor. Atunci vă vor da să fiți chinuiți și vă vor omorî; veți fi urâți de toate neamurile pentru Numele Meu. Atunci mulți vor cădea..."* (Ev.Mat.24:8-10). Această luptă a credinței nu este ușoară. Oare câți vor rezista să rămână credincioși până la moarte în Hristos Domnul? Nu este ușor să fii înfometat, bătut, torturat, prăjit, decapitat! Apostazia va doborî pe cei nepregătiți, luați prin surprindere. Petru ne spune: *„Fiindcă Hristos a pătimit în trup, înarmați-vă și voi cu același fel de gândire"* (1 Pet.4:1). Câți însă caută să se înarmeze *„cu același fel de gândire"?* Oare își fac păstorii datoria în privința aceasta? Meteorologii anunță dacă vine furtuna. Ce fac predicatorii? Unii dimpotrivă, Îl contrazic chiar pe Domnul Isus spunând că Biserica nu va avea de suferit. Eu Îl cred pe Domnul Isus, nu pe oameni. Toate semnele arată că vin vremuri grele pentru cei credincioși. Pregătiți-vă! El ne-a înștiințat: *„Vegheați dar în tot timpul și rugați-vă, ca să aveți putere să scăpați de toate lucrurile acestea, care se vor întâmpla, și să stați în picioare înaintea Fiului omului"* (Luca 21:36). Frații mei, ascultați-L pe El!

Primiți îndemnul lui Iuda! El este valabil chiar pentru mine și pentru tine. Nu uita că în cer nu vor intra cei ce au pierdut credința, ci vor intra numai biruitorii (Apoc.2:7).

O DEMASCARE A APOSTAȚILOR

Căci s-au strecurat printre voi unii oameni, scriși de mult pentru osânda aceasta, oameni neevlavioși, care schimbă în desfrânare harul Dumnezeului nostru, și tăgăduesc pe singurul nostru Stăpân și Domn Isus Hristos." Iuda v.4

Fratele Iuda face aici o demascare a apostaților, a celor ce s-au lepădat de credință. Aici este o descriere a lor. Vreți să știți cum arată un apostat? Citiți încă odată versetul acesta. Am spus și altădată în cadrul studiului că întreaga epistolă se ocupă de apostazie. Această lepădare de credință, care va culmina în zilele din urmă, l-a făcut să-și schimbe subiectul și să-i îndemne pe frați să lupte pentru credința dată sfinților.

Între frații preaiubiți s-au strecurat unii din cei ce *„cred până la o vreme, iar cum vine ispita, cad"* (Luc.8:13). Aceștia momiți de poftele cărnii, s-au prăbușit. Luau parte cu ei la mesele lor de dragoste, cu scopul de a prinde și pe alții în înșelăciunea lor. Și frații nu au observat și nu au luat nici o măsură. Situația era gravă, îi amenința cu prăbușirea pe toți, și se pare că ei erau cam nepăsători. Ei erau așa cum spune ap. Pavel: *„în primejdii între frații mincinoși."*(2 Cor. 11:26). Apostolul Petru spune că aceștia sunt *„ca scroafa spălată ce s-a întors să se tăvălească iarăși în mocirlă"*(2 Pet. 2:22). Deci, ei au fost spălați, au scăpat de întinăciunile lumii, prin cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru

Isus Hristos, au cunoscut calea neprihănirii, dar s-au încurcat iarăși în pofte nesăbuite și au fost *„biruiți de ele"*. Despre ei sunt cuvintele acestea ale lui Iuda. Ele sunt o înștiințare gravă. Dacă vreunul din aceștia citește aceste rânduri, aș vrea ca Duhul Domnului să-l trezească și să caute să scape de osânda care planează deasupra lui.

În demascarea apostaților, Iuda a scris: *„Căci s-au strecurat printre voi"*. Cuvintele sugerează că este vorba de unii frați veniți din alte părți, fără să fie verificați, care se dădeau drept învățători. Și apostolul Pavel a avut necazuri cu așa persoane ce au venit în urma lui la biserica din Corint. În ironie, el îi numește *„apostoli nespus de aleși"*, căci așa îi considerau cei din Corint. Aceștia erau buni de gură, făceau impresie că ar fi cineva, dar nu erau buni de lucru, ci doar se *„îndopau de-a binelea"* (Iuda v. 12) la agapele bisericii, și mergeau din casă în casă și amăgeau femeile ușuratice (2 Tim.3:6). Pentru că ei erau niște căzuți din credință, ei propagau învățătura că acum fiind mântuit prin har, poți să faci orice, că nu ți se mai ține în socoteală nici un păcat și nu vei fi osândit, căci crezând, *„ai trecut din moarte la viață"*; că odată mântuit, ești mântuit pentru totdeauna, orice ai face.

Prin învățătura lor, care era o amăgire, au determinat pe alții să devină apostați. Așa s-a produs părăsirea dragostei dintâi la Efes, așa a pătruns stricăciunea în biserica din Pergam și din Tiatira, unde o creștină ce pretindea a fi proorociță, trăia în desfrâu și amăgea și pe alții la un așa trai (Apoc.2:12-23). Neghina poate fi în țarină, nu în biserică.

Încă în biserica primară au apărut două categorii de apostați:

1) cei amăgiți prin ură, plăceri, desfrâu și mândrie;

2) cei care în vremuri de crunte prigoane, sub torturi,

semnau o declarație că se leapădă de Hristos sau chiar fără să semneze, ci doar aruncau un bob de tămâie pe altarul împăratului sau a idolului. Suferințele, schingiuirile erau oribile și unii care erau slabi în credință, șovăielnici, deveneau apostați.

Din prima categorie este bine cunoscut cazul lui Iulian Apostatul (332-363), care mai târziu a ajuns împărat al Romei anii 361-363 d.Hr. El era frate vitreg cu Constantin cel Mare. De tânăr el a primit învățătura creștină de la Eusebiu de Nicomedia și a fost botezat. La vârsta de 25 ani fiind interesat în filozofia greacă, a mers la Atena. Acolo, captivat fiind de misterele eleusiane, s-a lepădat de credință. Ajuns împărat, el a reintrodus închinăciunea păgână la zei și a luptat împotriva lui Hristos Domnul și a urmașilor Săi. Plecând la Ctesifon, capitala perșilor, să lupte împotriva Perșilor, a fost rănit și a murit strigând: „Ai învins, Galileene!" La fel este cunoscut cazul lui Dima, care *„din dragoste pentru lumea de acum"*, l-a părăsit pe Pavel (2 Tim. 4:10)

Din categoria a doua de apostați au făcut parte mulți creștini, mai ales în prigoana de sub Deciu. „Împăratul - ne spune Grigore de Nisa în „Viața lui Grigore Taumaturgul" - a poruncit guvernatorilor din diferitele provincii, sub amenințarea de pedepse îngrozitoare în caz de neascultare, să supună pe creștini la toate torturile, cu scopul de a-i aduce înapoi la închinăciunea națională a demonilor". Guvernatorii, cu o râvnă deosebită în cruzimi, au căutat să îndeplinească decretul. Astfel Biserica s-a pomenit confruntată cu o prigoană fără pereche în istoria ei. „Au venit timpurile - spune Origen - despre care vorbea Domnul când zicea că și cei aleși cu greu vor putea scăpa". Și el n-a greșit, căci nu peste mult, unii în suferințele prigoanei, s-au le-

pădat de credință. A fost fixată o zi după care toți cei ce n-au sacrificat idolului erau supuși torturii. Panica a făcut ravagii între creștini și unii îngroziți, au devenit apostați. Cei mai mulți care s-au lepădat de Hristos, erau din clasele înalte ale societății romane. „Oamenii și-au adus aminte atunci - spune Dionisos de Alexandria - de ceea ce a zis Mântuitorul despre greutatea omului bogat de a intra în Împărăția cerurilor". Și la vremea sfârșitului persecuția se va repeta, și se va repeta apostazia unora.

În v.4, Iuda vorbește despre ***„unii oameni scriși de mult pentru osânda aceasta"***. Este aici vorba despre predestinația unora la pierzare? Cine i-a scris pentru osândă? Și apostolul Pavel vorbește lui Timotei despre cei lepădați de credință că sunt *„însemnați cu fierul roșu în însuși cugetul lor"* (1 Tim. 4:2). Aici nu este vorba de predestinare la osândă, căci *„Dumnezeu nu ne-a rânduit la mânie, ci ca să căpătăm mântuirea, prin Domnul Isus Hristos"* (1 Tes.5:9). Dar cine i-a însemnat pe apostați cu fierul roșu?

Poate unii n-au văzut niciodată cum se face înfierarea cu fierul roșu. În copilărie am văzut așa însemnări făcute cu fierul roșu la cai. Fierul avea un mâner de lemn, iar în vârful lui avea inițialele proprietarului cu litere de o șchioapă. El se punea în foc până se înroșea, apoi se aplica pe pulpa piciorului stâng din spate. Fierul ardea părul și puțin din piele. Acest procedeu se numea înfierare. Din pricina arsurii, acolo nu mai creștea niciodată părul, astfel inițialele stăpânului se vedeau de la distanță. Cine face însă înfierarea apostaților? Nimeni altul decât ei înșiși prin păcatele lor. Unii credincioși ajung să-și permită anumite păcate, fără să cugete că se înfierează pentru osândă. Proorocul Ieremia spune: *„Păcatul lui Iuda este scris cu un priboi de fier, cu un vârf de diamant; este săpat pe tabla inimii lor"* (Ier.17:1). Deci nu este vorba

de scrierea în cărțile de sus, ci de înscrisul ce-l purtăm în noi. Apostații sunt însemnați cu fierul roșu - să nu se șteargă niciodată - în cugetul lor. Ce adevăr înfiorător este arătat aici despre păcat! Tu însuți să te înfierezi pentru osânda veșnică! Și înfierarea se face în cuget (vezi 1 Tim.1:19,20). Aceasta va cauza plânsul și scrâșnirea dinților în locul de osândă, căci pentru o plăcere de o clipă a păcatului, te-ai înscris să aparții diavolului. Este groaznic!

Iuda spune *„scrișI de mult pentru osânda aceasta"*. Aceste cuvinte par a spune că păcătoșenia acestora este mai veche, nu este chiar de acum. La fel Iuda nu spune că ei sunt scriși din veșnicie. Da, osânda era anunțată de mult, dar ei au venit și s-au înscris prin păcatele lor la această osândă. Ei nu au fost predestinați să trăiască în desfrâu, ci fiindcă au trăit în așa păcate ei ajung în osânda predestinată pentru aceste păcate. Lista de osândă este deschisă, nu cumva, frate, prin abaterile tale te înscrii pe această listă? Fii cu mare grijă! Vrăjmașul este mult mai șiret decât te gândești.

Iuda, în epistola sa, vorbește de prima categorie de apostați, cei amăgiți prin plăceri și pofte. El dă trei semne după care pot fi recunoscuți apostații. Este bine să ne dăm seama că aceștia nu au semnat declarații de lepădare de credință. Nu. Ei sunt în biserică, cântă, se roagă, se închină cu ceilalți, dar în realitate, înaintea lui Dumnezeu, ei, prin faptele lor, sunt lepădați de credință. Vrăjmașul pe ei i-a amăgit să iubească iarăși lumea, și dragostea Tatălui nu mai este în ei (1 Ioan 2:15). Apostolul Pavel spune fraților din Corint : *„Pe voi înșivă încercați-vă dacă sunteți în credință"* (2 Cor. 13:5). Poate niciodată n-a fost nevoie de mai multă cercetare de sine ca în aceste vremuri de mare apostazie. Astăzi există membrii apostați, există biserici apostate, predicatori și pre-

oți apostați.

Cum sunt apostații? Iuda spune că sunt oameni *„neevlavioși"*, fără temere de Dumnezeu. Unii merg la biserică, dar n-au pic de evlavie. Rugăciunea o spun în fugă, doar de pe buze. Când cântă, gândul lor este în altă parte. Ei nu stau în fața Domnului. Nu au respectul cuvenit. Nu au acea reverență sfântă pe care o are adevăratul copil al lui Dumnezeu. Privirea lor, vorba lor, ținuta lor, atitudinea lor, toate îi arată că sunt neevlavioși. Ei copiază anumite lucruri, fac ce face vecinul lor, dar ei nu au viața. Totul este fals. Apostatul mulțumește, dar nu simte mulțumirea; el cere, dar nu simte nevoia. Ceea ce face este doar ca să înșele pe alții; să-i facă să creadă că el este credincios. El are forma evlaviei, dar nu are puterea ei (2 Tim.3:5). Nu cumva și tu ești neevlavios? Nu cumva ai pierdut toată evlavia și dragostea pe care o aveai altădată?

Al doilea semn după care pot fi cunoscuți, este că ei ***„schimbă în desfrânare harul lui Dumnezeu"***. Deci, cel mai mare dar divin, ei îl folosesc întru împlinirea poftelor. Ești preot sau predicator - har deosebit - și tu profiți de această calitate, de banii sfinți, de anumite situații spre a trăi în plăceri și stricăciune. Ești dirijor de cor, porți răspunderea de laudele Domnului, nu-ți folosi poziția spre a seduce persoane ușuratice. Când cineva perverteste adevărul curat al Bibliei spre a acoperi păcatul, spre a scuza păcatul, când cineva folosește cele spirituale spre a trăi în desfrâu, spre a se deda stricăciunii, înseamnă că este un apostat. În contabilitate se pedepsește deturnarea de fonduri, adică dacă banii primiți pentru un scop, tu îi cheltuiești pentru alt scop. Cu cât mai mare osândă vor avea cei ce *„schimbă harul în desfrânare"?*

În Tit 2:11-13 ni se spune că *„harul ne învață s-o rupem*

cu păgânătatea și cu poftele lumești." Apostazia începe în gând cu lepădarea Cuvântului lui Dumnezeu, cu sucirea adevărului despre sfințenie, despre păcat, despre osândă. O altă traducere spune: *„ei strâmbă mesajul despre harul lui Dumnezeu spre a-și scuza căile lor imorale."*

Al treilea semn este că ei ***„ tăgăduiesc pe singurul nostru Stăpân și Domn Isus Hristos".*** Ce curios este să citești într-o epistolă scrisă acum o mie nouă sute de ani această trăsătură care caracterizează vremea noastră. Ce proaspăt și actual este acest adevăr, parcă ieri ar fi fost scris. Ce mulți tăgăduiesc azi istoricitatea Domnului Isus! Ei spun că Evangheliile sunt doar legende. Alții Îi tăgăduiesc divinitatea, Îi tăgăduiesc autoritatea Lui, nu se lasă stăpâniți de El. Ei Îl tăgăduiesc prin limbajul lor stricat, prin ținuta lor, prin comportamentul lor prin care spun că singurul lor Stăpân și Domn nu este Domnul nostru Isus Hristos, ci lumea și moda. Iată ei sunt demascați de Iuda. De fapt, apostolul Pavel, vorbind despre a doua venire a Domnului Isus, spunea fraților din Tesalonic că *„nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credință" (2 Tes. 2:3).* Și ea este aici.

Întâi a fost o lipsă de reverență, apoi schimbarea harului în desfrânare și în cele din urmă tăgăduirea prin grai și prin trai. Cei ce tăgăduiesc cu vorba sau cu scrisul lor pe Hristos Domnul ușor îi recunoști, ci sunt pe față. Dar sunt ceilalți, care prin vorbe spun că ei nu-L tăgăduiesc, totuși Îl tăgăduiesc prin viețuirea lor. Și aceștia sunt destui de mulți. Ei frecventează biserica. Ei zic că sunt credincioși, sunt creștini, dar Isus nu este Domnul lor, nu este Stăpânul lor, nu este Mesia-Hristos, Mântuitorul lor. Ei trăiesc voia lor, plăcerile lor. Nu arată ei prin aceasta că El nu este Domnul lor? Îl tăgăduiesc fără vorbe. Nu-i interesează voia Lui. Nu caută să o cunoască și mai puțin caută să o trăiască. Vai, câți

din aceștia nu sunt în bisericile de azi.

Ei au avut o zi când au primit prețul răscumpărării, dar azi ei nu Îl au pe El singurul Stăpân al vieții, nu-L ascultă. Ei nu trăiesc acea viață de atârnare și de supunere pe care o are un rob față de Stăpânul lui. Totuși, în timp ce alții Îl tăgăduiesc, pentru *noi* Isus este Hristosul, singurul nostru Stăpân și Domn. Vrem să trăim în această credință până la capăt, altfel degeaba am crezut (1 Cor.15:1,2). Este grea lupta credinței, dar noi suntem mai mult decât biruitori prin Acela care ne-a iubit.

Iuda mă face să înțeleg că nu trebuie să am alți stăpâni, ci Hristos Domnul să-mi fie singurul Stăpân. Nici oameni, nici lucruri, nici bani, nici plăceri, nimeni și nimic nu trebuie să pună stăpânire pe inima mea. Hristos Domnul m-a răscumpărat, a plătit vina mea și a asigurat viitorul meu, veșnicia mea și a ta, eu vreau să-L ascult în totul!

O, Doamne, ajută-mă pe mine și pe toți cei ce citesc acest studiu, să nu-l tăgăduim pe Hristos Domnul, ci prin Duhul Sfânt să ne împotrivim diavolului tari în credință, să luptăm pentru credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna, și prin viață și fapte să dovedim tuturor că El este singurul nostru Stăpân și Domn.

Izbăviții Nimiciți de Domnul

- o înștiințare gravă -

„ Vreau să vă aduc aminte, măcar că știți odată pentru totdeauna toate aceste lucruri, că Domnul, după ce a izbăvit pe poporul Său din țara Egiptului, în urmă a nimicit pe cei ce n-au crezut.“ Iuda v.5

Aici avem o înștiințare gravă. El nu spune ceva nou. N-are pretenția aceasta. El afirmă *„ știți.* "Deci, unora le pare ceva de prisos ceea ce spune. Repetarea însă, a ceva ce ei știau, nu arată un lucru zadarnic, ci mai degrabă scoate în relief seriozitatea mare a acestei înștiințări. *„Vreau să vă aduc aminte măcar că știți....“* scrie el. Omul este supus uitării și uitarea duce la rău.

În Ps. 106:13 ni se spune despre Israel că *„au uitat curând lucrările Lui“*, iar ap. Petru în a-II-a epistolă 1:9, spune: *„umblă cu ochii închiși și a uitat că a fost curățit de vechile lui păcate“*.

O, Doamne, adu-ne aminte mereu de dragostea Ta și de dreptatea Ta! Iar voi, robi ai Lui, care faceți slujbă în Casa lui Dumnezeu, zidită din pietre vii, nu alergați numai după ceva nou, după ceva bombastic să vorbiți poporului. Aceasta izvorește de multe ori nu din Duhul Domnului, ci din duhul de mândrie, care vrea admirație, laude din partea altora. Fiți

gata, ca fratele Iuda, să repetați vechile adevăruri, care sunt atât de binecuvântate. Această repetare este izvorâtă din dragoste, din purtarea de grijă pentru ceilalți. Combateți prin aceasta uitarea de care s-ar putea sluji diavolul. Uitarea este un fel de praf ce se așterne pe memorie, și mereu trebuie șters. Fiți ștergători de praf în privința aceasta. Oare apostolul Pavel n-a făcut lucrul acesta? Deschideți la Efes. 2:12 și citiți: *„Aduceți-vă aminte că în vremea aceea erați fără Hristos....“* La fel în Filip. 3:18 *„Căci v-am spus de multe ori și vă mai spun și acum plângând.....“* La fel în 1 Tes. 4:2 *„Știți în adevăr ce învățături v-am dat prin Domnul Isus....“* și apoi le repetă din nou.

Repetarea este mama învățăturii și moartea uitării. Iuda vrea ca frații să aibă proaspătă în mintea lor o lecție din istoria lui Israel. Lecția este spre binele bisericii, a credincioșilor. Le întărește atenția, îi face să aibă o atitudine categorică față de păcat și de influența necredinței în gânduri, să nu fie ușuratici în relația lor cu Dumnezeu. Atitudinea unora prea ușor îi putea molipsi și pe ei. Apostazia începuse în biserică și prea ușor puteau să cadă în cursele diavolului, întinse prin frații lepădați de credință, care totuși erau între ei. În cazuri din acestea îți trebuie o atenție încordată. Când te afli într-un grup unde sunt și doi pungași, nu-i așa că ești mult mai atent să nu fii jefuit?

Cunosc un grup de tineri, care la o oră de jocuri distractive, aveau și câțiva tineri nepocăiți. Aceștia, după un timp, au propus un joc, care nu se încadra în curăția creștină. Unii, neatenți, fiindcă a fost propus de cutare, au zis da. Unul însă, a fost treaz și a spus: „Nu, ca și credincioși mântuiți nu putem juca un așa joc.“ Acesta i-a desmeticit și pe ceilalți. Cel mai periculos lucru este să fii înșelat de diavolul prin frații tăi.

Înștiințarea cheamă nu numai biserica la o stare de mai mare veghere, ci ea cheamă și pe apostați la realitate. Să nu se înșele pe ei cu numele că sunt creștini, că sunt membri într-o biserica, că au avut o zi când au crezut, dar azi nu mai luptă pentru credință; că au avut o zi când au fost izbăviți din robie, dar au făcut din slobozenie un prilej de trăire în păcat. Nu, să nu se înșele. *„Domnul, după ce a izbăvit pe poporul Său din țara Egiptului, în urmă a nimicit pe cei ce n-au crezut."* Pe oameni îi poți înșela, dar nu pe Dumnezeu. Nu este de glumit cu Dumnezeu.

„Domnul a nimicit". Nu pustia, nu Moise, nu șerpii veninoși, nu foametea, nu bătrânețea, ci Domnul. Același avertisment aspru este și în cuvintele Domnului Isus: *„Pe orice mlădiță, care este în Mine, și care nu aduce roadă, El (Tatăl) o taie."* De asemenea și ap. Pavel spune: *„Căci dacă n-a cruțat Dumnezeu ramurile firești, nu te va cruța nici pe tine. Uită-te dar la bunătatea și asprimea lui Dumnezeu: asprime față de cei ce au căzut, și bunătate față de tine, dacă nu încetezi să rămâi în bunătatea aceasta; altmintrelea, vei fi tăiat și tu"* (Rom. 11:21,22). El ne-a făcut parte de bunătatea Lui, dar dacă noi nu rămânem în această bunătate, El ne taie dreptul la pomul vieți. Sunt cuvinte cărora trebuie să le dăm toată atenția, căci ne privesc pe noi cei credincioși.

Ce binecuvântată ar putea fi această înștiințare pentru toți ascultătorii! Ești copil al Domnului, fii cu mare grijă în aceste zile. Ești prefăcut, ai devenit creștin numai de nume, bagă de seamă că te pândește pierzarea. Eu nu vreau să fiu pierdut și cred că nici tu nu vrei. De aceea, primește cu toată seriozitatea aceste cuvinte. Aici este vorba de izbăviții ce au fost nimiciți.

Înștiințarea lui Iuda ne privește pe toți cei de azi. Ea este

actuală. Ea este pentru cei ce spun că un mântuit trebuie să ia seama să nu cadă, și ea este pentru cei ce spun că nu există cădere. Ea este pentru toți. Să privim mai îndeaproape asupra textului. Cine au fost cei pe care i-a nimicit Domnul? Iuda este clar. El spune că au fost ***„poporul Său,"*** că au fost cei izbăviți din țara Egiptului. Este poporul despre care se spune în Deut. 33:29 *„ Ferice de tine, Israele! Cine este ca tine, un popor mântuit de Domnul?"*. Ei au fost izbăviți prin mari semne și minuni făcute în țara lui Ham. Ei au primit eliberarea prin sângele mielului pascal. Apostolul Pavel în 1 Cor. 10:1-4, ne adaugă încă cinci lucruri în legătură cu ei: toți au fost sub nor, toți au trecut prin mare, au fost botezați pentru Moise, toți au mâncat aceeași mâncare duhovnicească și toți au băut aceeași băutură duhovnicească. Apoi ne spune în v.11, că *„acestea au fost scrise pentru învățătura noastră"*. Pe noi ne înștiințează la fel de cinci lucruri de care să ne păzim v.6-10: *„Să nu poftim după lucruri rele, să ne ferim de idolatrie, de desfrânare, de a ispiti pe Domnul și de murmur sau cârtire."* Iar în v. 12 conclude *„Cine crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă."* Din cuvintele lui, se poate observa clar că apostolul Pavel nu era de părerea celor avansați de azi, că adică nu este cădere din har. Israel după ce a fost izbăvit din Egipt, a rămas cu voință liberă, puteau căuta să fie plăcuți lui Dumnezeu sau puteau întărâta pe Dumnezeu. Și noi la fel după mântuire rămânem cu voința liberă, putem să-L slujim sau nu pe Dumnezeu.

Nu pot să înțeleg pe predicatorii care au îndrăzneala să sucească Cuvântul sfânt, spunând că odată mântuit ești mântuit orice ai face, că nu este cădere din har. În Gal.5:13 citim *„Fraților, voi ați fost chemați la slobozenie. Numai nu faceți din slobozenie o pricină ca să trăiți pentru firea pământească."* Acum, dacă nu ar mai fi posibilă trăirea pentru firea

pământească, apostolul, care știa ceva mai bine decât noi, nu ar fi scris aceste cuvinte. Sau avem noi oare învățători cu revelații mai mari, care anulează spusele lui Pavel? În Rom. 8:6,12-13, tot apostolul Pavel zice: *„Umblarea după lucrurile firii pământești, este moarte, pe când umblarea după lucrurile Duhului este viață... Așa dar, fraților, noi nu mai datorăm nimic firii pământești, ca să trăim după îndemnurile ei. Dacă trăiți după îndemnurile ei, veți muri."* Aceste cuvinte au fost scrise unor mântuiți, cărora le spune: *„veți muri"*, dacă trăiesc în faptele firii pământești.

Cum se împacă aceste cuvinte cu afirmația Domnului Isus din Ioan 10:28: *„Eu le dau viața veșnică, în veac nu vor pieri și nimeni nu le va smulge din mâna Mea"*? Din punct de vedere divin, mântuirea noastră este sigură. Nimeni din afară nu ne poate smulge din mâna Lui. Nici toți demonii din iad nu pot smulge pe cel credincios, care vrea să rămână în Hristos Domnul. Dar cel credincios are voința liberă și el se poate smulge. Domnul Isus a zis: *„Dacă nu rămâne cineva în Mine este aruncat afară, ca mlădița neroditoare, și se usucă; apoi mlădițele uscate sunt strânse, aruncate în foc și ard" (Ioan 15:6).* Deci, luați seama, nu suciți cuvintele Domnului ca să susțineți o învățătură amăgitoare. El vorbește despre mlădițe care au fost în El, au avut viață, au fost verzi, dar n-au rămas în El, și-au luat voința lor liberă și au plecat la plimbare în păcat. El nu spune că nu pot pleca, nici că după un timp îi repune la loc în Viță, ci El precizează că aceștia *„se usucă"* și că vor fi *„aruncați în foc"*. Domnul Isus spune aceasta. El nu ține pe nimeni cu forța.

Sunt două lucruri care confirmă importanța acestei atenționări: îndemnurile Cuvântului sfânt și ispitele diavolului. Dacă n-ar fi posibilă despărțirea de Dumnezeu, căderea, n-ar fi avut nici un sens îndemnul repetat de Domnul Isus:

„rămâneți în Mine" (Ioan 15). Sau textul din Evr. 12:15, *„Luați seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu."* Aceste cuvinte arată că poți să nu rămâi în El, că poți să te abați. Dacă n-ar exista posibilitatea abaterii de la harul lui Dumnezeu, fiți siguri că n-ar fi fost scrise aceste cuvinte în Noul Testament. Nimeni nu spune mecanicului de pe locomotivă: „Ai grijă să nu te abați din drum", căci locomotiva merge pe șine și nu se poate abate. Dacă oamenii nu folosesc un limbaj de nonsens, oare considerați pe Duhul Sfânt, care a inspirat scrierea Cuvântului sfânt, mai prejos decât oamenii?

Iar pe de altă parte, dacă n-ar exista posibilitatea căderii, credeți că diavolul ar mai încerca să-ți momească inima cu plăcerile și poftele lui? O, nu, căci el nu este prost, n-ar face o lucrare zadarnică. Dar el știe că pe alții a reușit să-i doboare, și de aceea încearcă și la tine și la mine. Chiar apostolul Pavel ne dă cazuri de oameni căzuți din credință. În 1 Tim. 1:19,20, el precizează: *„au căzut din credință."* Iar în Apocalipsa, Domnul Isus însuși spune bisericii din Laodicea: *„am să te vărs din gura Mea"* (Apoc.3:16). De aceea Iuda ne îndeamnă să luptăm *„pentru credința dată odată pentru totdeauna sfinților"*. Am cunoscut pe cineva care susținea cu tărie că nu este cădere din har. Datorită concepției lui, și-a permis păcatul și a ajuns de rușine încât a trebuit să plece din biserică.

Domnul ne-a dat chemarea și alegerea pentru mântuire, pentru glorie, dar noi trebuie să ne întărim chemarea și alegerea (2 Pet. 1:10). Cum putem face aceasta? Dându-ne toate silințele să unim cu credința noastră fapta și celelalte virtuți (2 Pet.1:5-7). Adevăratul creștinism nu este teorie, ci viețuire de zi cu zi. Aceasta este partea noastră. El ne-a mântuit prin har și prin Duhul Sfânt ne-a înnoit, ne-a zidit în

Hristos Domnul *„pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele"* (Efes.2:10). Duhul Sfânt vrea să ne călăuzească întru împlinirea acestor fapte, dar este necesară ascultarea noastră.

În teologie sunt doi termeni care explică întreaga viețuire creștină. Sunt termenii: prezervarea în har și perseverarea în har.

Prezervarea sau păstrarea sfinților în har este în întregime lucrarea lui Dumnezeu. Prin puterea Sa ce depășește cu mult toate închipuirile noastre slabe, el vrea și poate să ne păzească, să ne păstreze pentru El până la capăt. Dar trebuie să vrem și noi aceasta.Chiar mântuiți fiind, El nu încalcă voința noastră. Ca și mântuire, El prin Jertfa Domnului Isus Hristos a asigurat o mântuire pentru toți oamenii, dar nu toți oamenii sunt mântuiți, ci numai cei ce se pocăiesc și cred. Așa este și în trăirea vieții de credincios.

Perseverarea sau stăruința în credință până la capăt este latura omului. El a deschis o cale nouă și vie, dar calea trebuie urmată în ciuda piedicilor, pe care noi trebuie să le dăm la o parte; și în ciuda păcatului care caută să ne înfășoare așa de lesne, noi trebuie *„să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înainte"* (Evr. 12:1). Nouă ne sună cuvintele: *„Să nu obosim în facerea binelui"* (Gal. 6:9); *„Trăiți în dragoste"* (Efes. 5:2); *„Fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră"* (1Petru 1:15). Și fiindcă viața creștină e o luptă aprigă, ni se cere: *„Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu"* (Efes. 6:11) Acestea sunt lucruri pe care noi trebuie să le facem. *„Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia"*, și tocmai de aceea apostolul Petru ne cere să ne dăm *„toate silințele"* pentru împlinirea voii Lui. Aceasta este latura noastră, prin care se arată credința noastră față de El.

Lui Israel, Domnul le-a dat îzbăvirea din crunta robie a

Egiptului, la Marea Roșie le-a deschis un drum prin ape, le-a asigurat hrana și apa, în chip miraculos le-a arătat drumul, ei doar trebuiau să creadă în El, să-L asculte, dar n-au fost gata, și fiindcă n-au crezut, s-au răzvrătit.

În versetul 5, ni se spune că *„Domnul a nimicit pe cei ce n-au crezut."* Ei n-au fost nimiciți pentru că n-au fost tăiați împrejur, ci pentru că s-au desfrânat și au devenit idolatri. Păcatul a pus stăpânire pe inima lor și au devenit neascultători de Izbăvitorul lor. De fapt, acestea erau doar urmări, ***cauza de bază a fost necredința.*** Ea începe în gândire. Ei n-au tăgăduit existența lui Dumnezeu, dar după venirea iscoadelor, evreii aceia au plâns o noapte întreagă, fiindcă n-au crezut că Dumnezeu le poate da țara Canaanului (Num.14:1). Deci, n-au crezut în puterea Sa, în îndeplinirea făgăduințelor Sale. La aceasta au fost influențați de 10 dintre iscoade. Și iscoadele au fost dintre fruntașii lui Israel, dintre cei bine văzuți.

Vai, câte influențe rele nu sunt chiar prin conducători. Și azi diavolul încearcă să doboare credința prin credincioși de frunte. O învățătură puțin abătută de la Cuvânt, doar puțin răstălmăcită după plăcerea omului, dacă pleacă de la unul de jos, nu are influență, dar dacă a spus-o unul care este în fruntea poporului, este cu totul altceva. Atunci amăgirea prinde la mulți. Așa a fost în primul veac. Frații aceștia nespus de aleși umblau prin biserici, făceau ravagii și unele biserici nu au luat nici o măsură.

Bisericile trebuie să se asemene cu cei din Berea, care *„cercetau Scripturile ca să vadă dacă ce li se spunea, este așa"* (Fapt.17:11). Apostolul Pavel considera că Scripturile sunt dreptarul învățăturilor sănătoase. El a scris lui Timotei: *„Dreptarul învățăturilor sănătoase, pe care le-ai auzit de la mine, ține-l cu credința și dragostea care este în Hristos*

Isus" (2 Tim.1:13). Dreptar înseamnă măsură standard folosită în construcții ca zidul să fie drept, se mai numește nivela cu bulă de aer, bolobocul sau ața cu plumb. Așa în cele spirituale avem Biblia ca dreptarul învățăturii sănătoase. Totul trebuie verificat, și dacă o învățătură nu este conformă cu adevărul, trebuie respinsă, indiferent de la cine vine. Aceasta ca să nu fim seduși în rătăcire, să nu devenim apostați.

Dumnezeu, ca Tată, vrea ca noi, copiii Lui prea iubiți, să ne încredem cu totul în El, în Cuvântul Lui. Vrăjmașul nostru, diavolul, caută zilnic să uzurpe credința noastră în Domnul, căci dacă reușește aceasta, se prăbușește tot edificiul grandios și măreț al vieții creștine.

Unora, când ajung în nevoi, diavolul le strecoară pe furiș teama că mor de foame, dacă Îl slujesc în totul pe Dumnezeu, de aceea recurg la înșelăciuni în afaceri sau se vând pentru blidul de linte. Aceștia devin mai săraci decât toți săracii pământului căci și-au pierdut credința. Credința este blocul de temelie, care ne susține să nu ne prăbușim. Ea este firul de legătură cu Dumnezeu, Sursa de energie. Când ai pierdut credința viața s-a întunecat, ai pierdut totul. Pe de altă parte, poți să pierzi toate bunurile acestea, dar dacă n-ai pierdut credința, nu ai pierdut nimic, căci Îl ai pe Domnul, Stăpânul a toate. Poetul român Vasile Militaru spune într-o poezie originală și alta este în contrast:

Poți să pierzi averi și ranguri,
fericiri cu rai în spic,
dacă n-ai pierdut credința,
încă n-ai pierdut nimic.

Poți să ai averi și ranguri,
fericiri cu rai în spic,
dacă ți-ai pierdut credința,
nu mai ai nimic, nimic.

Alții ajung să piardă credință în Cuvântul lui Dumnezeu că este suficient pentru poporul Său și de aceea lasă Evanghelia la o parte și introduc alte povestiri, sau muzică

modernă de tam-tamuri, jaz pentru distracție, nimic dumnezeesc, dar, zic ei, să nu piardă tineretul, care iubește o așa muzică. Este o pervertire a ce este mai sfânt în muzică. Un fel de adulter între text religios și muzică drăcească de atâțare a poftelor. Totul este izvorât din necredință. Israel a pierdut credința și au fost nimiciți de Domnul în pustie.

Înștiințarea gravă a lui Iuda este pentru noi cei credincioși. Fie și această înștiințare un îndemn la aspre privegheri și la o mai mare alipire de Domnul. Și fie că Domnul va veni dimineața, la amiază sau la miezul nopții, fie că ne va chema la El, noi să fim gata.

ÎNGERI ÎN LANȚURI

„El a păstrat pentru judecata zilei celei mari, puși în lanțuri veșnice, în întuneric, pe îngerii care nu și-au păstrat vrednicia, ci și-au părăsit locuința." Iuda v.6

Ce scenă grozavă ne înfățișează Iuda în acest verset! Îngeri în lanțuri! Ființe de lumină păstrați în întuneric! Iuda în revelația lui scrisă sub îndrumarea Duhului Sfânt - căci toată Scriptura este însuflată de Dumnezeu - ne duce în trecutul îndepărtat și ne arată apostazia, căderea îngerilor, apoi ne întoarce privirea în viitor la ziua cea mare de judecată care îi așteaptă.

Știu că în mintea multor cititori s-a ridicat întrebarea: cine sunt acești îngeri? Așa este curiozitatea omenească, am vrea să știm ce nu este scris. Iuda nu ne dă amănunte. Unii susțin că este vorba de căderea lui Satan, care dorind o poziție mai înaltă *„și-a părăsit poziția dintâi"*, cum spune o altă traducere . Alții susțin că Iuda face o referire la Geneza 6:2,4, unde se spune că *„fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase și le-au luat de neveste."* Multe discuții s-au făcut pe seama acestui verset. Eu cred că este nefolositor a face speculații, căutând să susții o părere și să combați pe alta. Noi trebuie să luăm textul așa cum este. Oare a intenționat Duhul Sfânt, să ne frământăm în discuții serbede, fără rost? Nicidecum. Versetul este scris cu un scop bine definit: să ne înștiințeze să nu facem ce au făcut ei. Deci să nu căutăm să ne satisfacem curiozitatea noastră, ci să

luăm învățătura Duhului. Nu să luăm ce nu este scris, ci ce este scris. Nu latura obscură a versetului, ci partea clară, înțeleasă, că și îngerii, deși erau ființe cerești, totuși prin neascultare, au căzut și au fost pedepsiți.

Iuda stabilește trei lucruri în legătură cu acești îngeri căzuți:

1) vina lor,

2) starea lor prezentă și

3) viitorul lor, urmează Judecata și pedeapsa.

Prin toate, el caută să îi înștiințeze pe credincioși să lupte pentru credința dată odată pentru totdeauna sfinților. Să luăm pentru noi înștiințarea aceasta. Fratele Iuda îmi scrie mie și ție lucrul acesta.

Să privim puțin la ***vina acestor îngeri puși în lanțuri, în întuneric.*** Lăsăm la o parte cine sunt. Eu mă feresc de a face presupuneri. Când vom întâlni pe fratele Iuda în cer, îl vom putea întreba despre care îngeri a pomenit în epistola sa. La fel nu mă opresc la lanțuri să spun din ce sunt făcute, nici unde se află acest loc de întuneric. Eu nu știu ce nu este scris, ci iau pentru mine ceea ce este scris. Toate ispitele, momelile și amenințările Satanei au același scop: să mă facă să nu-mi păstrez vrednicia, să-mi părăsesc poziția mea, locuința mea, starea mea în credință. Apostolul Pavel spune că Dumnezeu *„El ne-a înviat, și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus"* (Efes.2:6). Noi nu am meritat o așa stare, dar ea este prin har. Eu trebuie doar să nu mă abat de la harul lui Dumnezeu (Evr.12:15).

Frații mei, păstrați-vă demnitatea. Ați fost învredniciți de mare har prin Hristos Domnul. Să-I dovedim recunoștință slujindu-L cu toată scumpătatea. Iar tu, care n-ai primit harul Lui, primește-L chiar acum. Nu zăbovi. Nu te lăsa înșelat nici de cel mai înalt rang al pământului. Dulcele de azi va fi

amar grozav mâine. Icoana îngerilor în lanțuri fie o înștiințare pentru noi toți.

Îmi dau seama că starea acestor îngeri este teribilă, este grozavă. Eu nu aș vrea pentru nimic în lume să ajung într-o așa stare. Și autorul acestei epistole tocmai aceasta vrea: să nu ajung acolo. De aceea mă înștiințează.

Ce au făcut ei de au ajuns într-o așa stare? Iuda împarte vina în două: *„nu și-au păstrat vrednicia, ci și-au părăsit locuința"*. Privită la supurafață pare că este una și aceeași. Totuși este o deosebire: prima este în gând, a doua este în faptă; prima cauzează pe a doua. Nepăstrarea vredniciei a dus la părăsirea locuinței lor îngerești.

Păcatul acesta prea ușor poate fi săvârșit și de cei credincioși. Și nouă ne-a fost acordată o vrednicie de către Dumnezeu. Nu am avut noi merite, ci El ne-a învrednicit. Pe noi, care nu eram poporul Lui, El ne-a făcut poporul Lui, (1 Petru 2:11). Pe noi, care din fire eram copii ai mâniei, El ne-a acordat vrednicia să fim copii ai Lui. *„Tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul* - puterea sau vrednicia - *să se facă copii ai lui Dumnezeu"* (Ev.Ioan 1:12).

Ce vrednicie înaltă! Frate, îți dai tu seama de această vrednicie? Auzi, să fii copilul lui Dumnezeu?

Fiul risipitor nu și-a păstrat vrednicia și a ajuns la porci. Dima din dragoste pentru lumea de acum, a părăsit lucrarea sfântă, ca atâția alții, care pentru bani mai mulți, au părăsit lucrarea sfântă. Da, neprețuirea vredniciei acordate ție, te face să-ți părăsești locul la care ai fost ridicat. *„El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului, și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui"* (Col.1:13). Domnul Isus a zis: *„Rămâneți în Mine și Eu voi rămânea în voi"* (Ev.Ioan 15:4).Vrăjmașul vrea să ne facă să nu rămânem în Hristos.

Domnul spunea *„nu puteți aduce roadă, dacă nu rămâneți în Mine... Dacă nu rămâne cineva în Mine, este aruncat afară ca mlădița neroditoare și se usucă, apoi mlădițele uscate sunt strânse, aruncate în foc și ard"*(Ioan 15:4,6). Urmări grozave așteaptă pe toți cei ce se leapădă de credință.

Oare prețuim noi vrednicia acordată nouă? Ne dăm seama de valoarea ei? Apostazia începe în gând. Cum sunt gândurile tale? Apostolul Pavel a scris: *„Mă tem ca, după cum șarpele a amăgit pe Eva cu șiretlicul lui, tot așa și gândurile voastre să nu se strice de la curăția și credincioșia care este față de Hristos."*(2 Corinteni 11:3)

Când Dr. David Livingstone, după mulți ani de lucrare ca misionar în Africa, s-a întors pentru un concediu în Anglia, a vrut să-l întâlnească pe marele predicator al Londrei, pe C.H.Spurgeon. Dar era într-o Sâmbătă și acesta își făcea pregătirea pentru predică. De obicei Sâmbăta nu primea nici o vizită. Susana, soția lui, a spus misionarului că nu-l poate vedea, îi pare rău, căci el nu primește pe nimeni Sâmbăta. Cum Livingstone trebuia să se întoarcă în Africa și nu mai avea altă ocazie, a rugat-o să-i arate unde este biroul lui. Neavând încotro, i-a arătat, dar i-a spus că nu îl va primi. Livingstone a bătut la ușă, iar dinăuntru auzi vocea hotărâtă a lui Spurgeon: „Nu-ți deschid nici dacă ai fi un înger din cer!" Dar de la ușă auzi răspunsul omului ars de soarele Africii: „Sunt mai mult decât un înger. Sunt copilul Dumnezeului Prea Înalt!" Biruit de acest răspuns, fu primit numaidecât și îmbrățișat. Suntem copii ai lui Dumnezeu. Nu există un rang mai înalt. Nu suntem generali în armatele Dumnezeului oștirilor, ci copiii Marelui Împărat, Stăpân al întregului Univers. *„Și dacă suntem copii, suntem și moștenitori, moștenitori ai lui Dumnezeu"*(Rom. 8:17).

Azi poate suntem săraci, nu avem nimic aici pe pământ.

Dar suntem moștenitorii celor mai mari bogății, a celor mai strălucitoare glorii. *„Ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El"*(1 Ioan 3:2). Ce vrednicie măreață ne-a fost acordată! Ca slujbă, suntem ispravnici ai harului nespus de felurit al lui Dumnezeu, ambasadori ai cerului pe pământ. Ca relație cu Hristos, suntem mădulare în corpul Lui. Uimiți-vă!

Îngerii căzuți nu și-au păstrat vrednicia. Ispita lor este și ispita mea și ispita ta. Există porniri în lăuntrul meu, care îmi pot provoca căderea: este mândria, sunt poftele trupului, fățărnicia, dușmănia și atâtea altele. Ap. Pavel spunea: *„Mă port aspru cu trupul meu și-l țin în stăpânire, ca nu cumva... eu însumi să fiu lepădat."*(1 Cor. 9:27)

Există apoi momeli din afară care vor să-mi provoace căderea, vor să mă facă să mă lepăd de credință. Prin ispita banului, diavolul vrea să mă determine să schimb pe preț de argint lucrurile ce nu pot fi cumpărate cu tot aurul din lume, căci sunt valori spirituale, veșnice. Nu vreau să-mi vând sufletul pe un blid de linte. Prin ispita desfrâului, diavolul ar vrea să mă murdărească, să mă despartă de Hristos Domnul, să păcătuiesc cu voia, ca să profanez Templul Duhului Sfânt. Apostolul Pavel a scris: *„Nu știți că trupurile voastre sunt mădulare ale lui Hristos? Voi lua eu mădularele lui Hristos și voi face din ele mădulare ale unei curve? Nicidecum "*(1 Corinteni 6:15). Îngerii în lanțuri îmi strigă, fără grai, să veghez cu mare grijă să nu fiu înșelat.

Apoi ***starea acestor îngeri în lanțuri îmi spune că Dumnezeu nu cruță păcatul, ci îl pedepsește.*** Apostolul Petru spune despre ei: *„Căci dacă n-a cruțat Dumnezeu pe îngerii care au păcătuit, ci i-a aruncat în Adânc,(în Tartar), unde stau înconjurați de întuneric, legați cu lanțuri și păstrați pentru judecată... înseamnă că Dumnezeu știe să... păstreze pe*

cei nelegiuiți, ca să fie pedepsiți în ziua judecății" (2 Pet.2:4,9). Pentru ei nu este nici o jertfă pentru păcat, ci doar *„așteptarea înfricoșată a judecății și văpaia unui foc care va mistui pe cei răzvrătiți"* (Evr.10:27). Îngerii în lanțuri, care așteaptă doar osânda, sunt un tablou înfricoșător, grozav.

Apostazia lor a fost reprimată, puși în lanțuri și trimiși în Tartar, în Adânc. Și timpul de mii de ani nu a schimbat cu nimic hotărârea lui Dumnezeu. Intenția Duhului Sfânt prin aceste cuvinte este să ne dăm seama de natura serioasă, gravă a apostaziei, să nu o acceptăm.

Doamne sfinte, ferește-ne de orice fel de apostazie!

Pilda Sodomei

„Tot așa, Sodoma și Gomora și cetățile dimprejurul lor, care se dăduseră ca și ele la curvie și au poftit după trupul altuia, ne stau înainte ca o pildă, suferind pedeapsa unui foc veșnic." Iuda v.7

În versetul șase Iuda ne-a arătat îngerii apostați, căzuți, în ce stare grozavă sunt, legați în lanțuri și păstrați în întuneric. În versetul șapte ne arată oameni apostați, cu totul decazuți. Versetul acesta începe cu cuvântul *„tot așa, Sodoma și Gomora..."* adică după cum îngerii nu și-au păstrat vrednicia, ci s-au dedat la păcat, așa au făcut și cei din Sodoma și Gomora. Și vai despre câți nu se poate spune și azi *„tot așa și cutare și cutare...s-au cufundat în păcat!"* Nu-i așa că și tu cunoști pe mulți care au ajuns ca cei din Sodoma? Și dacă ar fi sinceri, mulți din cei ce citesc aceste rânduri, printre lacrimi, ar trebui să zică: „tot așa am căzut și eu!" Ce trezire ar putea să lucreze cuvintele „tot așa"! Ce cercetare! Ce răscolire a ființei, ce căință! Ce îndreptare!

Apoi cuvintele acestea fac legătură cu ultima parte a versetului: *„tot așa, Sodoma și Gomora... ne stau înainte ca o pildă."* Ce pildă ne-ar putea fi Sodoma? Ce am putea învăța de la ea? O, sunt multe lecții, numai dacă am vrea să

învățăm. Sodoma și cetățile dimprejur sunt o înștiințare grozavă pentru toți: și pentru necredincioși și pentru credincioși, și pentru cei ce luptă pentru credință, precum și pentru cei ce s-au lepădat de credință. Iuda are în gând pilda de înștiințare a Sodomei. O altă traducere spune: *„Amintiți-vă de Sodoma!"* Să încercăm să desprindem câteva învățături pentru noi:

În Sodoma erau oameni păcătoși. Iuda în câteva cuvinte doar ne dă icoana lor. Spune că *„se dăduseră la curvie și au poftit după trupul altuia."* Apostolul Petru în a doua sa epistolă 2:7, amintește de *„viața destrăbălată a acestor stricați."*

Ce stare de decădere a fost în Sodoma! Ce scârbă, ce murdărie! Un desfrâu grețos, nepotolit le stăpânea ființa. Numele de sodomit a rămas de pomină peste veacuri. Nu mai știau de rușine. Păcatul a ajuns la culme. Nu că nu îndrăznea o fată, dar nu îndrăznea un bărbat să umble pe stradă noaptea, că își băteau joc de el. Le-a plăcut focul patimilor, și de foc au avut parte. S-au dedat stricăciunii, s-au pervertit. În Romani 1:24, ni se spune că pe așa oameni *„Dumnezeu i-a lăsat pradă necurăției; să urmeze poftele inimii lor; așa că își necinstesc singuri trupurile lor"*.

Vorbind despre zilele din urmă Domnul Isus a zis: *„Ce s-a întâmplat în zilele lui Lot, se va întâmpla aidoma..."* (Luca 17:28). Și oare nu este lumea noastră o adevărată Sodomă? Azi nu într-o țară, ci pretutindeni pe pământ desfrâul este la culme. Suntem martorii celei mai mari prăbușiri morale. Eu nu caut să te conving de aceasta căci este ceva prea vizibil, prea izbitor. Dar te întreb: nu cumva și tu te-ai complăcut într-o așa stare de dezmăț? Poate tu ai căutat să o ascunzi. Sau poate ai devenit nerușinat și te lauzi cu murdăriile tale, n-are importanță faza de stricăciune la care ai ajuns, căci ești pe pantă în jos. Pentru tine este această înști-

înțare. *„Tot așa, Sodoma și Gomora ne stau înainte ca o pildă...“*, pildă de osândire, de pedeapsă aspră, grozavă. Biblia spune: *„Și crezi tu, omule... că vei scăpa de judecata lui Dumnezeu?“* (Romani 2:3). Iuda ne spune că osânda a fost: nu numai focul trecător, ci și cel veșnic.

În Sodoma au fost ginerii lui Lot. Ei au fost păcătoși, dar puteau fi mântuiți. Dumnezeu a fost gata să-i ierte. Ce mare har au avut ei! Li s-a oferit scăparea. Ei au fost anunțați în miez de noapte de osânda lui Dumnezeu. Ei au fost chemați să părăsească Sodoma, să-și scape viața. Dar pier în prăpăd. De ce? Nu pentru că au fost păcătoși, ci pentru că n-au fost gata să creadă și să primească mântuirea oferită de Dumnezeu. Și ei sunt pildă de înștiințare pentru mulți care cred că Evanghelia glumește. Poate și tu ai un socru credincios, care ți-a spus vestea Evangheliei, ți-a spus că Dumnezeu vrea să te mântuiască, și până azi n-ai vrut să crezi. Pentru tine sunt aceste cuvinte. Te-ai căsătorit cu fiica unui credincios, este un mare har, dar nu vei avea nici un câștig, dacă tu schimbi harul în desfrânare, cum spune Iuda în versetul patru.

Ce dureri, ce căință, ce remușcări vor fi avut ei că n-au ascultat pe tata-socru! Dar totul a fost prea târziu. Îmi închipui că în timp ce au fost învăluiți de flăcările osândei divine, în timp ce li se mistuia carnea și ei gemeau sălbatic, în minte le-a apărut încă odată imaginea bătrânului Lot, care în miez de noapte i-a rugat să plece. Ce teribil este să poți fi scăpat, și totuși să fii pierdut. Aceasta fiindcă ai respins harul oferit de Dumnezeu.

În Sodoma au fost fetele căsătorite ale lui Lot. Și ele sunt o pildă pentru multe fete de-ale fraților. Ele au consimțit să se căsătorească cu tineri din Sodoma. Unul a fost frumos, ispititor, și fetei i-a plăcut. Altul a avut o bună situație: casă

frumoasă, confort, slujbă bună, bani, nu o fi fost prea frumos, dar și-o fi zis ea: „voi avea de toate"; și a consimțit să se mărite cu el. Că el nu credea în Dumnezeu, că nu se ruga, că îi plăcea desfrâul, pentru ea, astea n-au avut prea mare importanță atunci; banii lui, poziția lui a contat. Și vai, cum s-au nenorocit aceste fete! Sora mea, poate suspini, îți dai seama că aceasta este și starea ta. Și tu ai fost înșelată de diavolul. Oare vrei tu să ai parte de soarta fiicelor lui Lot care au pierit în Sodoma? Ele sunt pildă nu numai pentru fetele căsătorite cu necredincioși, ci sunt pildă pentru toate fetele necăsătorite și pentru toți băieții. Fiți cu mare grijă la căsătoria voastră. Apostolul Pavel a scris în privința aceasta: *„Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul? Ce înțelegere poate fi între Hristos și Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios?"* (2 Cor.6:14,15)

Apoi aici este o altă lecție pentru toți copiii credincioșilor. ***Nu este deajuns că tata este credincios. Nu! Tu trebuie să fii credincios.*** Fetele căsătorite ale lui Lot au pierit în flăcările Sodomei, deși tata a fost credincios, dar ele au fost necredincioase. Oare nu este aceasta și starea ta? Altă dată ai crezut ce a crezut tata sau mama, dar azi nu mai crezi. Pentru tine azi, aceasta nu mai este păcat, cealaltă nu este păcat. De ce? Fiindcă nu mai crezi. O, voi copii ai noștri, risipiți în Sodoma, treziți-vă! Voi, cei ce ați fost duși de mânuță la casa Domnului, voi care ați crescut lângă Biblie și mama v-a împreunat mânuțele la rugăciune, dar azi nu vă mai rugați, pentru voi sunt aceste cuvinte. Voi v-ați lepădat de credință. Oare vreți voi soarta fiicelor lui Lot? Sodoma și Gomora ne stau înainte ca pildă. Fiicele lui Lot puteau fi scăpate, dar au fost nepăsătoare față de o mântuire așa de mare și s-au pier-

dut. Biblia spune *„astăzi dacă auziți glasul Lui nu vă împietriți inimile voastre"* (Evrei 3:7). Ah, cum aș vrea să te apuc de mână, ca îngerul pe Lot, să te smulg din prăpăd înainte de a fi prea târziu !

Prietene, scoală-te acum din starea ta și părăsește Sodoma, părăsește plăcerile păcatului și în graba cea mai mare fugi la munte, la Golgota, să primești iertarea pentru toată păcătoșenia ta prin sângele scump al Domnului Isus, ca să fii scăpat de urgia divină, care este gata să se reverse asupra lumii noastre, ce se aseamănă în păcătoșenie cu Sodoma. Îți vreau binele, de aceea scapă-ți viața!

***Pilda Sodomei ne arată clar că Dumnezeu pedepsește păcatul foarte aspru. Ginerii și fetele lui Lot ne învață să dăm importanță mesajului divin, căci* „cine nesocotește Cuvântul Domnului se pierde"** *(Prov.13:13). Nesocotirea înștiințărilor divine duce la groaznica pedeapsă veșnică.*

OAMENI TÂRÂȚI DE VISĂRI

„Totuși oamenii aceștia, târâți de visările lor, își pângăresc la fel trupul, nesocotesc stăpânirea și batjocoresc dregătoriile. Arhanghelul Mihail, când se împotrivea diavolului și se certa cu el pentru trupul lui Moise, n-a îndrăznit să rostească împotriva lui o judecată de ocară, ci doar a zis: „Domnul să te mustre!" Aceștia, dimpotrivă, batjocoresc ce nu cunosc, și se pierd singuri în ceea ce știu din fire, ca dobitoacele fără minte." Iuda v 8-10

După ce a arătat soarta celor ce au fost izbăviți din Egipt, dar care în pustie n-au mai crezut; după ce a arătat starea grozavă a îngerilor căzuți, după ce a arătat decăderea de pomină a celor din Sodoma și înfricoșata lor pedeapsă, Iuda vine la apostații de azi. El îi arată că sunt oameni care nu vreau să țină seama de nici o înștiințare, că nu vreau să învețe nimic din lecțiile trecutului, că sunt doar pentru viața de plăceri, ca dobitoacele fără minte. Ce cuvinte grele! Dureroase, dar adevărate. Și noi este bine să privim realitatea așa cum este, s-o privim în față.

„Totuși oamenii aceștia, târâți de visările lor, își pângăresc la fel trupul, nesocotesc stăpânirea și batjocoresc dregătoriile." Este important de notat că fiecare din aceste trei cazuri are o trăsătură specifică a apostaziei. Israel a batjocorit dregătoria, autoritatea lui Moise și Aron. O mare parte a murmurat împotriva lor. Ceata lui Core, Datan și Abiram s-au ridicat direct împotriva lor. Îngerii căzuți au

nesocotit stăpânirea Domnului și și-au părăsit locuința. Cei din Sodoma și Gomora au devenit stricați, au înlocuit orânduirea divină cu perversiunea, și-au pângărit trupurile lor prin desfrâu și homosexualitate.

Prezentându-i pe apostații vremii, el arată că toate aceste trei trăsături, se găsesc întruchipate în ei.

Cuvântul *„totuși"* face legătură între judecățile divine din versetele cinci, șase și șapte și lepădații de credință de acum. Au auzit, au fost înștiințați, *„totuși oamenii aceștia, târâți de visările lor,* ***își pângăresc la fel trupul.***" Deci, în ciuda tuturor avertismentelor, ei se dedau la aceleași păcate, la aceleași urâciuni. Să fie mirare că vor avea parte de aceeași osândă?

„Pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, că nu doresc moartea păcătosului, ci să se întoarcă de la calea lui și să trăiască. Întoarceți-vă, întoarceți-vă de la calea voastră cea rea! Pentru ce vreți să muriți...?" (Ezech.33:11). Așa ceva spune Iuda aici că *„se pierd singuri" prin neascultare.*

Oare nu știu toți că „plata păcatului este moartea"? Totuși atâția sunt gata să săvârșească păcatul. Nu știu toți că păcatul nefericește? Câți au devenit fericiți prin beție? Câți prin furt? Câți prin desfrâu? Câți? Nici unul. Toți știu aceste lucruri. Și în mod deosebit apostații știu, dar păcatul înșeală. El promite fericire, dar dă nenorocire. Ei, deși știu, își pângăresc trupul. Biblia spune că trupul nostru trebuie să fie Templul Duhului Sfânt (1 Corinteni 6:9). Legile Statului condamnă aspru profanarea unui locaș de închinăciune. Oare Dumnezeu să nu condamne profanarea celui mai de seamă Templu? Apostații nu țin seama de înștiințări. Niciodată nu a fost pe pământ atâta pângărire a trupului, atâta desfrâu, atâta homosexualitate ca azi. Lumea noastră a întrecut cu mult păcătoșenia Sodomei și a Gomorei, și răspunderea celor de azi este mult mai mare, căci aceștia știu

mult mai mult despre osânda divină decât au știut cei din Sodoma și Gomora. Și gravitatea vinei este în raport cu cunoștința. Leonard Ravenhill, un bun predicator englez, în cartea sa *„Sodom had no Bible"* (Sodoma n-a avut Biblie), spune:

„Sodoma n-a avut biserici, noi avem mii.
Sodoma n-a avut Biblie, noi avem milioane.
Sodoma n-a avut predicatori, noi avem zeci de mii.
Sodoma n-a avut Seminarii teologice, noi avem 250.
Sodoma n-a avut întruniri de rugăciune, noi avem mii.
Sodoma n-a avut Evanghelia vestită prin radio, azi sunt nenumărate stații de radio ce transmit mesaje evanghelice.
Sodoma n-a avut istorii ale judecăților lui Dumnezeu, spre a-i înștiința de pericol, noi avem volume întregi."

Concluzia naturală este că osânda lumii de azi va fi cu mult mai grea ca a Sodomei.

Iuda mai dă un amănunt. El spune că aceștia ***„sunt târâți de visările lor"*** la această pângărire. Visări înseamnă trăire în lumea imaginației. Este știut că o imaginație murdară, va produce o viață murdară. *„Vai de cei ce cugetă nelegiuirea și făuresc rele în așternutul lor; când se crapă de ziuă o înfăptuiesc, dacă le stă în putere."* (Mica 2:1) Tu cum îți folosești imaginația? Nu cumva o lași să te târască în dezmăț? Acțiunile acestor oameni nu sunt rezultatul rațiunii, nici a voinței, ci sunt târâți în aceste acțiuni, constrânși, înlănțuiți cumva de visările lor. Cuvântul *„târâți"*, arată că ei acționează contrar voinței și rațiunii. Și nu sunt azi atâția apostați târâți să săvârșească aceste acțiuni? Visurile se petrec noaptea în timp ce oamenii dorm. Visurile pot fi fantastice, cu totul absurde și imposibil de realizat, căci ele nu sunt controlate de rațiunea noastră și nu sunt susținute de voința noastră. Totuși unii ajung robiți de *„visări"*. Visările

se petrec în timp ce unii sunt treji, dar se complac în lumea imaginației. Aceștia acționează fără să cugete la rezultatele finale, ei sunt târâți de visări.

Aici însă este o referire la ceva mai grav. Este o referire profetică. Ceva ce n-a fost înainte. Azi în vremea lepădării de credință, există înșelăciunea drogurilor, care produc visări în timp ce omul este treaz. Deși drogurile sunt interzise, totuși sunt folosite pe o scară largă. Ele sunt niște pastile care provoacă un fel de beție. Milioane de persoane din lume au devenit pătimași și nu se mai pot lipsi de ele. Narcoticile acestea îi fac să trăiască o lume de vis și își excită pofta pentru desfrâu. Cu câțiva ani în urmă, au fost găsiți tineri care au fugit de acasă. Ei trăiau afară din orașe la ferme părăsite, în turme ca animalele; dezbrăcați fără haine, în orgii și desfrâu nepotolit. Biblia spune: *„S-au făcut că sunt înțelepți și au înnebunit"* (Rom.1:22). Un șef de al acestora avea cinci soții. El s-a proclamat Dumnezeu. Azi este la închisoare, ispășește osânda pentru mai multe crime oribile. Târâți de visările lor au ajuns la cea mai adâncă decădere. Vai, ce grozavă împlinire a Sfintelor Scripturi !

Credința determină un trai frumos în curăție. Fiindcă eu cred într-un Dumnezeu care vede totul, nu-mi pot permite desfrâul nici măcar în secret, și cu atât mai puțin perversiunea, homosexualismul. Lepădarea de credință este ca ridicarea stăvilarului. Atunci toate păcatele inundă viața și devastează totul. Nimic nu le mai poate împiedica. Ceea ce altădată constituia o mare rușine, pentru cel apostat devine ceva de fală, de lăudăroșie. Azi mii de tinerii se laudă că sunt homosexuali și fac manifestații aproape goi, în care își strigă lozincile lor. Un desfrâu nepotolit stăpânește lumea lepădată de credință. Au întrecut cu mult pe cei din Sodoma și Gomora. Autoritățile, poliția, judecătoriile nu mai pot face

nimic. S-a pierdut controlul. Universitățile, care ar trebui să fie focare de cultură, au devenit focare de contaminare cu molima desfrâului. Căminele studențești sunt o cloacă de murdării, de pângărire a trupurilor tineretului în cele mai odioase forme.

Iuda, scriitorul acestei epistole, parcă a trăit în vremea noastră și a văzut depravarea în toată goliciunea ei și apoi a scris aceste înștiințări. Din acest conținut, oricine poate vedea că este o scriere profetică pentru vremurile din urmă, căci pe vremea lui nu existau drogurile acestea ce produc visări.

Omului i s-a oferit fericirea. A fost chemat de Domnul la o viață frumoasă, curată, la pacea și liniștea sufletului, la bucuria pe pământ și la desfătări veșnice la dreapta Sa. El a fost înștiințat că pe calea păcatului se ajunge la pierzare, că de acolo nu mai este nici o posibilitate de scăpare, că este grozav să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu. Domnul Isus zice: *„Căci largă este poarta și lată este calea care duce la pierzare și mulți sunt cei ce intră pe ea."* (Matei 7:13). Dar apostații aleg înlănțuirea visărilor, săvârșesc păcatul și merg nebunește spre pierzare.

Nu cumva și tu ești târât în păcat de visările tale ? Aduți aminte cum ai început să fii târât în păcat. Întâi vrăjmașul te-a legat, ca pe Samson, în niște visări. Era ceva plăcut. Tu te gândeai că acum ești cu vederi mai largi și ai fost târât în primul păcat. După primul păcat ai avut unele remușcări, dar legat fiind, diavolul a început să te târască din păcat în păcat. Astfel, conștiința ți-a fost înăbușită și inima ți-a devenit împietrită. Acum nu-ți mai pare rău de trăirea în păcat, ci te lauzi cu păcătoșenia ta. Fără vorbe, ci prin trăirea ta, tu ești un lepădat de credință, ești un apostat. Ai devenit cu totul nepăsător față de chemările și de amenințările divine. Râzi

de ele, îți bați joc.

Toată epistola lui Iuda este plină de înștiințări pentru noi. Dacă nu vrei să ții seama de ele, nimeni nu este vinovat că te nenorocești singur. La trecerea pasajelor de calea ferată, ca semn de înștiințare este crucea Sf. Andrei. Într-o dimineață, un tată din Radna, județul Arad, cu fiul său, au mers cu carul la holdă. Pe drum au trebuit să treacă un pasaj de cale ferată. Semnalul îi înștiința să fie cu grijă. Ei n-au dat importanță înștiințării și au fost omorâți amândoi de un tren ce i-a surprins pe linii. La fel pe sticluțele cu otravă este eticheta cu capul de moarte. Nu vrei să ții seamă de înștiințare, bei din ea, te nenorocești singur. Așa este cu înștiințările din epistola aceasta. Dacă o asculți, poate fi o mare binecuvântare pentru sufletul tău; dacă nu, devii nenorocit pentru veci de veci. Eu mulțumesc Domnului pentru ea. Crede-o și mulțumește-I și tu.

În al doilea rând, ***apostații nesocotesc stăpânirea.*** Cei ce s-au lepădat de Dumnezeu, nu mai vor să țină în considerare autoritățile. Iuda spune că ei *„nesocotesc stăpânirea"*. Și aceasta este o caracteristică a vremii noastre. Soțiile nu mai recunosc autoritatea soților. Copiii nesocotesc autoritatea părinților. Și mulți în atâtea țări se revoltă împotriva stăpânirii, disprețuiesc autoritățile, nu le dau ascultare, preferă starea de haos, de anarhie. Aceasta este boala vremurilor din urmă. Vedeți și întru aceasta se dovedește că Biblia este adevărată, căci ce a spus ea cu aproape două mii de ani în urmă, se împlinește sub ochii noștri. Oamenii sunt târâți la păcat de visările lor.

Prin nesocotirea stăpânirii ei produc starea de haos și pregătesc calea pentru dictatorul antihristic, care urmează să fie proclamat. Fiara va ajunge să preia puterea tocmai într-o

stare de anarhie politică, socială, financiară și se va declara salvatorul omenirii. Stările acestea premergătoare survin în urma lepădării de autoritatea divină, este o consecință a tăgăduirii singurului nostru Domn și Stăpân. Ei disprețuiesc autoritatea Scripturilor și nesocotesc autoritatea statului. Nu mai vreau să fie supuși nimănui. *„Duhul spune lămurit că în vremurile din urmă, unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor"* (1Tim.4:1). Aceste învățături fac pe oameni nemulțumiți, nervoși, obraznici, nesupuși, rebeli, violenți, ca îndrăcitul din Gadara.

Încă din vremurile străvechi, o trăsătură a diavolului a fost nesupunerea, rebeliunea împotriva autorității divine și această trăsătură o imprimă în toți cei ce se leapădă de Dumnezeu. Situația tuturor celor ce se leapădă de Dumnezeu, devine cea mai teribilă robie sub dictatura lui Satan, înșelătorul omenirii. Toți cei ce au trăit sub dictatura ateistă au gustat puțin din amarul acestei robii, și probabil foarte curând o vor experimenta poate mâine, poimâine din plin sub o dictatură mondială a lui Antihrist.

În al treilea rând, Iuda spune că ***apostații batjocoresc dregătoriile***. Batjocura, caricaturile și bancurile sunt cu grămada pe seama autorităților, atât în ziare cât și la radio sau televizor. Dar în text este vorba de dregătoriile de sus, căci în v.10 ni se spune: *„batjocoresc ce nu cunosc"*. O altă traducere spune: *„batjocoresc sau înjură dregătoriile slăvite"*; alta spune: *„vorbesc murdar de cei din ceruri"*, căci ei nu mai au nici un respect.

Imediat în v.9, el vorbește despre împotrivirea arhanghelului Mihail față de diavolul și subliniază că deși Mihail este o autoritate înaltă între îngeri, n-a rostit o judecată împotriva lui, ci a fost respectuos. Învățătura este că deși nu accepți

ideologia cuiva, este bine să fim respectuoși. Așa trebuie să fie comportarea celor credincioși față de oameni și cu mult mai mult față de Dumnezeu. Observați contrastul la cei apostați: *„Aceștia dimpotrivă batjocoresc ce nu cunosc"* (v.10).

Iuda dă cazul certei ahanghelului cu diavolul tocmai în legătură cu apostazia. Diavolul voia să facă pe Israel să se închine nu lui Dumnezeu, ci trupului lui Moise. Voia să determine lepădarea de Dumnezeul cel viu și să-i facă să cinstească și să se închine unui trup mort. Deci dorea ca un popor întreg să devină apostat. Aceasta a fost ținta lui, dar Mihail i s-a împotrivit. O, de s-ar împotrivi diavolului toți credincioșii, nu ar fi apostați nici chiar când ar fi confruntați cu cele mai grele suferințe! Chiar și rațiunea îți spune că nu poți avea mare câștig lepădându-te de credință. Să presupunem că lepădându-te de credință, vei fi numit prim - ministru. Ești tu sigur cât vei fi în această slujbă? Nu te gândești că la noapte s-ar putea să mori, și care îți este atunci câștigul? Richard Denton din Anglia a fost arestat pentru credință. Spre a nu fi ars pe rug, el s-a lepădat de credință. La scurt timp după aceasta a fost prefăcut scrum în propria sa locuință. Care i-a fost câștigul?

Frații mei, rămâneți credincioși Domnului până la capăt. Nu vă închinați omului, ci numai Domnului.

VAI DE EI !

„Vai de ei! Căci au urmat pe calea lui Cain! S-au aruncat în rătăcirea lui Balaam din dorința de câștig! Au pierit într-o răscoală ca a lui Core!" Iuda v.11

Versetul acesta începe cu *„Vai"*. Aceasta nu este expresia unei dorințe de răzbunare, ci mai mult compătimire pentru cei ce s-au lepădat de credință. El parcă îi zărește cum au părăsit calea Domnului și au apucat calea spre prăpăd, spre pierzarea veșnică. Iuda își dă seama de sfârșitul tragic al căii lor, de aceea zice: *„Vai de ei!"*El rostește acest „vai" asupra tuturor apostaților. Și Domnul Isus a rostit „vaiuri" cu privire la cetățile Horazin, Betsaida, Capernaum, Ierusalim, care nu s-au pocăit de păcatele lor. La fel în cartea Apocalipsa cuvântul „vai" este repetat de mai multe ori..

„Vaiul" este expresia unei dureri adânci, a unei indignări sau a unei previziuni grave ce așteaptă pe cineva. De fapt, aici, în această epistolă, fiecare frază este gravă, îndeosebi versetul 11, care este inima acestei epistole. El este între o lume supranaturală apostată (v.6-10) și o lume naturală apostată (12-19); o lume istorică a trecutului și una profetică a viitorului, pe care robul Domnului o vedea că atacă Biserica, mai ales în vremea apostaziei din zilele din urmă.

El împarte pe apostați în trei categorii:

- cei ce urmează calea lui Cain
- cei ce s-au aruncat în rătăcirea lui Balaam
- cei ce continuă rebeliunea lui Core.

Fiecare categorie este distinctă, cu motivări aparte, cu manifestări diferite, dar toate ţâşnesc din germenele necredinţei în Cuvântul lui Dumnezeu combinat cu virusul mândriei şi toate au ca sfârşit grozava pierzare. Vrăjmaşul procedează aşa cum a procedat faţă de mama Eva. Aici începe marea prăbuşire a multor creştini care devin apostaţi. În vremurile din urmă, molima aceasta va face ravagii, *„atunci mulţi vor cădea"* (Mat.24:10).

Apostaţii nu sunt dintre cei păgâni, ci dintre cei ce au spus că ei cred, dar care aşa cum a spus Domnul Isus *„cred numai până la o vreme"* (Luca 8:13). Ei au primit sămânţa Cuvântului lui Dumnezeu, ea a încolţit, a răsărit, deci a dat viaţă nouă, viaţă din Dumnezeu, ei *„au fost curăţiţi de vechile păcate"* (2 Pet.1:9), ei *„au scăpat de întinăciunile lumii prin cunoaşterea Domnului şi Mântuitorului nostru Isus Hristos"* (2 Pet.2:20), ei au fost înnoiţi de Duhul Sfânt, (Evr.6:6), căci numai El face naşterea din nou, ei au primit răscumpărarea sufletului şi L-au acceptat pe Domnul ca Stăpân al lor (2 Pet.2:1), dar ajung să se lepede de El şi se tăvălesc din nou în vechile lor păcate. Aceasta este lepădarea de credinţă, căci tu nu te poţi lepăda de ceva ce nu ai avut. Împotriva acestora Iuda scrie: *„Vai de ei !"* Aici nu este nici o interpretare omenească, ci este adevăratul Cuvânt inspirat de Domnul.

Unii citind aceasta se vor întreba: *„Dar cum, este posibilă căderea din credinţă sau căderea din har ?"* Ei au auzit pe unii spunând sau poate au citit că nu este cădere din credinţă, că Dumnezeu este în stare să ne păzească de orice cădere. Da, Dumnezeu este în stare şi vrea să ne păzească, dacă vrem şi noi aceasta. După cum nu ne mântuieşte cu forţa, ci trebuie ca noi să acceptăm mântuirea, să vrem aceasta, tot aşa noi trebuie să vrem să-I fim credincioşi până la moarte,

să stăm sub paza Lui și atunci El ne ocrotește, dar El nu ne ține credincioși cu forța. De aceea sunt toate îndemnurile să rămânem în El, să rămânem credincioși și atunci nimeni nu ne va despărți de dragostea Lui. Domnul Isus a zis: *„Băgați de seamă să nu vă înșele cineva... vor veni... și vor înșela pe mulți"* (Mat.24:4,5). Nu este vorba de înșelarea celor necredincioși. Cuvintele au fost rostite către ucenici. Și continuând vorba despre vremea sfârșitului, Domnul Isus a zis: *„Atunci vă vor da să fiți chinuiți și vă vor omorî... Atunci mulți vor cădea"* (Mat.24:9,10).

Apostolul Petru știa că există cădere din credință (2 Pet.1:9; 2:1,15, 20-22) și apostolul Pavel știa lucrul acesta, de aceea în epistolele sale îndemna pe frați să se ferească de orice păcat, chiar și de ceea ce numai se pare rău și îi înștiința pe ei și pe noi să veghem, să fim cu grijă ca să nu cădem (1 Cor.10:12; Gal.2:17; 5:4; 1 Tim.1:18-20; Evr.6:4-6; 10:26 și altele). Se pare că unii îndrăzneți de azi vreau să arate că ei știu ceva mai mult decât Domnul Isus Hristos și decât apostolii, căci îi contrazic și spun sus și tare că nu este cădere. Dar aici, eu nu fac un studiu despre cădere, ci subliniez că Iuda ne înștiințează să luptăm pentru credință, să nu devenim apostați, ca Israeliții, care, după ce au fost mântuiți, izbăviți din robia Egiptului, au pierit în pustie. Vedem că n-au putut intra în Canaan din pricina necredinței lor (Evr.3:19). Ei au crezut la început, căci de aceea au părăsit Egiptul, dar n-au rămas credincioși până la capăt. Ei au păstrat Egiptul în ei și au pierit.

Iuda vrea să ne îndemne să luăm bine seama. Aici în v. 11, el ne spune că unii credincioși au apucat calea lui Cain. Ei nu au fost forțați la aceasta prin prigoană, ci ei au ales. A fost un act de voință a lor. Ei au părăsit calea Domnului și au urmat calea lui Cain. Noi și după pocăință rămânem cu

voința liberă, nu devenim roboți. Noi putem să ne cârmuim viața sau putem asculta îndemnul apostolului Pavel: *„umblați cârmuiți de Duhul"* (Gal.5:16). Deci, putem sta noi la volanul vieții sau îl putem preda Duhului Sfânt volanul să ne conducă, și numai atunci putem fi siguri că vom ajunge cu bine la capăt.

O scurtă privire asupra acestui verset ne face să înțelegem prin cele trei cazuri din Vechiul Testament că ei nu au devenit apostați în urma unei grele persecuții, a unor torturi și schingiuiri oribile, ci din motive lăuntrice. Stilul lui este laconic, totuși ne dăm seama că ei au hotărât aceasta. Ce bine ar fi dacă cuvintele lui Iuda ne-ar trezi la o mai mare veghere! Ele sunt pentru noi. Iuda caută să ne pregătească pentru împlinirile apocaliptice.

Analizând cele trei cazuri date ca exemplu, ne dăm seama că lepădarea de credință, apostazia, atinge nu numai o clasă de oameni. Cain a fost agricultor, Balaam a fost prooroc, Core o fost o căpetenie în Israel. Deci răul acesta face ravagii și între țărani, între oamenii de rând, și între conducătorii religioși, între cei ce dețin slujbe înalte. În alte cuvinte, lepădarea de credință poate fi găsită și în colibă, și în biserică la altar sau amvon, și chiar în palat.

Motivele care determină lepădarea de credință sunt lăuntrice. Să ne uităm la ele ca să ne dăm mai bine seama dacă nu cumva sunt și în viața noastră. La foarte mulți lepădarea de credință s-a făcut pe nesimțite. Poate unii citind aceasta, se vor trezi din starea de nepăsare la care au ajuns prin amăgire, spre a se pocăi de ea.

Apostazia la toate cele trei exemple a început în gând. Gândul devine amăgit. Și gândul de azi este sămânța faptei de mâine. Fiul risipitor s-a rătăcit în gând în timp ce era în casa părintească. Plecarea a fost doar învederarea acestei

rătăciri. Domnul a spus despre Israel: *„Ei totdeauna se rătăcesc în inima lor"* (Evr.3:10). Gândul lepădării de credință încolțește în gând, iar învederarea se petrece mai târziu. Așa a fost cu cele trei categorii de apostați. Pentru o vreme au fost fățarnici și nimeni nu a bănuit nimic, dar în fața lui Dumnezeu starea lor era de „vai".

În toate aceste trei categorii se poate observa însă minunata dragoste a lui Dumnezeu, care nu vrea moartea păcătosului, ci intervine spre a-i trezi din beția păcatului. Este dureros faptul că lepădarea de credință îi face pe apostați să fie împietriți, nu se pot pocăi, și toată dragostea lui Dumnezeu nu le mai folosește la nimic. Prăbușirea lor este cumplită. Vai de ei!

Calea lui Cain

„Vai de ei! Căci au urmat pe calea lui Cain!“ Iuda v. 11

Vai de ei! Și mulți frați din vremea noastră au apucat calea lui Cain. La Cain gândul a încolțit chiar la altarul de jertfă. Acolo i s-a aprins invidia, ***ura împotriva fratelui său Abel.*** De atunci a început să-l frământe gândul de răzbunare, și aceasta fiindcă jertfa lui Abel a fost primită, iar jertfa lui nu a fost primită. În loc să se cerceteze pe sine, să găsească pricina pentru care jertfa lui nu a fost primită, el se supără foc pe fratele său și îl urăște în ascuns. Este veșnica dușmănie ce o nutresc creștinii formali față de creștinii reali; a celor firești împotriva celor spirituali; a celor ce fac rugăciuni doar de pe buze, față de cei ce se roagă cu credință din inimă. Cain de acum urzea gânduri nemărturisite, planuri criminale, dar față de Abel era un prefăcut, un fățarnic, își ascundea ura. Așa sunt apostații, nu se dau îndată pe față, ci continuă să vină la biserică, aduc jertfă, poate stau la altar sau amvon alăturea de Abel, dar nu mai merg pe calea Domnului, ci pe calea fățărniciei, pe calea urii, și pândesc un moment să-și pună în aplicare planurile. Sărmanii! Vai de ei! Vor ajunge în iad pentru veci de veci! Nu cumva și tu urmezi calea lui Cain? Nu cumva urăști pe vreun frate și ți se pare că ești îndreptățit la aceasta?

Tradițiile ebraice spun despre ***Cain că era fără credință.*** Dumnezeu răsplătește binele și pedepsește răul. Despre Abel citim că el *„prin credință a adus lui Dumnezeu o jertfă mai*

bună decât Cain" (Evr.11:4). În aceasta a stat acceptarea sau neacceptarea jertfei. Fără credință, chiar dacă la suprafață ambele jertfe ar fi fost în totul la fel, jertfa lui Cain nu ar fi fost primită. Dumnezeu privește în inima celui ce aduce jertfa. Păcatul necredinței i-a profanat jertfa. Necredința nu pare mare păcat și ea nu este văzută imediat de oameni, dar este văzută de Domnul. ***„Fără credință este cu neputință să fim plăcuți lui Dumnezeu"*** (Evr.11:6).

La fel ***ura și invidia,*** care a încolțit lângă altarul de jertfă, nu pare mare păcat în ochii multora. Dar ura, este păcat groaznic în fața lui Dumnezeu. Este păcat ce duce la osândă veșnică. Apostolul Ioan spune că ura este egală cu crima. Iată cuvintele lui:*„Oricine urăște pe fratele său, este un ucigaș; și știți că nici un ucigaș n-are viața veșnică rămânând în el"* (1 Ioan 3:15). Un credincios primindu-L pe Domnul Isus Hristos în inimă, a primit viața veșnică, căci El este viața veșnică. *„Cine are pe Fiul are viața veșnică"* (1 Ioan 5:12). Dar Domnul nu rămâne în inima în care omul a permis diavolului să pună ura murdară. De aceea Cuvântul spune că *„n-are viața veșnică rămânând în el."* Îți dai tu seama cât de grozavă este ura? Îl face pe Hristos Domnul să părăsească inima pentru care a plătit un preț așa de scump, însăși viața Sa. Crezi tu Cuvântul acesta? Amăgirea cu ură este calea lui Cain. Vai, vai, vai, este groaznică! De aceea, lasă-ți darul tău la altar și du-te întâi de te împacă cu fratele tău, apoi să cânți, să te rogi și să iei parte la masa Domnului.

E bine să notăm aici ***dragostea lui Dumnezeu față de cel păcătos.*** El nu dorește moartea păcătosului. De aceea, în timp ce diavolul a dat lovitura în gând, Dumnezeu intervine atât în cazul lui Cain, cât și al lui Balaam și chiar al lui Core, dorind trezirea lor, voind să-i oprească din alergarea spre pierzare. Ce Dumnezeu minunat avem! O, de am lua seama

la intervențiile Lui! Observați că El îl înștiințează pe Cain să fie cu grijă că *„păcatul pândește la ușă; dorința lui se ține după tine, dar tu să-l stăpânești"* (Gen.4:7). Și pe tine Dumnezeu chiar prin rândurile acestea vrea să te trezească, să te pocăiești de păcat și să mergi la fratele tău să te împaci.

Azi mulți credincioși neglijează ura și invidia. Ei spun că nu au nimic cu fratele cutare, dar tocmai acesta este răul că nu mai au nimic cu el. Legătura dragostei a fost ruptă, nu vorbesc împreună, nu se bucură împreună, nu au nici o părtășie. Ura a rupt legătura frățească care trebuia să fie între ei.

Oamenii aceștia fără să-și dea seama, devin apostați, se despart de Domnul Hristos. El, care este dragostea, pleacă din inima lor, datorită faptului că ei preferă să aibă ura în inima lor. Ei nu țin seama de Cuvântul sfânt care spune: *„Să n-apună soarele peste mânia voastră"* Efes.4:26). Nici Cain n-a ținut seama de înștiințarea Domnului, el a nesocotit Cuvântul Domnului. Biblia spune: *„Cine nesocotește Cuvântul Domnului se pierde"* (Prov.13:13).

Vai ce mulți sunt azi cei ce nesocotesc Cuvântul Domnului în privința aceasta! Invidiază, urăsc pe fratele, dar merg și se roagă în biserică. Ei sunt amăgiți de vrăjmașul să calce în picioare Cuvântul Sfânt. Trăim într-o vreme a urii, dar nu vă lăsați biruiți de ea. Ea vă face să pierdeți viața veșnică. Toată religiozitatea ta, cântarea ta, rugăciunea ta, toate sunt zadarnice. Rugăciunile tale nu pot fi ascultate fiindcă ai într-un colț al inimii ascunsă ura. Domnul Isus a arătat clar aceasta prin cuvintele: *„Dacă iertați oamenilor greșelile lor, și Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greșelile voastre. Dar dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre"* (Mat.6:14,15).

Ceva mult mai detailat în privința aceasta ne spune

Hristos Domnul prin pilda robului nemilostiv, ca răspuns la întrebarea lui Petru: *„Doamne, de câte ori să iert pe fratele meu, când va păcătui împotriva mea? Până la șapte ori?"* Răspunsul a fost: *„Eu nu-ți spun până la șapte ori, ci până la șaptezeci de ori câte șapte"* (Mat.18:21,22). Pilda robului nemilostiv răstoarnă învățătura că nu există pierdere a mântuirii. Cel cu marea datorie, ce nu o putea achita, a fost iertat de toată datoria lui și a plecat bucuros de la împărat, era iertat. Pe drum spre casă, întâlnind însă pe un tovarăș al lui, care îi datora o sumă mică, a pus mâna pe el și-l strângea de gât, zicând: *„Plătește-mi ce-mi ești dator"*. Și la toate rugămințile datornicului să-l mai îngăduie puțin, el nu a luat seama, ci l-a dus și l-a aruncat în temniță. Auzind despre aceasta împăratul, l-a chemat înapoi, i-a anulat iertarea și l-a dat pe mâna chinuitorilor. Și Domnul Isus face încheierea cu cuvintele: *„Tot așa vă va face și Tatăl Meu cel ceresc, dacă fiecare din voi nu iartă din toată inima pe fratele sau"* (Ev.Mat.18:35). Deci nu eu, ci chiar Hristos Domnul îți spune că îți poți pierde mântuirea, dacă comportarea ta nu este după voia lui Dumnezeu. De aceea, nu da loc urii în inima ta, altfel te pierzi pe tine însuți. Ura este lepădare de credință, căci este lepădare de Hristos Domnul care este dragoste.

După ce Dumnezeu i-a vorbit lui Cain, el putea să se căiască de păcatul lui, să nu se lase stăpânit de el, dar nu a vrut, ci s-a lăsat stăpânit de mânie, de ură și a devenit primul criminal pe fața pământului.

Calea Domnului este calea dragostei, calea lui Cain este a invidiei, a urii față de frați; calea Domnului este calea bucuriei, calea lui Cain este a amărăciunii, a groazei, a morții. Chiar pe pământ Cain a devenit un fugar, îngrozit de conștiința sa.

Pe calea lui Cain poți ajunge printr-un germene mic de desconsiderare a Cuvântului lui Dumnezeu; și prin îngăduirea urii, care în climatul de nemulțumire, de rănire a orgoliului, crește, pune stăpânire pe tine și te face să acționezi după impulsurile firii pământești, iar consecințele sunt mult dincolo de orice descriere. Te rog dă-ți seama. Pune stop urii. Plângi în fața Domnului și lasă din mână chiar acum cartea aceasta și du-te la fratele tău cere-i iertare și iubește-l. Apoi ia cartea și citește mai departe.

Feriți-vă de calea lui Cain !

Doamne, oprește prin Duhul Sfânt pe toți apostații amăgiți, care au apucat calea lui Cain ! Întoarce-i din nou la calea Ta, la calea dragostei !

Rătăcirea lui Balaam

„Vai de ei!...S-au aruncat în rătăcirea lui Balaam din dorința de câștig!" Iuda v.11

În deplângerea cu vai a apostaților, Iuda ca al doilea exemplu de lepădare de credință, îl dă pe Balaam, fiul lui Beor care a trăit la Petor, în Mesopotamia, lângă râul Eufrat. El avea cunoștințe despre Dumnezeul adevărat și obișnuia să-L întrebe pe Domnul cu privire la anumite lucruri și Domnul îi răspundea. De aceea a ajuns să fie cunoscut ca profet și faima lui a ajuns până departe.

Când poporul Israel a ajuns în dreptul Moabului, apropiindu-se de Canaan, Balac, împăratul Moabului, speriat de mulțimea lui Israel, nu a avut curajul să lupte împotriva lui Israel, ci dorind doborârea lui Israel, a recurs la viclesug. A trimis soli la Balaam prin care îi cerea să vină să blesteme pe Israel, căci el știa că pe cine binecuvintează Balaam este binecuvântat și pe cine blestemă este blestemat. Oamenii lui Dumnezeu sunt forțe spirituale mult mai puternice decât forțele armate. Citiți viața profetului Elisei și veți observa adevărul acesta. Este bine ca fiecare credincios să caute să devină o forță spirituală.

Delegația bătrânilor Moabului a sosit la Balaam și i-au spus cerința împăratului Balac. Balaam i-a ascultat, dar le-a cerut să rămână acolo peste noapte, ca el să întrebe pe Domnul. În timpul nopții, Domnul i-a interzis să meargă cu trimișii Moabului. Dimineața le-a comunicat bătrânilor că

nu are voie să meargă, și trimișii s-au întors în Moab. Dar Balac a făcut un nou efort în atingerea scopului său, a trimis a doua delegație de prinți, care să ofere o mai mare cinste și mai mult argint, numai să vină și să blesteme pe Israel. Și Balaam, care cunoștea deja voia Domnului, în loc să le spună un „Nu" categoric, îi reține peste noapte. ***Plata nelegiuirii i-a cuprins inima.*** Apostolul Petru spune că apostații *„după ce au părăsit calea cea dreaptă, au rătăcit și au urmat calea lui Balaam, fiul lui Beor, care a iubit plata fărădelegii"* (2 Pet.2:15). Fiindcă Balaam a iubit plata fărădelegii, el merge să întrebe iarăși pe Domnul, credea că Domnul se schimbă după dorințele lui. De astă dată, Domnul, care îi cunoștea inima, i-a făcut concesia să meargă cu prinții Moabului, dar să vorbească numai ce-i spune Domnul.

Dimineața și-a pus șaua pe măgăriță și a plecat bucuros spre Moab. Se vedea deja bogat și în mare cinste. Dar lăcomia lui a aprins mânia Domnului. Se pare că pentru bani, Balaam era gata chiar să blesteme pe Israel.

Și în acest caz, ***acum se vede dragostea lui Dumnezeu.*** Domnul trimite îngerul nu să-l omoare, ci să-l oprească, dar el, orbit de scânteierea arginților, nu vede pe îngerul Domnului care s-a așezat în drum cu sabia scoasă. Măgărița îl vede și apucă pe câmp. El își bate măgărița și o readuce pe drum. A doua oară, îngerul se așează într-o cărare printre vii pe unde trebuiau să treacă și de fiecare parte a cărării era zid. Măgărița s-a ferit de înger și a strâns piciorul lui Balaam de zid. Nici atunci Balaam nu și-a dat seama că îngerul Domnului îi stă împotrivă. I se zdrobește piciorul, dar nu se trezește.

O, câtă răbdare are Dumnezeu cu unii din noi! Merg afacerile prost, o boală, un accident, o strângere a piciorului și

noi vrem totuși să mergem înainte. Balaam și-a bătut din nou măgărița să meargă înainte, să ajungă cât mai repede la cinste și să se umple de arginți. Nu vedeți aici dragostea lui Dumnezeu față de omul orbit de păcat? Și Balaam merge înainte, nu se oprește nici măcar să vadă cum îi arată piciorul strivit. Și îngerul face a treia încercare să-l oprească. Se așază într-un loc unde drumul trecea printr-o strâmtoare, unde nu era chip să se întoarcă nici la dreapta nici la stânga, iar în față este îngerul cu sabia scoasă. Grozavă priveliște! Și măgărița, care vedea aceasta, n-a mai vrut să înainteze, ci s-a culcat sub Balaam. A urmat din nou bătaia, voia să ajungă la arginți. Și atunci s-a petrecut un lucru nemaipomenit: măgărița a început să-i vorbească și profetul face ochii mari și vede pe îngerul Domnului cu sabia scoasă, care îi spune că drumul lui duce la pierzare și că acum era hotărât să-l omoare, dacă nu-și venea în fire din beția arginților (Num.22:1-35).

Mulți din cei ce sunt ai Domnului devin amăgiți de promisiuni, de înălțare în rang, de zăngănitul arginților. Unii sunt la prima încercare de a-i opri, măgărița lor a luat-o peste câmp, și ei văd, dar nu-și dau seama. Alții sunt la a doua încercare de a-i opri. Domnul vrea trezirea lor. Acum simt, îi doare, dar nu cedează la ambiția lor, la dorința lor după câștig, indiferent că este plata fărădelegii, se aruncă în calea lui Balaam. Din text, se pare că Domnul caută de trei ori să trezească pe ai Săi, care se aruncă în rătăcirea lui Balaam, iar dacă nu vreau să se oprească, îi lasă pierzării.

Odată la Timișoara, cu fr. Simidreni, am fost la patul de boală al unuia care spusese că vrea să fie a Domnului, era gata să-și mărturisească credința sa prin botez, dar a venit vrăjmașul și l-a amăgit să apuce calea lui Balaam. Acum măgărița i-a strâns piciorul la zid, suferea grav de tubercu-

loză. Din sanatoriu a fost trimis acasă să nu moară acolo. L-am găsit foarte slăbit, era doar pielea și osul, pe un pătuț într-o cameră mică. Am căutat să-i vorbesc despre mântuire, dar n-a fost gata să primească. El a zis: „Eu știu acestea, și m-am hotărît să-L urmez pe Domnul, dar a venit partidul cu blidul de linte și mi-am vândut sufletul!" Și-a înfundat capul în pernă și plângea la disperare! Domnul însă m-a ajutat și l-am oprit de pe calea disperării înainte de a fi prea târziu. El a primit mântuirea în clipa aceea și a exclamat: „O, binecuvântată fie ziua aceasta!" El a mai trăit încă vreo trei luni și se bucura de mântuirea prin Domnul Isus. Ferice de toți cei ce se trezesc din alergarea lor nebună după arginți și se pocăiesc înainte de a fi prea târziu!

În legătură cu unii apostați, Iuda a scris că *„s-au aruncat în rătăcirea lui Balaam"*. Ei nu au alunecat din credință, ei nu au fost obligați, nu au fost siliți, ci ***s-au aruncat,*** este act de voință, cum se aruncă fotbalistul să prindă el mingea și să tragă un gol sau cum se aruncă o fiară să prindă vânatul, așa a făcut Balaam și așa fac toți apostații. Amăgiți, ei fac un act voit, de pe calea Domnului, ei fac un salt, se aruncă jos pe calea păcatului, care duce la pierzare. Oamenii stăpâniți de lăcomia de avere, de iubirea de bani, schimbă lucrurile veșnice pe gunoaie trecătoare; schimbă dreptul de întâi născut pe un blid de linte; schimbă adevăratul câștig pe un câștig mârșav. Schimbă pe Dumnezeu, se leapădă de El, momiți de Mamona. Mamona nu este diavolul cu coarne, ci el apare un Făt Frumos al belșugului și bogăților, Domnul Ban, care vrea să te îmbogățească și pe tine. Și credinciosul care s-a aruncat în rătăcirea lui Balaam poate mai vine la biserică și ți se pare că ascultă, dar gândul lui este numai la afaceri, la bani. El este în Casa Domnului, dar numără arginții trădării, ca Iuda.

Cât timp cineva crede cu adevărat în Dumnezeu, acesta și afară în lume se gândește la lucrurile lui Dumnezeu; cel apostat și în fața lui Dumnezeu se gândește numai la lucrurile lumii, la câștiguri stoarse chiar și pe căi necinstite, la plata fărădelegii. Gata pentru orice, numai bani să iasă! Moise a socotit ocara lui Hristos o mai mare bogăție decât toate comorile Egiptului. Apostolul Pavel le-a socotit toate ca un gunoi, ca să-L câștige pe Hristos. Dima a socotit pe Hristos ca un gunoi, ca să câștige lumea de atunci.

Mulți ajung la lepădarea de credință, presupunând că pot să slujească și Domnului și păcatului. Așa se pare că a crezut și Balaam, dar s-a înșelat amarnic. Hristos Domnul a spus clar: *„Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni... Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona"* (Mat.6:24).

Pentru bani, Balaam s-a unit cu dușmanii poporului lui Dumnezeu, s-a pus în slujba lor. În Ps.1:1 este scris: *„Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi, nu se oprește pe calea celor păcătoși și nu se așază pe scaunul celor batjocoritori!"*. Dar Balaam s-a aruncat pe calea celor păcătoși. O zicală românească sună așa: „Spune-mi cu cine te însoțești și îți voi spune cine ești". Nu poți fi și cu frații Domnului Isus Hristos și cu dușmanii Lui. Petru, apostolul, când s-a așezat între dușmanii Domnului, a ajuns să se lepede de El. Ce binecuvântată a fost însă mila Domnului față de el! Evanghelistul Luca scrie: *„Domnul S-a întors și S-a uitat țintă la Petru. Și Petru și-a adus aminte de vorba, pe care i-o spusese Domnul"* (Luca 22:61). Nici în cele mai grele clipe, Domnul nu a uitat de Petru. Privirea Domnului l-a străfulgerat, și Petru a părăsit focul la care s-a încălzit și societatea rea, a ieșit afară și a plâns cu amar.

Cum aș vrea ca mulți din cei amăgiți de vrăjmașul cu lăcomia de bani, cu surse de venit necinstite, cu promovare,

numai să treacă în tabăra lor, să fie treziți prin aceste rânduri. Trăim vremurile descrise de Iuda, vremuri critice pentru suflet și se pare că vin și mai critice, spiritualicește vorbind. Nu vă aruncați în rătăcirea lui Balaam.

Balaam s-a ferit să blesteme pe Israel, în aceasta a ascultat de Domnul, ***dar voia să primească arginții, și în chip șiret i-a învățat pe moabiți să facă serbări vesele ca la discotecă, festivaluri, jertfe cu mâncare și băutură și să-i invite pe copiii lui Israel.*** Le-a întins în ascuns curse și vreo 24.000 au fost prinși în această cursă a desmățului, a desfrâului și au pierit loviți de urgia lui Dumnezeu. Vai de cei ce târăsc pe alții la păcat, ca și Balaam! (Num.25:1-15; Apoc.2:14).

Privind la mulțimea lui Israel, Balaam a oftat în sine, zicând: *„O, de aș muri de moartea celor neprihăniți, și sfârșitul meu să fie ca al lor!"* Probabil pentru o clipă și-a văzut căderea sa, totuși dorea să aibă parte de moartea celor neprihăniți, dar nu s-a pocăit de păcatele sale. ***Ca să ai parte de moartea celor neprihăniți, trebuie să trăiești viața de neprihănit.*** Și azi mulți sunt cei ce au o așa dorință. Dar dorința nu este de-ajuns. Balaam, *„cel ce auzea cuvintele lui Dumnezeu, cel ce cunoștea planurile Celui Prea Înalt"*, a murit răpus de sabia copiilor lui Israel, (Num.31:8), ca unul ce s-a lepădat de Dumnezeu și s-a dat de partea dușmanilor poporului lui Dumnezeu. Vai, ce sfârșit tragic!

În epistola sa, Iuda rostește vaiul, drept înștiințare pentru toți cei ce sunt confruntați cu ispita lepădării, a apostaziei prin bani. Nu vă aruncați în rătăcirea lui Balaam! Este ceva prea groaznic, ca după ce ai cunoscut pe Dumnezeu și poate ai vorbit altora despre Dumnezeu, tu să te lepezi de El și să ajungi un lepădat pentru veci de la Fața lui Dumnezeu, pentru veci cu Satana și cu toți diavolii în iad. *„Grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu!"* (Evr.10:31)

O, voi toți cei ce v-ați aruncat în rătăcirea lui Balaam, opriți-vă! Pocăiți-vă, plângeți-vă acum păcatul și întoarceți-vă chiar acum la Domnul, care nu obosește iertând! Este mai bine să fii sărac pentru o clipă și bogat în veșnicie, decât bogat aici și sărac în veșnicie, să nu ai nici măcar o picătură de apă.

O, Duhule Sfânt, trezește pe mulți din cei biruiți de lăcomia de bani, care nu mai au timp nici pentru familie, nici pentru biserică, nici pentru sufletul lor, căci nu mai citesc Biblia și nu se mai roagă! Oprește-i din calea lui Balaam! Strivește-le piciorul, găsește o măgăriță proastă să le vorbească acestora, fă aceasta numai spre a fi salvați!

Calea rebeliunii lui Core

„Au pierit într-o răscoală ca a lui Core" Iuda v.11

Când Iuda înștiințează pe frați de aceste trei categorii de apostați, pe cei ce se răscoală, ca și ceata lui Core, îi lasă la urmă, deși răscoala s-a petrecut înainte de rătăcirea lui Balaam. De fapt aceasta este cea mai periculoasă, mai subtilă și cu ravagii mai grozave. Pe calea lui Cain, apucă doar câte unul în mod izolat. La fel aruncarea în rătăcirea lui Balaam se face în mod individual. Cei dornici de câștig, din pricina egoismului, nu prea merg împreună, ci fiecare pentru el. ***Apostații ce se aseamănă cu rebeliunea lui Core sunt totdeauna în grup și caută să ajungă la grup cât mai mare.*** Lucrarea de seducere a altora spre a-și forma partida se petrece în secret pentru o vreme, iar când se dă în vileag, este prea târziu să mai poată fi treziți, căci se întărâtă unii pe alții. Aceasta este o mișcare subversivă cu ședințe secrete, cu planuri bine ticluite. Fenomenul de rebeliune în biserică poate fi cauzat de două motive: un păstor dictator sau un membru orgolios ce vrea să ia locul păstorului.

Sunt păstori, care n-au învățat de la Domnul Isus că trebuie să meargă în fruntea oilor și atunci oile îl urmează (Ev.Ioan 10:4), ci merg după exemplul ciobanilor de azi, în urma oilor, și nu le hrănesc, ci le lovesc cu ciomagul. Și pe vremea proorocului Ezechiel, Domnul spune că în Israel erau așa păstori (vezi Ezech.34:1-23). Există pretinși păstori, nechemați de Domnul, crescuți sub dictatura

comunistă, care caută să se impună nu prin dragoste și autoritate divină, ci prin dictatură. Ei se înconjoară de câțiva bărbați forte, nu „papă lapte" și pretind supunere deplină la toate părerile lor, chiar dacă nu sunt în totul după Cuvânt. Aceștia de obicei provoacă rebeliuni. Sunt persoane care nu mai pot răbda asuprirea și se răscoală. Nu este ceva recomandabil, ci ei ar trebui prin post și rugăciune să mijlocească în fața Domnului pentru starea bisericii, și atunci ori se va pocăi păstorul, ori va părăsi biserica. Frații trebuie feriți de stări de tensiune, de certuri. Biserica trebuie condusă în spiritul dragostei și al păcii.

În Israel era Teocrația, Domnul își conducea poporul și se îngrijea de toate trebuințele lor. Norul le spunea când să plece și când să se oprească. Moise a fost doar omul de legătură între Dumnezeu și popor. El de fapt nu a dorit să fie conducătorul lui Israel, ci a fost pus de Domnul și el nu a asuprit poporul, ci doar comunica poporului cerințele Domnului. El mereu mergea și întreba pe Domnul. Și chiar când poporul merita să fie ciomăgit, el se punea între popor și Dumnezeu, și scapa poporul.

O, Doamne, ridică și azi cât mai mulți păstori blânzi și dependenți de Tine, ca și Moise!

În cazul lui Core, rebeliunea s-a produs nu din cauza lui Moise, ci din cauza spiritului de mândrie, care a început să-l stăpânească pe Core. Mă uit în text și observ că nu aduce nici o acuză împotriva lui Moise, ci doar spune: „Destul!", ca și când el ar fi fost persoana care poruncește și hotărăște soarta poporului Israel. Cuvintele lui spun clar că de acum el vrea să fie conducătorul și de aceea și-a adus 250 de bărbați care să-l susțină în pretenția lui.

De altfel, Core era văr primar cu Moise, părinții lor, Amram și Ițehar erau frați (Exod.6:18-21). Dar Core era

nemulțumit cu slujba rânduită lui de a purta grijă de chivot, de altare, de sfeșnic și de celelalte obiecte sfinte de la Cortul întâlnirii. Aceasta era slujba chehatiților, una din cele mai sacre slujbe din Israel, dar el nu voia slujire, ci guvernare. El a fost dintre fruntașii adunării, era totdeauna chemat la sfat, totuși era nemulțumit.

Diavolul, în acțiunea de rebeliune, nu se slujește de cei mai din urmă din biserică, de cei slabi și umili. La aceștia nu prinde ispita întâietății.

La Core a prins, el era un om închipuit, șiret, dibaci, ambițios, lingușitor, bun de gură, fire arogantă și obraznic, ca toți cei dornici de întâietate. Probabil în Egipt a fost logofăt peste frații săi cărămidari, căci se pricepea să poruncească (Exod.5:14). Aceste trăsături se observă din felul său de vorbire cu Moise, care era ca un rege în Israel (Deut.33:5). Aron era fratele mai mare al lui Moise, dar datorită chemării sale, îl respectă și îi spune „domnul meu" (Num.12:11); iar Core, pe ton poruncitor, într-un fel abuziv, în spirit de rebeliune, îl înfruntă spunându-i: „Destul". În el era spiritul luciferic. Dar nu l-a pus el pe Moise în conducere ca să poată spune „destul". Toți apostații vremurilor din urmă în dorul lor după întâietate, seamănă în totul cu Core.

Nemulțumirea a fost climatul prielnic în care sămânța aruncată de diavolul a încolțit și a crescut. În surdină, el a trecut pe la Datan și Abiram și pe la vecini, i-a ațâțat împotriva lui Moise și i-a sedus să-l aleagă pe el conducător. Datan și Abiram nu erau dintre fiii lui Levi, ci din Ruben, dar și ei voiau să fie preoți. În total ceata a crescut la 250 de nemulțumiți. Întotdeauna un nemulțumit stârnește nemulțumirea și în alții.

Îmi place de Moise, nu se răfuiește cu ei, nu se ceartă, deși putea să-l întrebe: „Oare tu m-ai pus conducător? Cu ce

drept îmi spui:„Destul?" Sau câți te vreau pe tine?" Cei 250 erau prea puțini, un procent mic, față de numărul mare al bărbaților lui Israel. Dar Moise se aruncă cu fața la pământ, el este un nimenea, Domnul este totul. El știe că nu a dorit mândria de conducător, ci Domnul l-a biruit și l-a însărcinat cu slujirea aceasta.

Aș vrea ca frații mei, care au fost puși de Domnul în slujire, să nu poarte niciodată teama că altul le va lua slujba. Când unii vreau să vă ia locul, aruncați-vă cu fața la pământ înaintea Domnului, căci El va rezolva orice situație. Oare se putea o rezolvare mai bună decât cea dată de Domnul?

Core nu avea chemarea Domnului pentru slujba de a conduce poporul Domnului. El nu avea acreditarea de sus, ci numai pretenția aroganței sale. El știa aceasta, dar spre a-și atinge scopul să pună mâna pe conducere, el în ascuns își formează partidă, seduce pe mulți să fie de acord cu el în rebeliune. El nu mai vrea să fie un supus lui Moise și se ascunde în dosul poporului, spunând că „toată adunarea este sfântă". El nu ține în seamă că Moise merge pe munte și vorbește cu Domnul, iar adunarea nu avea voie nici măcar să se atingă de munte.

Vai, câtă orbire spirituală este la toți cei mândri! Nu văd și nu înțeleg nimic din lucrările Domnului. Adunarea lui Israel doar cu puțin înainte fusese pedepsită cu 40 de ani de rătăcire prin pustie, totuși el afirmă că toată adunarea este sfântă, deci toți sunt egali. Și azi sunt mulți care repetă același lucru. Datorită faptului că toți sunt mântuiți în mod egal prin Jertfa Domnului Isus, ei trâmbițează egalitatea spre a ajunge ei în frunte. Ei uită că darul și chemarea la slujire sunt cu totul diferite. Apostolul Pavel a scris: *„Și El (Domnul) a dat pe unii apostoli; pe alții, prooroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători"* (Efes.4:11).

Aceasta este orânduirea dumnezeiască, nu omenească. Harul slujirii este diferit de harul mântuirii. Pe cei ce-i alege Domnul - nu Seminarul - El îi înzestrează, le dă puterea necesară, îi face capabili pentru slujire. Și întotdeauna Domnul alege nu pe cei mândri, orgolioși, cu dor de a fi văzuți, ci pe cei smeriți.

Priviți la Moise, ce om smerit era el! El le cere ca a doua zi să vină în fața Domnului. Toată ceata lui Core să se prezinte cu cădelnițele la ușa cortului întâlnirii, ca Domnul să hotărască. Aici Moise proclamă prerogativele lui Dumnezeu. El va arăta cine este sfânt și pe cine va lăsa să se apropie de El.

Ca și în celelalte două cazuri, ***aici poate fi văzută dragostea lui Dumnezeu,*** li se dă încă timp de gândire, de a se verifica pe ei înșiși, de a se trezi din rebeliunea lor. Moise îi spune lui Core: *„Prea puțin lucru este oare pentru voi că Dumnezeul lui Israel v-a ales din adunarea lui Israel, lăsându-vă să vă apropiați de El, ca să fiți întrebuințați la slujba cortului Domnului?"* (Num.16:9) Dar Core nu vrea să renunțe la dorința lui. Satana îl încătușase și îl împingea înainte. Și omul arogant este obraznic, fără nici o temere de Domnul. A doua zi se prezintă cu toată ceata lui la cortul întâlnirii, și cu tupeul lui caută să țină un discurs, ca să atâțe toată adunarea împotriva lui Moise (Num.16:19). Ce groaznic este să te lași condus de orgoliu!

Aici m-am întrebat că de ce a îngăduit Domnul pe Core să mai vorbească mulțimii lui Israel, când putea să-l amuțească într-o clipită? Și mi-am răspuns că Domnul i-a îngăduit, ca să-i dea pe față nelegiuirea, să vadă toți cauza pedepsei groaznice ce avea să urmeze. El este drept în toate acțiunile Sale.

De fapt, întotdeauna Domnul stă împotriva celor mândri.

Atunci însă s-a petrecut ceva grozav: toată adunarea era să fie pedepsită, dar Moise și Aron, cu fețele la pământ, au mijlocit pentru adunare. Atunci Domnul a acceptat mijlocirea pentru adunare, dar le-a cerut să se depărteze de corturile cetei lui Core. Se pare că toți aceștia și-au mutat corturile să fie împreună un fel de cartier general al rebeliunii. Și Domnul a avut răbdare până ce s-au retras toți de lângă ei și atunci *„pământul și-a deschis gura și i-a înghițit pe ei și casele lor"*.

Ce înspăimântătoare a fost scena aceea! este teribil când se revarsă urgia Domnului (citiți Num.16:31-35). Core voia răsturnarea orânduirii divine, dar s-a răsturnat el cu toți coaliții lui și cu familiile lor în adâncul pământului. Mă înfior numai la gândul că un apostat își târăște familia și pe mulți alții la pierzare. Vai! Vai! Vai!

În vremurile din urmă, mândria pune stăpânire pe mulți. Toți ar vrea să fie conducători. În realitate, biserica nu are funcții de domnie, ci slujiri. Totuși în inima unor credincioși diavolul seamănă dorința de întâietate. Chiar și în biserica primară era un Diotref (3 Ioan 9,10). Deși nu merită, nu au nici chemarea, nici harul să fie în față. Este ca și cum nasul ar vrea să fie mai sus, în locul ochiului, dar el nu este făcut spre a vedea, ci spre a mirosi și a respira. Așa sunt mulți, ei au pretenții să fie recunoscuți și cer altora să li se alinieze, să-i susțină. De obicei ei sunt buni de gură și fiindcă în vremurile din urmă mulți nu mai pot să sufere învățătura sănătoasă, ci își vor da învățători după poftele lor (2 Tim.4:3), ei reușesc să seducă pe mulți spre a-i urma în fundul iadului. Satan luptă cu furie să-și facă aderenți în rebeliunea sa.

Iuda ne înfățișează cazurile acestea tocmai spre a ne face să veghem mai bine să nu fim înșelați. O, de am căuta să fim treji, măcar că este noapte târziu! O, de am folosi mai mult

genunchii și fața la pământ spre a fi feriți de așa amăgiri, să nu devenim niște apostați! Trăim în vremea marei apostazii.

Doamne, păzește-ne de orice cădere! Dorim să fim mulțumiți cu harul ce Tu ni l-ai dat, și pe care suntem conștienți că nu l-am meritat. În umilință suntem gata să Te slujim până la capăt, numai păstrează inima noastră curată, fără semințele diabolice ale mândriei. Vrem să fim mai alipiți de Tine, Viața vieții noastre! Fă aceasta prin Duhul Sfânt și îți vom mulțumi toată veșnicia!

ATENȚIE!

OAMENI PERICULOȘI!

„Sunt niște stânci ascunse la mesele voastre de dragoste, unde se ospătează fără rușine împreună cu voi, și se îndoapă de-a binelea; niște nori fără apă, mânați încoace și încolo de vânturi; niște pomi tomnatici, fără rod, de două ori morți, dezrădăcinați; niște valuri înfuriate ale mării, care își spumegă rușinile lor; niște stele rătăcitoare, cărora le este păstrată negura întunericului pentru veci" Iuda v.12,13.

Scriitorul inspirat de Duhul Sfânt arată aici prin cinci metafore ușor de înțeles, luate din natură, ce au devenit cei ce s-au lepădat de credință. Zugrăvirea este sumbră. El vrea să înțelegem adevărata natură a apostaților, pericolele ce le prezintă, precum și osânda lor. Ce semnificativă, ce plină de adânc tâlc spiritual este această zugrăvire! Ea are o latură de înștiințare pentru cei credincioși, să fie veghetori, cu mai mare grijă față de cei ce sunt apostați, căci aceștia le produc mult rău fraților care sunt preaiubiți în Domnul. Ce binecuvântate pot fi aceste icoane de vorbire chiar și pentru noi cei de azi, dacă vrem să luăm seama la această epistolă.

NATURA APOSTAȚILOR

Apostații sunt stânci ascunse.

Marinarii știu că stâncile ascunse cauzează sfărâmarea

corăbiei și moartea marinarilor. Ele sunt un mare pericol, căci nu se văd, sunt sub apă. Iuda spune că apostații sunt stânci ascunse la mesele de dragoste, deci unde te-ai aștepta mai puțin la ceva periculos. În primele secole ale creștinismului, frații se bucurau la agape, la mese de dragoste. Mai ales când veneau musafiri, ca aceștia să se simtă bine la ei, dădeau agape. Nimeni nu se gândea că la așa masă, unii oameni de bună morală vor suferi naufragiu. Barca este făcută să fie în apă, dar nu apa în barcă. Stâncile ascunse fac spărtură în barcă, apa pătrunde și barca se scufundă, iar oamenii se înecă.

Atât Iuda cât și scriitorii vechi arată că la mesele de dragoste, apostații își făceau lucrarea lor, prin învățături amăgitoare strecurau în cugetul unora învățătura antinominanistă, că odată fiind mântuit, de acum poți să faci ce vrei căci nu mai ești osândit; desfrâul este păcat săvârșit în trup, - ziceau ei - care de altfel merge în țărână, iar tu ești copilul lui Dumnezeu, ai numele scris în ceruri și nimeni nu-ți șterge numele din cartea vieții. Și vorbele lor mieroase prindeau rădăcini în cugetele celor mai slabi. Această învățătură plăcea firii vechi și părea rațională. Ea era și o justificare la felul lor de trai păcătos, și prin aceasta contaminau pe alții. Și azi unii ca să-și acopere căderile lor în desfrâu, redau învățătura aceasta condamnată de Sfintele Scripturi. Faptul că apostații erau bine primiți și că doborau pe frați de la curăția care este în Hristos Domnul, l-a înfuriat pe Iuda. Duhul Sfânt l-a întărâtat împotriva lor să scrie așa tăios.

În biblioteca mea am un Noul Testament, traducere literară de Cornilescu după textul original, tipărit la București în 1932. În original textul din 1 Tim.1:19, sună așa: *„având credință și un cuget bun, pe care unii aruncându-l de la ei, au suferit spargere de corabie în ce privește credința."* Cugetul

bun înseamnă că este un fel de blindaj la barca credinței, iar când arunci blindajul, suferi spargere de corabie în ce privește credința. Și traducerea veche de Iași dă același înțeles. Credința poate trăi numai într-un cuget bun, curat. Astfel, vă puteți da seama de pericolul stâncilor ascunse.

La mesele de dragoste, apostații *„se îndopau de-a binelea"*. Ei erau niște leneși lacomi. Ei trăiau pentru trup. La agape, ei se îndopau să se îngrașe ca porcii și să trăiască ca dobitoacele fără minte. De aceea apostolul Petru vorbind și el despre așa apostați, îi aseamănă cu porcii ce se tăvălesc din nou în mocirlă (2 Pet.2:22). Dumnezeul acestora era stomacul (Filip.3:19). Este bine ca păstorii, evangheliștii, învățătorii de școli duminicale să fie pildă și în privința aceasta, să nu fie lacomi la mâncare, să mănânce ca să trăiască, nu să trăiască doar ca să mănânce.

Apostații sunt nori fără apă. Norul trebuie să fie o binecuvântare dând ploaia care face plantele să crească. Dar aceștia erau nori fără apă. Ei dezamăgeau pe frații care i-au primit, nu satisfăceau nevoile lor, ci le înșelau speranțele. Ce dezamăgire o fi avut un frate păstor să audă că musafirul pe care el l-a primit, a fost un impostor. O, Doamne, ferește-ne de așa nori fără apă!

Iuda spune că ei sunt stele rătăcitoare. Steaua Nordului sau steaua polară este stea îndrumătoare. Mii de ani, până s-a descoperit busola, marinarii conduceau bărcile și corăbiile după steaua polară. Stelele rătăcitoare duc în rătăcire, ele sunt în contrast cu steaua polară. Stelele rătăcitoare au deviat de la orbita lor. Așa aceștia au deviat de la orbita rânduită de Dumnezeu copiilor Săi. De pe un plan spiritual, au deviat pe plan firesc, păcătos. Un tren când sare de pe șine, pro-

duce catastrofă. Rămâneți în cadrul Cuvântului sfânt și nu vă veți rătăci. Artiștii pe care îi vedeți la televizor sunt numiți „stele" și mulți caută să se ghideze după ei în ținută, în vorbire și în trăire. Bagați de seama că cei mai mulți sunt stele rătăcitoare, care vă duc la desfrâu, la divorț, la lepădarea de Hristos Domnul.

Apostații sunt pomi tomnatici, fără rod. Ce zugrăvire! Oricine sădește un pom în grădină, așteaptă ca el să aducă rod. Aceștia ocupau locul deageaba. Și Iuda scrie cuvinte cu tâlc despre ei. El spune că sunt „de două ori morți". Dacă citești în fugă nu sesizezi nimic. Dar Iuda vrea să ne dăm seama că au fost morți odată în păcatele lor, acesta este sensul biblic pentru toți cei ce trăiesc în păcat. Dar prin Hristos Domnul ei au fost înviați la o viață nouă (Efes.2:1-6). Apostolul Petru scrie despre aceștia că, *„după ce au scăpat de întinăciunile lumii, prin cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos, se încurcă iarăși și sunt biruiți de ele, starea lor de pe urmă se face mai rea decât cea dintâi. Ar fi fost mai bine pentru ei să nu fi cunoscut calea neprihănirii, decât, după ce au cunoscut-o, să se întoarcă de la porunca sfântă, care le fusese dată"* (2 Pet.2:20,21). Deci apucând din nou calea păcatului, au murit spiritualicește. Ei sunt morți a doua oară, Hristos Domnul care este viața, a plecat. Ei au fost dezrădăcinați și nu mai pot să aducă rod.

Fiți cu mare grijă ca nu cumva o învățătură rătăcitoare să vă dezrădăcineze. Apostolul Pavel a scris: *„Așa dar, fraților, noi nu mai datorăm nimic firii pământești, ca să trăim după îndemnurile ei. Dacă trăiți după îndemnurile ei, veți muri; dar dacă, prin Duhul, faceți să moară faptele trupului, veți trăi"* (Rom.8:12,13). Aceste cuvinte arată că și apostolul Pavel știa că mântuit fiind, dacă trăiești după firea pămân-

tească, mori a doua oară. Îmi dau seama că multora din cei ce se complac în trăirea după firea pământească, nu o să le placă această carte. Dar acestea nu sunt cuvintele mele, ci ale Sfintelor Scripturi. Ele însă pot fi pentru trezirea unora, care în viața de credință s-au luat după alții și nu după Cuvântul sfânt. Se pare că bisericile de azi au prea mulți pomi tomnatici, care de ani de zile nu au adus nici un rod. De ce? Fiindcă au trăit după îndemnurile firii pământești. O, de ne-ar deschide Duhul Sfânt ochii să vedem cauza lipsei de roadă.

Și încă un amănunt. Iuda spune că ***apostații sunt „niște valuri înfuriate"***. Valurile înfuriate se năpustesc asupra țărmului și prăpădesc tot ce găsesc în cale. În California la Malibu, anumite vile clădite pe țărmul oceanului Pacific, ce valorează milioane de dolari, uneori sunt lovite de valurile înfuriate ale oceanului și dărâmate, duse în ocean. Așa fac apostații, sunt valuri înfuriate, care își spumegă rușinile lor. Atinge-te doar puțin de acești apostați de azi și vei vedea cum își spumegă rușinile lor. Vei auzi din gura lor cuvinte ce niciodată nu te-ai fi gândit să le auzi. Cu tot ce au mai urât, vor izbi în tine. Este bine să nu stai în calea valurilor înfuriate, ci să cauți adăpost în Domnul, Stânca veacurilor.

Osânda lor

Iuda spune că acestora *„le este păstrată negura întunericului pentru veci"*. N-au voit să rămână în Împărăția Luminii, vor avea parte pentru veci de veci de Împărăția întunericului.

Conform Bibliei, chiar și în iad vor fi gradații de osândă. Domnul Isus vorbind despre Horazin și Betsaida, a zis: *„De aceea vă spun că în ziua judecății, va fi mai ușor pentru Tir și Sidon decât pentru voi"*. Iar despre Capernaum, care a

avut mare har, a zis: *„De aceea, vă spun că în ziua judecății va fi mai ușor pentru ținutul Sodomei decât pentru tine."* (Ev.Mat.11:22,24). Referirea este la o osândă mai grea. Textul din Iuda v.12, într-o altă traducere spune că *„le este păstrat întunericul întunericului în veci"*, adică întunericul cel mai întunecos, întunericul la superlativ sau talpa iadului.

Eu nu încerc să vă descriu negura întunericului, că acolo nu se văd unii pe alții, că focul de acolo este mult mai groaznic decât lava ce țâșnește din magma ce se află în adâncul pământului, că acolo sufletul nu poate muri, ci este chinuit pe veci. Nu, nu pot. Dar aș vrea să nu ajungi acolo. Oprește-te de pe calea care duce la iad. Osânda este mult mai grea decât ne-o putem imagina. Jan Hus a voit odată să se convingă într-o mică măsură de grozăvia din iad și a aprins o lumânare cu gândul să țină doar un minut degetul în flacăra lumânării, dar a strigat de durere și și-a tras degetul. Iadul este grozăvia grozăviilor. Acolo ajung apostații.

Sărmanii de ei! Pentru plăcerile de o clipă ale păcatului, acești apostați părăsind calea Domnului, au pierdut gloria, fericirea veșnică! Ce tragedie! Ce amarnic s-au înșelat! Ei au făgăduit că Îl vor urma pe Hristos Domnul, care S-a jertfit, ca ei să poată fi mântuiți, dar au fost înșelați de Satana și au apucat din nou calea largă.

Frații mei, priveghiați și vă rugați, postiți, ca să nu cădeți în ispită. Nu vă despărțiți de Hristos Domnul pentru nimic din lume. Nu vă lăsați ademeniți de desfrâu, molima veacului nostru. Jerome ne relatează că în timpul celui de-al șaptelea val de prigoană sub împăratul Deciu, un tânăr creștin a fost arestat și torturat ca să se lepede de credința în Hristos Domnul, dar el a suferit toate cu multă răbdare, fără să se lepede. Atunci au recurs la alt șiretlic: l-au închis într-o celulă cu o femeie stricată, care a căutat să-l atâțe la desfrâu,

dar el a fost biruitor și asupra plăcerilor și asupra suferințelor. Despre Pionius, un martir din Smirna, Asia Mică, se istorisește că a fost arestat tocmai pe când făcea frângerea pâinii la biserică. Mulțimea înfuriată l-a târât pe el și pe alți creștini de seamă în piața publică. Pionius era un om bine educat. Funționarul, care i-a arestat, a căutat întâi să-i determine să se lepede de credință, dar ei n-au cedat. Atunci i-a amenințat că vor fi arși de vii, la care Pionius a răspuns: „E mult mai bine să arzi înainte de moarte decât după moarte", făcând aluzie la focul iadului.

Nu au fost ușoare suferințele, torturile adevăraților creștini. Mulți din clasele înalte nu au făcut față prigoanei și au devenit apostați. Totuși au fost unii înalți demnitari, care au rămas credincioși prin toate torturile și schingiuirile, căci le considerau suferințe de o clipă, față de chinurile veșnice ale iadului, care așteaptă pe apostați. Petru a fost un înalt demnitar la palatul imperial al lui Dioclețian. Fiind foarte cinstit, el a fost foarte stimat și iubit chiar de împărat. Dar după ce s-a dat edictul de prigoană, nici Petru nu a fost cruțat. Despre el se știa că este creștin, și în timp ce erau amândoi cezarii imperiului roman: și împăratul Dioclețian și Galerius în piața capitalei Nicomedia cu mult popor adunat, au cerut ca Petru să fie adus în fața lor. Acolo i-au cerut să sacrifice, să arunce un bob de tămâie pe altar, dar Petru a refuzat categoric. Atunci ei au poruncit să fie legat la stâlp și bătut cu vergi pe tot corpul, până se va supune. În mijlocul grelelor suferințe, el a rămas neclintit. În urma bătăilor cu vergi de fier, în unele locuri au ajuns să se vadă oasele, căci carnea s-a despuiat de pe ele. Bucăți de carne atârnau pe tot corpul. Totul era numai o rană. Fiindcă nici atunci n-a vrut să renunțe la credința lui, au poruncit să se facă o amestecătură de oțet cu sare și să o verse peste el. Usturimea și durerile au

fost oribile. Întrucât a suportat și acestea, schingiuitorii au adus un grătar, au aprins focul sub el și corpul ciopârțit al lui Petru a fost pus pe grătar. Împărații au poruncit să mențină un foc moale, ca nu cumva să moară dintr-odată, ci să fie torturat cât mai mult. În groaznicele chinuri, el a rămas totuși statornic în credința lui față de Hristos Domnul. Nimic nu l-a putut despărți de El. În cele din urmă, sufletul lui a plecat, lăsând pe grătar doar un morman de carne arsă. Petru a învățat și a trăit cuvintele din Rom.8:18: *„Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi"*. Au fost grele aceste suferințe, dar toți apostații trebuie să știe că aceste suferințe au fost trecătoare, n-au durat nici o zi, pe când suferințele lor din iad vor fi veșnice. Negura întunericului va fi mult, mult, mult mai grozavă.

O, Doamne, ajută-ne să-Ți rămânem credincioși și în fața ispitelor și în fața suferințelor!

Profeția lui Enoh

„Și pentru ei a proorocit Enoh, al șaptelea patriarh de la Adam, când a zis: „Iată că a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi, ca să facă o judecată împotriva tuturor, și să încredințeze pe toți cei nelegiuiți, de toate faptele nelegiuite, pe care le-au făcut în chip nelegiuit, și de toate cuvintele de ocară, pe care le-au rostit împotriva Lui acești păcătoși nelegiuiți" Iuda v. 14,15

Iuda citează aici una din cele mai vechi proorocii. Întrucât și în cartea lui Enoh se vorbește despre apostați, el ia un citat din ea ca să arate osânda apostaților.

Cartea lui Enoh nu este o carte canonică. Ea nu este inclusă în Biblie. Noi astăzi prea puțin știm despre această carte. Multă vreme nu s-a cunoscut nici un manuscris al cărții lui Enoh. Anumite citate din cartea lui Enoh se găseau la scriitorii bisericești din primele secole, dar peste 1500 de ani lucrarea a fost pierdută. Abia în 1869, călătorul James Bruce a găsit în Etiopia un manuscris al cărții lui Enoh, scris în limba etiopeană, pe care l-a adus în Anglia. Apoi s-a găsit un manuscris în limba greacă și în 1952, când au fost descoperite manuscrisele de la Marea Moartă, în peștera nr.4 s-au găsit alte manuscrise ale cărții lui Enoh. Astăzi există opt manuscrise în limba aramaică, unul în limba greacă și unul în cea coptică. (Limbă derivată din vechea egipteană)

Cartea lui Enoh, în forma în care o avem, conține cinci secțiuni. În prima secțiune este descrisă o viziune dată lui

Enoh despre Judecata de Apoi, în special a îngerilor căzuți. Secțiunea a doua este cunoscută ca „Similatitudinile" sau „asemănările lui Enoh", cu trei parabole și asigurări pentru cei neprihăniți prin credința mesianică. A treia secțiune este cu anumite date astronomice. Secțiunea a patra are două viziuni: una despre potop, alta istorică până la venirea lui Mesia. Secțiunea a cincea este o colecție de îndemnuri și Apocalipsa Săptămânilor. Enoh împarte istoria în zece săptămâni, dintre care ultimele trei sunt apocaliptice.

Citatul lui Iuda este din Enoh 1:9. El este sinonim atât în greacă cât și în coptică, iar că Enoh este al șaptelea patriarh de la Adam este din Enoh 60:8. Cercetătorii spun că manuscrisul în coptică probabil a fost copiat pe vremea Macabeilor. Viziunea despre Judecata de Apoi are multe asemănări cu textul din Ev. Matei 25:31-46.

Proorocia lui Enoh, citată de Iuda, vestește cea de a doua venire a Domnului Isus Hristos sau venirea în glorie. Prima sa venire a fost în smerenie la Betleem. Descrierea venirii este foarte izbitoare. El o redă ca un fapt săvârșit, folosind cuvintele: „Iată că a venit Domnul". În proorocii, uneori, verbul este la timpul trecut, ca ceva deja săvârșit, ca și în Isaia 53:5, *„Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre"*. Deși faptul urma să se petreacă după vreo 700 de ani. Altădată verbul este pus la timpul prezent, ca și când se împlinește chiar în clipa de față, deși evenimentul istoric urma să se petreacă abia mult mai târziu. Astfel avem în Isaia 46:1, *„Bel se prăbușește, Nebo cade"*. Alte profeții sunt puse la timpul viitor, ca cea a Domnului Isus despre Ierusalim: *„nu vor lăsa în tine piatră pe piatră"* (Ev.Luca 19:44).

În proorocia lui Enoh se spune că Domnul vine cu

zecile de mii de sfinți ai Săi. Aici este vorba de un întreg alai împărătesc. La prima venire doar păstorii au auzit oștirea cerească, la a doua venire lumea întreagă va vedea pe Domnul cu zecile de mii de sfinți. În Apocalipsa se precizează că *„orice ochi Îl va vedea; și cei ce L-au străpuns"* (Apoc.1:7), deci nu vine pe furiș, ci doar despre ziua Domnului, care este fenomenul surpriză, neașteptat, se spune că va fi *„ca un hoț noaptea"* (1 Tes.5:2; 2 Pet.3:10). Venirea Domnului va fi vizibilă, căci va fi *„cu strigătul unui arhanghel și cu trimbița lui Dumnezeu"* (1 Tes.4:16). Ea nu va fi secretă, ci prevestită de mari semne, de clătinarea cerurilor, de schimbări ale legilor naturii. Însuși Domnul Isus a spus aceasta: *„Îndată după acele zile de necaz, soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina ei, stelele vor cădea, și puterile cerurilor vor fi clătinate"* (Ev.Mat.24:29; 2 Pet.3:10); de învierea morților și preschimbarea tuturor celor credincioși (1 Tes.4:16). Atunci nu vom mai fi reținuți de legea gravitației, ci vom *„fi răpiți ca să Îi ieșim în întâmpi-nare"*. Nu ni se spune că oamenii se vor întreba unde este cutare sau cutare, că la unul va lipsi soția, la alții fiica, așa cum ați văzut poate în anumite filme. Venirea Domnului va fi zguduitoare și toți vor ști aceasta, orice ochi Îl va vedea.

Cât de mare va fi alaiul Său nu știu. Apostolul Ioan a văzut mulțimea îngerilor în jurul Tronului și spune că erau: *„zece mii de ori zece mii și mii de mii"* (Apoc.5:11) sau miriade, cum spune în altă traducere. Iar în Apoc.7:9, ne spune despre o *„gloată pe care nu putea s-o numere nimeni"*. El va veni *„cu putere și cu o mare slavă"* (Mat.24:30) și îl va nimici pe Antihrist *„cu suflarea gurii Sale și-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale"* (2 Tes.2:8). Și *„vom fi totdeauna cu Domnul"*.

Voi toți care nu v-ați lepădat de El, bucurați-vă! Iar voi care pentru plăceri, pentru bani sau din cauza prigoanei v-ați lepădat de El, îngroziți-vă!

Domnul vine să facă judecată, spune Enoh. Nici un păcătos nu va scăpa de judecată. Biblia spune clar: *„Noi toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul pe care-l va fi făcut când trăia în trup"* (2 Cor. 5:10). Chiar și cei morți se vor prezenta la judecată. Domnul Isus a zis: *„Nu vă mirați de lucrul acesta; pentru că vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele, vor învia pentru viață; iar cei ce au făcut răul, vor învia pentru judecată"* (Ev.Ioan 5:28,29). Apostolul Pavel a întrebat: *„Și crezi tu, omule... că vei scăpa de judecata lui Dumnezeu?"* (Rom.2:3) După cum pe pământ hoții și criminalii sunt arestați, așa va fi și în ziua judecății. Biblia spune: *„Fiul omului va trimite pe îngerii Săi, și ei vor smulge... pe cei ce săvârșesc fărădelegea, și-i vor arunca în cuptorul aprins; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților. Atunci cei neprihăniți vor străluci ca soarele în Împărăția Tatălui lor"* (Ev.Mat. 13:41-43). Ce mare diferență va fi între unii și alții!

Și profeția lui Enoh spune că venirea Domnului va convinge pe toți cei nelegiuiți de toate vorbele și de toate faptele lor nelegiuite. Textul spune „să încredințeze". *Lange* în comentariul său asupra epistolei lui Iuda spune că în cartea lui Enoh 60:8, ni se prevestește că în a șaptea săptămână istorică, se va ridica o generație de apostați, care vor trăi în chip nelegiuit săvârșind fapte nelegiuite și vor rosti cuvinte de ocară împotriva Domnului. Azi mulți nu vor să recunoască că sunt păcătoși, nu vor să-și recunoască vinovăția lor. În Ziua Judecății totul va fi scos la lumină, va

fi dat pe față înaintea lumii întregi. Moise spunea: *„Tu pui înaintea Ta nelegiuirile noastre și scoți la lumina Feței Tale păcatele noastre cele ascunse"* (Ps.90:8). Pe pământ n-au voit să creadă Evanghelia, n-au voit să creadă că există viață după moarte, n-au voit să creadă că trebuie să răspundă pentru orice păcat și că va fi o osândă veșnică. În ziua cea mare a Judecății se vor convinge, se vor încredința, dar atunci va fi prea târziu.

Proorocul Mica cu vreo 735 de ani înainte de Domnul Isus a prevestit aceasta în cuvintele: *„Ziua vestită de toți proorocii Tăi, pedeapsa Ta se apropie! Atunci va fi uluiala lor"* (Mica 7:4). Ce uluială va cuprinde atunci pe atei, pe desfânați, pe beți, pe hoți, pe mincinoși, pe cei au trăit în plăceri și s-au lepădat de Hristos Domnul! Tot ce ai făcut este scris. Apostolul Ioan, care a văzut scena acelei zile, a scris: *„Și am văzut pe morții, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții. Și morții au fost judecați după cele ce erau scrise în cărțile acelea."* (Apoc.20:12).

În anul 1983, când am vizitat pe frații din Nurnberg, Germania, ne-au dus în clădirea unde au fost judecați și condamnați criminalii de război. Ghidul ne-a spus că unii au încercat să-și tăgăduiască crimele, dar îndată se apăsa pe buton și apărea pe ecran vorbele rostite și faptele săvârșite de el, și nu mai avea nici un cuvânt. Dacă oamenii pe pământ au posibilitatea să îi convingă pe cei vinovați de vina lor, oare Dumnezeu nu are ceva mult mai mult? În ziua cea mare vei fi încredințat de toate păcatele tale, și nu vei mai avea nici o scăpare, ci vei fi condamnat pentru veci de veci, să-ți petreci veșnicia cu diavolul și îngerii săi în iad (Ev.Mat. 25:41, 46). O, dă-ți seama de ceea ce spune Biblia!

Azi însă, dacă vrei, tu poți să primești prin Sângele Domnului Isus iertarea de orice păcat. Trebuie să-ți recunoști vina ta, să te desparți de păcatele trecutului și să crezi că atunci când Hristos Domnul a suferit pe cruce, a suferit și pentru vina ta. Mântuirea ta este săvârșită, este gata, tu doar trebuie să o primești. În locul în care te afli, roagă-te:

„Doamne Isuse Hristoase, recunosc că sunt un sărman păcătos, merit iadul, căci până azi am făcut voia Satanei. Te rog, iartă-mă! Șterge toată vina mea cu sângele Tău sfânt, iar prin Duhul Sfânt trece-mă din moarte la viață, ca să fiu scutit de osânda judecății!" **Apoi caută o Biblie, citește-o și aplică în viață învățăturile ei.**

UN TABLOU ÎN ŞAPTE CULORI

„Ei sunt niște cârtitori, nemulțumiți cu soarta lor; trăiesc după poftele lor; gura le este plină de vorbe trufașe și slăvesc pe oameni pentru câștig... Ei sunt aceia care dau naștere la dezbinări, oameni supuși poftelor firii, care n-au Duhul.“ Iuda v. 16, 19

Iuda, după ce prin citatul din Enoh arată osânda, revine la oamenii aceștia apostați care sunt cu totul deosebiți în păcătoșenie, căci întrec orice măsură. Ei nu numai că sunt deosebit de păcătoși, ci amăgesc și pe alții, îi molipsesc cu păcătoșenia lor, fac ravagii în biserici.

În aceste două versete Iuda ne prezintă un tablou al lor în șapte culori țipătoare, ca să poată fi ușor recunoscuți.De fapt chiar Domnul Isus a spus: *„Duhul necurat, când a ieșit dintr-un om, umblă prin locuri fără apă, căutând odihnă și n-o găsește. Atunci zice: „Mă voi întoarce în casa mea, de unde am ieșit. Și, când vine în ea, o găsește goală, măturată și împodobită. Atunci se duce și ia cu el alte șapte duhuri mai rele decât el: intră în casă, locuiesc acolo, și starea din urmă a omului acestuia ajunge mai rea decât cea dintâi“* (Ev.Mat.12:43-45). Așa sunt apostații.

Ce a vrut Domnul Isus să spună prin aceste cuvinte? Când pleacă duhul necurat dintr-un om? Cum ajunge casa măturată, deci curățită și împodobită? Cum devine goală? Îndată ce un om trezit de Duhul Sfânt prin Evanghelie se pocăiește, duhul necurat pleacă, fuge, iar Duhul Sfânt intră și face

curățirea, sfințirea (1 Pet.1:2) și împodobirea casei cu daruri. Acestea nu le face omul prin puterea sa, în aceste cuvinte, el este doar casa. Nici o casă nu se curăță și nu se împodobește singură, ci cel ce vine să locuiască, acela face curățenia mare și împodobirea ei cu tablouri sau cu altceva frumos și locuiește acolo. Dar casa aceasta a devenit goală, așa o găsește duhul necurat. Cum? Ce s-a întâmplat? Avem explicația la biserica din Laodicea, unde Hristos Domnul a fost scos afară și stă la ușă și bate (Apoc.3:20). Aceștia au agățat pocăința în cui - așa cum spun unii - căci tocmai pocăința le lipsea. Domnul spune: *„Fii plin de râvnă și pocăiește-te"* (Apoc.3:19). Aceștia s-au crezut că sunt bine, și au făcut ceva ce nu place Domnului, iar El a plecat. Apostolul Pavel a scris fraților din Efes: *„Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării"* (Efes.4:30). Omul amăgit a crezut că acum poate face ce vrea. Dorea să fie independent, dar nu se poate. El devine supus și ascultă ori pe Domnul ori pe Satana. Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Casa rămânând goală, duhul rău aduce alte șapte duhuri mai rele, și starea din urmă se face mult mai rea ca cea dintâi. De aceea ei sunt deosebiți în păcătoșenie, îi depășesc pe cei-lalți. Ei sunt mânuiți de forțe mai mari în ale răului.

1. În tabloul lui Iuda, ***cei lepădați de credință sunt cârtitori.*** Ei murmură și critică toate. În ei este un duh de opoziție. Întotdeauna ei arată că ce s-a făcut nu este bine, ci trebuia altfel. Predica aceea trebuia altfel, cântarea aceea nu s-a potrivit cu textul, răspunsul dat la școala duminicală de fratele cutare a fost rău. Tot ce fac alții este rău, numai ce face el este bine. Absalom l-a criticat și pe tatăl său către alții. Regimul comunist a dezvoltat în ai lor spiritul critic. Diavolul de la început L-a criticat chiar și pe Dumnezeu, și

slujitorii lui se aseamănă în totul cu el. Ei nu știu și nu pot să aprecieze.

O fabulă spune că odată lumina și întunericul s-au vorbit să colinde lumea și apoi să-și împărtășească cele văzute. După un timp când s-au întâlnit din nou, lumina a spus ce frumuseți și minunății a văzut peste tot, dar întunericul a spus că el n-a văzut nimic din toate acestea, ci numai lucruri negre, urâte, întunecate. Unii au „ochiul rău", care văd numai răul și critică. Așa sunt apostații.

*2. **Apostații sunt nemulțumiți cu soarta lor.*** Ei sunt nemulțumiți de locuința lor, nemulțumiți de familia lor, de slujba lor, de banii ce îi primesc, de poziția ce o au în biserică, în societate. Fiind orgolioși, nemulțumirea îi chinuiește. Ei sunt mereu în tensiune. Ei poate sunt în biserică, dar nu *„în Hristos"*. Ei sunt mlădița care n-a rămas în viță și acum se vestejește. S-au despărțit de Hristos Domnul, care este pacea noastră (Efes.2:14), iar casa lor are acum alți șapte chiriași care poruncesc. Apostolul Pavel era mulțumit și în temniță (Filip. 4:11), dar ei nu pot fi mulțumiți nici în casă frumoasă, căci au pierdut mulțumirea.

*3. **Ei trăiesc după pofte.** „Sunt biruiți de ele"*, spune apostolul Petru. Au devenit prizonieri și sunt târâți în toate patimile. Datorită duhurilor care îi stăpânesc, ei sunt ahtiați după pofte, nici ochii în cap nu le stau cum trebuie, ci mereu urmăresc o pradă. Nu mai vorbesc de gândirea lor. Cugetul lor este o cloacă de murdării. Vai, ce au putut ajunge unii din cei al căror cuget a fost cândva curățit de Hristos Domnul!

*4. **Ei au vorbe trufașe.*** Vorbesc de sus, căci nimeni nu este ca ei. Vorbele lor sunt umflate cum spune Spurgeon: „Ei sunt crema Creațiunii. Sunt tari ca Samson și în stare să tragă mai bine ca cei doi cai cu care ară Ion Plugaru, și dacă nu încearcă să facă acest lucru, este numai de teama să nu

facă rău cailor. Averea lor este grozav de mare și dacă ar vrea, ar plăti îndată toate datoriile țării, dar deocamdată au ei pricinile lor pentru care nu fac acest lucru...Ca și menajeria ce s-a oprit deunăzi în satul nostru, ei sunt ceva „nemaivăzut, nemaiauzit, nemaipomenit!" Vorbele lor umflate îi arată cât sunt ei de umflați de mândrie. Mândria luciferică a celor șapte duhuri necurate este acum în mintea lor. Ei sunt în opoziție directă cu Dumnezeu, care *„stă împotriva celor mândrii, dar dă har celor smeriți"* (Iac.4:6).

5. ***„Ei slăvesc pe oameni pentru câștig."*** Cu duhurile care sunt în ei, nu pot slăvi pe Dumnezeu, ci pe oameni. Fac totul spre a primi o favoare, un câștig. Fiindcă au pierdut adevăratul câștig care rămâne pentru veșnicie, acum caută să obțină măcar capete de ață. De aceea harfa lor nu mai cântă laudele Domnului, ci glorifică pe oameni. Sunt dornici de ciolane, căci sunt lihniți de foame. Mlădița care n-a rămas în viță, nu mai primește seva necesară, și se ofilește, se usucă. Apoi mlădițele uscate sunt strânse și aruncate în foc. Aceasta este soarta lor.

6. ***„Ei sunt aceia care dau naștere la dezbinări".*** Și câte nu se petrec azi! În biserici câteodată se găsesc membrii cu dor de întâietate, ca și Core. Ei își găsesc aderenți și rup biserica, ca să fie în frunte. Altădată, dezbinarea se produce de păstor, de cei ce conduc lucrarea. El este firesc, este liberal, s-a înconjurat cu persoane sub nivel spiritual, și o parte din biserică vede că lucrarea nu merge bine, sunt certuri; ei nu se pot împăca cu așa stări, ci doresc o viață conformă cu Sfintele Scripturi. Atunci iar se produce dezbinare, dar aceasta este cauzată de conducere. În Anglia, o seamă de credincioși s-au despărțit de biserica oficială și au fost numiți „separatiști". În România preotul Iosif Trifa a format „Oastea Domnului", cu oameni ce au renunțat la beție, la

sudalme, la stricăciune. Ei au rămas în cadrul bisericii ortodoxe, doar că s-au despărțit de unele păcate. Erau un fel de separatiști încă neseparați. Când însă Trifa a murit, un sobor de preoți ortodocși au mers în timp ce era pe catafalc și i-au sfâșiat haina preoțească de pe el. El a fost rău? Nu, ci ei. Apostații produc dezbinări.

*7. **Ei nu au Duhul*** - spune Iuda. Acest mic amănunt explică totul. Nu există creștinism fără Duhul Sfânt. Ei s-au împotrivit Duhului Sfânt, L-au batjocorit, și El i-a părăsit. Despre aceștia este scris: *„Cu cât mai aspră pedeapsă credeți că va lua cel ce va călca în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, va pângări sângele legământului cu care a fost sfințit și va batjocori pe Duhul harului?"* (Evr.10:29).

O, bunul nostru Domn, ferește-ne de așa stări!

ZIDIREA SUFLETEASCĂ

"Dar voi, prea iubitilor, zidiți-vă sufletește pe credința voastră preasfântă..." Iuda v.20 a.

Acum trecem de la partea negativă a epistolei lui Iuda, la partea pozitivă. Aceasta este o parte luminoasă, dulce, plină de har și cu multe binecuvântări ascunse în dosul cuvintelor. Ea este pentru *„prea iubiții"* Domnului, cu îndrumări, cu promisiuni și asigurări. Mie mi-e dragă această parte. Este ca un bogat câmp melifer, plin de flori, de unde albinele harnice, nu trântorii, pot culege o miere înmiresmată și sănătoasă, bună pentru întărirea organismului. O, voi, toți cei slabi, întăriți-vă sufletul pentru ziua de azi și mâine.

Iuda, fratele Domnului Isus Hristos, după ce în chip profetic arată lepădarea multora de credință, prăbușirea lor în prăpastia marei apostazii a zilelor din urmă, are câteva binecuvântate îndemnuri pentru preaiubiții frați alpiniști spre a putea preveni alunecarea în apostazie și căderea în prăpastie. Aici este o trilogie de îndemnuri: zidiți-vă, rugați-vă, țineți-vă. Primul este: *„Dar voi, prea iubiților, zidiți-vă sufletește"*. El este de o importanță colosală pentru toți credincioșii de azi, căci Iuda scrie pentru vremurile din urmă (v.18). El este un fel de ghid pentru alpiniștii Calvarului. Eu iau pentru mine îndemnul lui.

Ca să nu te îmbolnăvești, este bine să ai un corp sănătos, plin de vigoare. Tot așa cel credincios, spre a putea înfrunta molimele vremii, este bine să se întărească. Pentru marea

lucrare și pentru lupta spirituală este necesar să fim tari. Apostolul Pavel a scris: *„Întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui"* (Efes. 6:10). Unul slab nu poate alerga pe calea credinței, nu poate ajuta pe alții și nu poate să se împotrivească vrăjmașului. Apostolul Petru spune că *„protivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită. Împotriviți-vă lui tari în credință"* (1 Pet. 5:8,9). David, un tinerel plin de energie, vânjos, a putut ataca leul care i-a furat oița și i-a smuls-o din gură. Dacă ar fi fost un slăbănog, n-ar fi avut curajul să i se împotrivească. Poate și ție ți-a răpit diavolul pe unul din copiii tăi, de ce nu i te-ai împotrivit? Fiindcă tu însuți ai fost slab. De aceea, în aceste zile de mare atac din partea Satanei, este bine să căutăm să ne întărim, să ne zidim sufletește.

În acest verset Iuda se adresează credincioșilor și îi pune în contrast cu apostații, cu cei ce se leapădă de credință. Cei lacomi de bani, cei ce urăsc, rebelii din v.11 cârtitorii din v. 16, batjocoritorii din v. 18, și cei ce dau naștere la dezbinări din v. 19, care prin acțiunile lor dărâmă, dar cei credincioși sunt chemați să zidească. Copiii Domnului sunt cu totul diferiți în caracterul lor, în gândirea lor, în vorbirea lor, în ținuta lor, în viețuirea lor. Ei sunt născuți din nou prin Duhul Sfânt, dar trebuie să crească.

Cuvântul „a zidi, a clădi" este folosit de multe ori în Vechiul și în Noul Testament. În Noul Testament avem o întrebuințare figurată a cuvântului. Metafora aceasta descrie un proces care trebuie să se petreacă la credincioși; un proces de dezvoltare a caracterului, de creștere, de maturizare. Iuda cere celor credincioși să se zidească pe ei înșiși, să-și zidească omul lor lăuntric. După cum despre unii se poate spune în sensul firesc că sunt bine ziditi, au un corp, un organism puternic, mușchii bine dezvoltați, iar alții sunt

firavi, plăpânzi, tot așa și în cele spirituale sunt unii bine zidiți, iar alții foarte slabi, fiindcă au neglijat partea aceasta. Nu cumva și tu ai neglijat creșterea ta?

Cum se face zidirea sufletească? Priviți la felul cum se face în cele firești și aveți explicația. Un trup ca să fie bine zidit are nevoie de cel puțin trei lucruri esențiale: 1) de hrană bună, 2) de mișcare, muncă, exerciții fizice, 3) de odihnă bună. Zidirea sufletească este responsabilitatea noastră. Verbul nu este la forma pasivă, tu să stai că Domnul te zidește, ci este la forma reflexivă, tu să faci lucrarea aceasta pentru tine însuți.

Hrana este în Cuvântul Sfânt. El este „laptele duhovnicesc și curat, pentru ca prin el să creșteți" (1 Pet.2:2). Cuvântul este mana cerească ce trebuie culeasă în fiecare dimineață. Iar în Psalmi se arată că este mai dulce decât mierea, decât picurul din faguri. Un trup doborât de foame, cade pe drum. Tot așa este și cu sufletul. Ionatan era la Micmaș în luptă cu filistenii. Obosit de luptă și istovit de foame, a dat peste un stup sălbatic cu miere. A gustat puțină miere și îndată i s-au luminat ochii. Frații mei, hrăniți-vă mai consistent din ale Domnului, și ispita cu ciorba roșie a Satanei nu va mai prinde la voi, nu vă veți vinde sufletul. Aduceți-vă aminte de cuvintele Domnului Isus când a fost ispitit de diavolul, a zis: *„Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu"* (Mat:4:4).

Pentru o bună întărire trebuiesc lepădați viermii intestinali, limbricii, care împiedică întărirea, dezvoltarea copilului. Apostolul Petru spune: *„Lepădați dar orice răutate, orice vicleșug, orice fel de prefăcătorie, de pizmă și de clevetire, și ca niște prunci născuți de curând, să doriți laptele duhovnicesc și curat, pentru ca prin el să creșteți spre mân-*

tuire" (1 Pet.2:1,2). Copiii cu viermi intestinali nu au poftă de mâncare și atunci slăbesc din zi în zi. Tu dorești laptele duhovnicesc?

Pentru creșterea omului dinăuntru care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu, pentru zidirea caracterului este necesară aplicarea în trăire a Cuvântului. Să nu mai faci ceea ce îți spune să nu faci; și să faci cu toată inima ceea ce îți spune să faci. Cuvântul lui Dumnezeu dezvoltă caractere mari, nobile, de mare valoare în familie, în biserică și în societate. Ești tu așa?

La fel este necesară mișcarea, munca, exercițiul. Unul care nu face mișcări, nici nu are poftă de mâncare și se anchilozează. Munca este o binecuvântare, ea dezvoltă pofta de mâncare și ea ajută la dezvoltarea mușchilor. Așa este și pe plan spiritual. Mulți credincioși sunt trândavi, ei nu au poftă de mâncare, ci numai critică mâncarea spirituală. Eu de multe ori când mergeam să-mi ajut părinții, obosit la munca câmpului, mă bucuram și de o coajă uscată de pâine, o udam, presăram puțină sare, și era așa de bună. Pentru trândavi nu sunt bune nici prăjiturile. Aceasta fiindcă ei nu lucrează nimic pe plan spiritual. Munciți, frații mei, și hrăniți-vă, ca să vă zidiți sufletește, să fiți tari în credință. Și credința, ca și mușchii, se dezvoltă prin exerciții. Domnul dorește aceasta și lumea, ce are nevoie de ajutor, așteaptă creștini tari în credință, care să-i salveze, să-i aducă la Dumnezeu.

De asemenea odihna este necesară pentru întărire. Ea este dulce pentru cel obosit. este reconfortantă. Toată tensiunea nervilor se liniștește prin odihnă. Toată oboseala dispare. *„Veniți la Mine - zicea Domnul Isus - și Eu vă voi da odihnă"* (Mat.11:28). Odihna dă din nou putere, tărie pentru munca și pentru lupta căreia trebuie să-i facem față acum și

în viitor. De aceea, ascultați îndemnul lui Iuda: *„ziditi-vă sufletește"*. Bucuria vieții de credincios o ai când ești tare în Domnul, când nu ești înfrânt de ispite, ci ești biruitor; când poți să dai o mână de ajutor altuia; când împlinești în mod conștient voia Domnului. Zidirea spirituală este de cea mai mare importanță spre a rămâne credincios Domnului până la capăt, să nu fii amăgit, să nu devii un apostat. Ar fi ceva prea grozav. este vremea să veghem, să ne întărim și să luptăm pentru credința dată odată pentru totdeauna sfinților.

Cauza slăbiciunii multora. Mulți frați sunt foarte slabi în cele spirituale. Și răul este că unii nici nu vreau să creadă aceasta, ei nu-și dau seama de starea lor. Ei nu aleargă pe calea credinței, ci doar se târăsc, și n-au progresat nici măcar ca melcul. O, sărmanii de ei! De ce sunt așa? Fiindcă tot timpul lor este cheltuit doar pentru cele materiale. Ei nu au timp pentru Domnul, căci nu răzbesc cu lucrul pământesc. Ei nu au timp să adune mană în fiecare dimineață. Ei sunt lihniți de foame.

Zidirea spirituală a omului lor din lăuntru este mititică de tot. Ei nu au material de zidit. Ei n-au procurat cele necesare, ci au adunat rămășițe de la alții: rămășițe de timp ce a rămas de la alte preocupări; rămășițe de rugăciuni, căci totdeauna au sosit la biserică spre sfârșitul orei de rugăciune. Construcția lor este slabă, doar din bucăți, din rămășițe. Oare când vom învăța să prețuim, să acordăm mai multă atenție la ceea ce zidim pentru veșnicie? Ce vei zice, fratele meu, către Iuda când te va întreba că de ce te-ai zidit doar din bucățele mărunte de tot?

Așa de puțină importanță se acordă azi zidirii sufletești. Asta nu numai în mod individual ci și în biserică. Mulți se mulțumesc doar cu faptul că sunt membrii la biserică. Nici

gând nu au să-și dezvolte partea lor spirituală, au în grijă numai partea materială ce se vede.

Uneori chiar și în biserică pierdem din vedere aceasta. Avem servicii divine de zidire sufletească, dar oare se face zidire sufletească? Unde este râvna lui Neemia de a zidi, de a drege spărturile? Și vai câte spărturi a făcut vrăjmașul! Voi predicatori, voi preoți vă faceți voi datoria așa cum trebuie? Îndemnați voi pe alții, ca Iuda, să se zidească sufletește? Determină cuvântul vostru pe alții la această lucrare binecuvântată pentru veci? Neemia i-a mobilizat pe toți la lucrarea de zidire. Ce mobilizare facem noi pentru participarea tuturor membrilor la ora de rugăciune? Cum să fie tari membrii și Biserica Domnului când la orele de rugăciune nu sunt nici un sfert din membri. Cei mai mulți coriști lipsesc de la rugăciune, căci uneori însuși dirijorul lipsește. Am văzut biserici unde dirijorul venea doar când trebuia să ia bagheta și să conducă. Ce putere spirituală poate avea un așa dirijor? Și ne mirăm că o mare parte sunt înfrânți de duhul mândriei. Ce influență poate avea cântarea corului, când coriștii sunt niște slăbănogi în cele spirituale de abia se țin pe picioare. Corul, unde ar trebui să fie cea mai bună armonie, uneori cântă în disarmonie. Fiindcă sunt slabi duhovnicește, vrăjmașul îi biruiește cu intrigi, cu gelozie, cu dorința de a fi văzuți și apreciați, și ei, sărmanii, să le plângi de milă. Toate acestea fiindcă nici acasă, nici la Casa Domnului ei nu se hrănesc, nu caută să se zidească sufletește. Și nici măcar nu doresc lucrul acesta.

Binecuvântați sunt robii Domnului care pot mobiliza pe membri la zidirea sufletească, care pot trezi în toți dorința de a fi prezenți la orele de rugăciune și de a se zidi în sufletul lor. Nu numai să vină la biserică în mod formal, din obicei, ci cu dorința de a-și dezvolta edificiul sufletului, de a adăuga

măcar o cărămidă și în Duminica aceasta, de a lua ceva din vestirea Evangheliei, de a se curăți de tot ce nu place Domnului și de a căuta să aplice în viață voia Lui.

În Faptele Apostolilor 20:32, avem cuvintele fratelui Pavel spuse la despărțirea de bătrânii bisericii din Efes: *„Și acum, fraților, vă încredințez în mâna lui Dumnezeu și a Cuvântului harului Său, care vă poate zidi sufletește...".* Duhul Sfânt caută să ne alăpteze, să ne hrănească, dar copilul trebuie să dorească, să accepte hrănirea. Cuvântul harului Său produce creșterea, zidirea. Folosiți-l la maximum. Faceți ca orele de rugăciune să fie de încărcare cu putere spirituală, iar serviciile de zidire să fie cu adevărat de zidire sufletească. Ziditi smerenia, care este atât de necesară. Fără ea, mândria este ca o legătură a omului vechi, care sugrumă omul lăuntric, căci se pune preț numai pe cel din afară. Ziditi răbdarea să ajungă îndelungă răbdare. Ziditi blândețea să fie cunoscută de toți oamenii. Ziditi mila spre a ajuta pe cei căzuți. Ziditi turnul dragostei și aprindeți flacăra sfântă ca să poată lumina și pe dușmani.

Zidirea sufletească este un proces continuu. Îndemnul *„ziditi-vă sufletește"* nu este numai pentru timpul cât îl petreci în biserică. Nu, ci poți face lucrul acesta și când mergi în vizită la o familie. Azi prea puțin se face lucrul acesta. Și când se întâlnesc doi-trei frați, vorbesc de toate gunoaiele, bârfesc pe alții sau deschid televizorul și zidirea sufletească este neglijată. Altădată când se întâlneau frații își împărtășiau necazurile, își mărturiseau slăbiciunile, înfrângerile, spărturile în zid făcute de vrăjmașul, alții își spuneau biruințele, apoi cercetau Cuvântul Domnului, și se rugau împreună. Este vremea să ne dăm seama că ne-am abătut de la acest îndemn al Scripturii dat prin Iuda. Este vremea să recunoaștem că suntem slabi și să ne întoarcem la lucrurile

dintâi. Luați hotărârea în sufletul vostru ca atunci când mergeți la alții, să faceți ce spune Iuda. Poate el va începe cu altele, dar este bine să-i spui: „Am venit să ne zidim sufletește". Să luați Biblia și să vedeți ce vă spune Domnul și ce înțelegeți, să aplicați imediat în trăire.

Și lucrul acesta îl poți face și în singurătate, în cămăruța ta. De fapt, acolo este locul unde trebuie să te analizezi pe tine însuți, să vezi că nu ai dragoste pentru cutare frate sau soră, să vezi ce puțină răbdare ai, să-ți dai seama ce puțin te-ai preocupat de sufletul tău, de creșterea ta spirituală, ce puțin timp stai tu de vorbă cu Hristos Domnul și ce puțin lucrezi tu pentru Domnul. Aceasta fiindcă Îl iubești așa de puțin pe El. Toată munca și osteneala ta este numai pentru cele trecătoare, care într-o zi vor fi scrum și cenușă. Recunoaște aceasta.

Vin vremuri grele pentru cei credincioși. Cei ce trăiesc doar o viață formală, vor fi înfrânți. Epistola lui Iuda se aseamănă cu a doua Epistolă a lui Petru. El spune: *„dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta cunoștința; cu cunoștința înfrânarea"* (2 Pet. 1:5-7). Acum cugetă în chip sincer ce silințe ți-ai dat tu în privința aceasta. Fii sincer cu tine însuți. Te miri că ești slab? De aceea îți redau îndemnul lui Iuda și Petru. Este vorba de aceeași zidire, dezvoltare a omului dinlăuntru.

Creșterea sau zidirea sufletească, maturizarea este în răspunderea noastră. Fraților din Corint unde erau unele certuri, partide, precum și acceptarea unor învățături greșite, apostolul Pavel le spune că sunt doar *„prunci în Hristos"*, nu au crescut. În epistola către frații Evrei este un cuvânt de dojană, de mustrare pentru unii care n-au crescut: *„În adevăr, voi care de mult trebuia să fiți învățători, aveți iarăși trebuință de cineva să vă învețe cele dintâi adevăruri ale cuvin-*

telor lui Dumnezeu, și ați ajuns să aveți nevoie de lapte, nu de hrană tare. Și oricine nu se hrănește decât cu lapte, nu este obișnuit cu cuvântul despre neprihănire, căci este un prunc. Dar hrana tare este pentru oamenii mari, pentru aceia a căror judecată s-a deprins prin întrebuințare, să deosebească binele și răul" (Evr.5:12-14).

Frate, ia Cuvântul lui Dumnezeu și zilnic caută să te zidești din El pe credința preasfântă dată odată pentru totdeauna sfinților. Antidotul apostaziei este o credință matură, dezvoltată. Cel bine zidit sufletește nu se va lepăda niciodată de credința lui în Hristos Domnul. Tu cum ești?

Rugăciune prin Duhul Sfânt

„...rugați-vă prin Duhul Sfânt" Iuda v.20 b.

Astăzi lumea nu se mai roagă. Înainte se rugau și păgânii la zeii lor morți de piatră și de lemn. Dar azi nu se mai roagă nici creștinii la Dumnezeul lor cel viu și adevărat. Lepădarea de credință, apostazia a adus aceasta. Din moment ce tăgăduiesc pe singurul nostru Domn și Stăpân - lucru spus de Iuda în v. 4 - cum să se mai roage? Totuși în contrast cu starea apostaților, Iuda îndeamnă pe frați ***„rugați-vă"***. Se pare că mai mult ca oricând este nevoie de ascultarea acestui îndemn. Vremurile pe care le trăim trebuie să ne facă conștienți de gravitatea lor și cu atât mai mult să ne apropiem de Domnul. Este singurul loc de refugiu. Ispitele multe și mari, încercările deosebite ale credinței, lipsa de putere, starea gravă a lumii, cerințele bisericii, toate parcă întăresc îndemnul lui Iuda: ***„rugați-vă!"***

Îndemnul este către toți cei chemați de Domnul Isus, iubiți de Tatăl și păstrați de Duhul Sfânt. Asta înseamnă că este și pentru membrii, și pentru cei din comitet, și pentru toți cei ce propovăduiesc Evanghelia. A fost nevoie și altădată, dar acum nevoile de rugăciune sunt mult mai mari. O de ne-am da seama de adevărul acesta! Îndemnul are o mare însemnătate. Rugăciunea ne face deosebiți.

Ca să poți birui necredința trebuie să te rogi. Ca să nu te

lepezi de credință, să nu-L tăgăduiești pe Dumnezeu este necesar să vorbești cu Dumnezeu. Cum s-ar putea să tăgăduiești pe cineva cu care vorbești mereu? Aici este rolul important al rugăciunii din vremurile din urmă. Privit prin lumina aceasta, ne dăm seama că îndemnul lui Iuda are o deosebită importanță. Marea bătălie împotriva diavolului se câștigă pe genunchi. Aici este lupta pentru credința care s-a dat o dată pentru totdeauna sfinților. Deci, rugați-vă.

Îndemnul lui Iuda mă face să înțeleg că trebuie să am o atitudine demnă de Dumnezeul înaintea căruia mă prezint. Nu-mi pot permite oricum. Duhul îmi impune o stare de reverență, de respect, de adâncă smerenie. Eu sunt un nimenea, El este Dumnezeul în fața căruia și îngerii, heruvimii, serafimii și arhanghelii se pleacă, ba chiar și cei 24 de bătrâni se aruncă cu fețele la pământ. Avram când a vorbit cu Dumnezeu, era cu fața la pământ. Domnul Isus, deși a fost Fiul lui Dumnezeu, niciodată nu S-a rugat șezând. Poziția Lui la rugăciune întotdeauna a fost în picioare, pe genunchi sau cu fața la pământ. Până și păgânii știu că la rugăciune trebuie să ia o poziție demnă. Unii vor zice: „asta este formă". Nu, este respect. Cum au ajuns unii frați să aibă o inimă atât de împietrită, încât țin mâna în buzunar sau la spate; stau comozi pe scaun sau în fotoliu și așa se roagă! Probabil se cred egali cu Dumnezeu. O, Doamne, scapă-i de mândrie, învață-i reverența, smerenia înaintea Ta!

Îndemnul privește o acțiune care nu poate fi împiedicată de nimeni. Părinții uneori te pot împiedica să nu mergi la biserică, frații tăi te pot împiedica să cânți sau să vorbești în biserică, legile statului pot interzice religia sau frecventarea bisericii, dar nimeni nu te poate împiedica să te rogi. Te poți ruga acasă, te poți ruga pe drum, într-un tramvai sau autobus, în bancă la școală, la munca pe ogoare sau în uzină, în

concediu la munte sau la mare; te poți ruga plimbându-te prin parc; te poți ruga așteptând în palat o audiență sau în orice alt loc public.

În 1941 eram în Galați, Țiglina cu un grup de tineri din toată țara. Eram cazați într-un dormitor lung și mare. Seara înainte de culcare am îngenunchiat lângă patul meu și m-am rugat. Ceilalți tineri din jur au început bătaia cu pernele. Tânărul Ivașcu, însărcinatul cu ordinea în dormitor, când m-a văzut îngenunchiat, a făcut un ssst prelung și toți s-au liniștit. Este bine să nu ne fie rușine să ne rugăm.

Rugăciune este o convorbire tainică între tine și Dumnezeu. Neemia se afla înaintea împăratului, care l-a întrebat *„ce ceri?"* Și mai înainte de a răspunde, s-a rugat Domnului. A luat legătura cu Dumnezeu, fără vorbe. Ea se poate în orice timp și în orice loc, fie în vârf de munte sau în adânc de mină. Nu există nici o piedică pentru așa ceva.

Rugăciunea este cea mai puternică armă a credinciosului. Daniel, când s-a dat decretul împotriva lui, nu s-a dus la dușmani să-i întrebe de ce au făcut așa, nici la rege să-l întrebe de ce a semnat un așa decret, nici nu a căutat un avocat care să-l apere, ci s-a dus și s-a rugat. Și Dumnezeu l-a înălțat pe el, a nimicit pe dușmani și l-a convins pe împărat de atotputernicia Sa. Rugăciunea îi dă prilej lui Dumnezeu să lucreze. Ea este o încredințare a pricinii tale în mâinile lui Dumnezeu spre rezolvare.

Un frate care nu lua parte niciodată la post și rugăciune, era firesc și certăreț, dar se credea bine. S-a întâmplat că a fost dat în judecată și era în pericol. Atunci l-am văzut și pe el în ziua de post la rugăciune cu biserica. A fost bine că a fost atunci, s-a rugat cu lacrimi să-l scape Domnul și l-a scăpat; dar a fost rău că după aceea nu a mai venit niciodată cu biserica la post și rugăciune. Uneori Domnul trebuie să ne

lase în probleme mai grele, ca să trebuiască să alergăm la El. Este mult mai bine să venim la El pentru părtășie, pentru întărirea noastră, decât numai incidental, când ajungem într-un mare pericol.

Iuda precizează că rugăciunea trebuie făcută prin Duhul. El spune *„rugați-vă prin Duhul Sfânt"*. Duhul Sfânt este persoana care face legătură între mine și Dumnezeu. Apostolul Pavel a scris fraților din Roma: *„Și tot astfel și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite. Și Cel ce cercetează inimile, știe care este năzuința Duhului; pentru că El mijlocește pentru sfinți după voia lui Dumnezeu"*(Rom.8:26,27). La fel a scris și fraților din Efes: *„Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta cu toată stăruința, și rugăciune pentru toți sfinții și pentru mine..." (Efes. 6:18,19a.)* Duhul duce sus rugile noastre.

Rugăciunea ca să fie ascultată, trebuie să fie făcută prin Duhul Sfânt. Ea este un act sacru de colaborare între mine și Duhul Sfânt. Ea este expresia adâncă a sufletului meu. Ea nu este o rostire a rugăciunilor lui Sf.Vasile cel Mare sau a altui sfânt. Rugăciunea lui a fost potrivită pentru el, pentru nevoile lui. Pentru nevoile tale tu trebuie să te rogi prin Duhul. El este lumină și îți arată nevoile tale spirituale și El îți face legătura cu Dumnezeu. De aceea nu te pripi în rugăciune, nu o spune ca pe o poezie, ci cugetă la ceea ce spui Domnului. Prin Duhul caută să simți în toate fibrele ființei tale mulțumirea sau cererea care o faci. Nu fii fals, căci Domnul te cunoaște. Rugăciunea trebuie să țâșnească din adâncul sufletului, nu numai din cap. Apostolul Pavel a scris: *„Mă voi ruga cu duhul, dar mă voi ruga și cu mintea"* (1Cor.14:15). În alte cuvinte, să știu eu ce mă rog și să înțe-

leagă alții ce mă rog, ca să poată spune amin la rugăciunea mea. Rugăciunea prin Duhul Sfânt este rugăciunea fierbinte care are mare putere. Ea este ascultată de Tatăl.

Faraday a fost nu numai un om de știință, ci și un om al rugăciunii. Chiar și după ce prin descoperirile sale a ajuns la mare faimă între oamenii de știință, el a rămas un umil slujitor al Domnului. În fiecare dimineață înainte de a merge la biroul lui, el își avea timpul său de rugăciune. El știa că numai cu lumina Domnului a putut ajunge la descoperirile științifice făcute. Profesorul Tyndall, care i-a luat postul, odată a luat masa cu Faraday și istorisește că acesta s-a rugat la masă una din cele mai minunate rugăciuni. „Ea poate fi descrisă - spune Tyndall - ca o cerere a unui fiu în a cărui inimă Dumnezeu a pus Duhul Fiului Său, și care a cerut cu absolută încredere binecuvântarea de la Tatăl său".

Rugăciunea face pe oameni să fie forțe spirituale. Ei pot face mari lucrări pentru Dumnezeu și coboară mari binecuvântări de la Dumnezeu. Dr. Wilbur Champman, un vestit predicator, a fost invitat să predice în Anglia. La început au fost cam puțini, dar a primit o notiță că John Hyde, un misionar, cunoscut ca „omul rugăciunii", s-a dus să se roage ca Dumnezeu să-și reverse binecuvântarea Sa. În chip uimitor, într-un timp foarte scurt, clădirea a fost tixită de popor și toată atmosfera de gheață s-a schimbat și o seamă de suflete s-au predat Domnului în seara aceea. La terminare, el a zis către Hyde: „Frate, aș vrea să vă rugați pentru mine." Au mers împreună acasă și Dr. Chapman istorisește: „Când am intrat în cameră, Hyde a învârtit cheia în ușă și s-a plecat pe genunchi. Timp de vreo cinci minute a fost o tăcere adâncă de se auzea bătaia inimii." Și Chapman mărturisește cum a simțit că lacrimi fierbinți au început să-i brăzdeze obrajii.

„Atunci Hyde a scos un adânc oftat: „O, Dumnezeule...!" Din nou au fost vreo cinci minute de tăcere. Apoi au început din adâncul inimii lui să se reverse cereri către Dumnezeu pentru mine, cum niciodată n-am auzit. Când ne-am ridicat de pe genunchi, am înțeles ce este o rugăciune reală, am învățat și eu să mă rog, să stau în Fața Domnului". Da, există credincioși care sunt forțe spirituale. Prin rugăciune ei se deșertează de ei înșiși și se umplu cu puteri divine. Psalmistul David spunea: *„Vărsați-vă inima înaintea Lui!"* (Ps.62:8)

Nu poți să fii umplut cu puteri dumnezeești, până nu te golești de tine însuți, de toată mândria ta, de tot eul tău, de voia ta. Atunci te poți ruga prin Duhul Sfânt. Noi toți știm că fierul pus în foc, împrumută forța focului. Fierul este în foc și focul este în fier. Cu cât stă mai mult în foc, cu atât devine mai înfierbântat, își schimbă chiar și culoarea, devine asemănător focului, și el devine maleabil, poate fi prelucrat spre a fi folositor. Aceasta se petrece la rugăciunea prin Duhul Sfânt. Nu mulți înțeleg adevărul acesta. Aș vrea însă ca tu să-l înțelegi și să devii o forță spirituală.

A te ruga în Duhul Sfânt nu înseamnă să te rogi într-o limbă neînțeleasă, nici de tine, nici de alții. Nu, Dumnezeul nostru știe românește și îi putem spune totul. Ilie când s-a rugat pe Carmel pentru foc din cer, s-a rugat într-o limbă înțeleasă de tot poporul. Domnul Isus la mormântul lui Lazăr s-a rugat și toți au înțeles ce a cerut în rugăciune. Apostolul Pavel, în timp ce corabia era cuprinsă de furtună, iar oamenii erau lihniți de foame, s-a rugat în limba lor, oamenii au înțeles ce s-a rugat, și rezultatul a fost că *„toți s-au îmbărbătat atunci, și au luat și ei de au mâncat"* (Fapt. Ap.27:36).

Numai la templele păgâne din Corint se spunea că nu este

bine să te rogi lui Dumnezeu în limba ta obișnuită în care vorbești despre toate lucrurile, și acolo preoții, spre a primi bani, spuneau că ei cunosc limba zeilor și borboroseau cuvinte neînțelese de nimeni. A face așa ceva înseamnă a tăgădui Atotștiința lui Dumnezeu. Biblia spune că nici nu ne ajunge cuvântul pe limbă și El îl știe, ba ne cunoaște chiar și gândul. Slavă Lui că avem un așa Dumnezeu.

A te ruga prin Duhul înseamnă a fi tu însuți stăpânit de Duhul Sfânt. Mulți se roagă, dar nu prin Duhul, de aceea nici nu primesc răspuns. Ei nu sunt stăpâniți de Duhul. Ei se roagă de pe buze, dar gândul lor este în altă parte sau se gândesc la cuvintele lor, să fie frumoase, să facă impresie, ca să fie apreciați de oameni că se roagă frumos. A te ruga prin Duhul înseamnă a fi în legătură directă cu Dumnezeu. După cum la telefon nu vorbești cum ai luat receptorul, ci aștepți să-ți vină tonul apoi formezi numărul, și numai după ce se prezintă cel chemat, îi vorbești; așa ar trebui să procedăm și în rugăciunile noastre. este necesar un moment de tăcere ca firescul să se liniștească și Duhul să facă legătura între tine și Dumnezeu și apoi să te învrednicească să vorbești Celui Prea Înalt.

Rugăciunea prin Duhul Sfânt cere să sacrifici din timpul tău pentru aceasta. Asta nu este rugăciune în fugă, ci în mod voit îți iei timp și cauți să stai de vorbă cu Tatăl ceresc. Astăzi când sunt atâtea nevoi, este necesar a ne ruga prin Duhul Sfânt. Ispitele, momelile Satanei, vraja lor sunt prea amăgitoare. Tocmai ele trebuie să ne determine să ne rezervăm o parte de timp, ca să ne apropiem mai mult de Dumnezeu. Să petrecem mai mult timp pe genunchi. Domnul Isus petrecea nopți întregi în rugăciune. Toți vestitorii Evangheliei folosiți de Dumnezeu, cheltuiau zilnic multe ore înaintea Domnului. David Brainerd, misionar între

indienii pieile roșii uneori se ruga toată ziua și se ruga cu atâta căldură până ce cămașa îi devenea udă de transpirație. Nu este mirare că Domnul i-a ascultat rugăciunile și a făcut prin el o frumoasă trezire spirituală între băștinași. John Welch, predicator scoțian, considera ca o zi pierdută dacă nu petrecea 8-10 ore în rugăciune. Martin Luther folosea zilnic trei ore în rugăciune, iar când avea mai multe probleme, deci era mai ocupat, spunea că atunci trebuia să stea mai mult în rugăciune. John Wesley petrecea primele două ore ale dimineții în fața Domnului. Charles Simon era în rugăciune zilnic de la ora 4 dimineața la 8. Misionarul Adoniram Judson se ruga zilnic 2-3 ore.

Cât timp petreci tu în rugăciune? Potrivit cu lungimea timpului petrecut în rugăciune îți este și lungimea răbdării tale, a tăriei tale. Fratele meu, aș vrea să petreci mai mult timp cu Domnul. Aceasta îți va schimba totalmente viața. Moise când a coborât de pe munte, avea fața strălucitoare, luminoasă. Timpul petrecut în Fața Domnului, părtășia cu El te face cu totul deosebit.

O, Doamne, învață-ne să trăim și să ne rugăm prin Duhul Sfânt!

Țineți-vă în dragoste

"Țineți-vă în dragostea lui Dumnezeu" Iuda v.21 a.

Ce binecuvântat este strigătul acesta a lui Iuda! Într-o lume cuprinsă de apostazie, de ură, el strigă celor credincioși *„țineți-vă în dragostea lui Dumnezeu".*

Dragostea lui Dumnezeu este izvorul mântuirii noastre. Dragostea este căldură, este putere, este fericire. Dragostea este viață. Ea este sfera unde poate viețui credința. În afara ei este chin, este moarte. Apostații au ieșit din sfera aceasta. Pe ei îi numește dezrădăcinați, morți de două ori. Solul este sfera rădăcinilor. Cu ajutorul rădăcinilor, pomul se ține în viață împotriva arșiței dogoritoare, și împotriva furtunilor. Cu cât rădăcinile sunt înfipte mai adânc, cu atât rezistă mai bine. Curmalul poate crește la peste douăzeci metri înălțime și aduce roade chiar și în cele mai secetoase ținuturi tropicale, numai datorită faptului că își adâncește foarte mult rădăcinile în sol, de unde apoi absoarbe apa necesară. O, de am învăța și noi să facem la fel! Fraților din Efes, apostolul Pavel le-a scris: *„Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentru ca, având rădăcina și temelia pusă în dragoste, să puteți pricepe împreună cu toți sfinții, care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință"* (Efes.3:17-19). În această dragoste să avem și noi toate rădăcinile vieții noastre, atunci vom aduce roadă la timp, vom înfrunta toate și nu vom fi dezrădăcinați.

Iuda strigă să ne ținem în dragostea lui Dumnezeu. Aceasta este nevoia noastră a tuturor. Lumea este uscată, este lipsită de dragoste. Apostolul Pavel spune în 2 Tim. 3:3 că în vremurile din urmă oameni vor fi lipsiți de dragostea firească, acea dragoste care ar trebui să fie între soț și soție între părinți și copii. Astăzi aproape că nu mai există. Noi trăim exact în aceste vremuri. De aceea trebuie să ne ținem în dragostea Lui, nu în dragostea noastră. Dragostea noastră este de o clipă, ca roua; dragostea Lui este adâncă ca apele oceanului.

Aceste cuvinte par o contradicție cu versetul întâi unde se spune că cei chemați sunt *„păstrați pentru Hristos"*. Dacă ne păstrează El, mai este nevoie să mă păstrez și eu? Nu, aici nu este o contrazicere, ci o completare a versetului întâi. După cum în mântuire există o latură divină: săvârșirea mântuirii, și o latură umană: primirea mântuirii, tot așa este și cu păstrarea în credință, o latură divină pomenită în versetul unu, și o latură unană pomenită în versetul douăzeci și unu.

E răspunderea noastră să ne ținem în dragoste. Am mai subliniat și mai înainte că cei credincioși și după mântuire continuă să aibă voința liberă, ea nu este anulată. Ei pot să lupte pentru credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna sau pot să se lepede de credință, ca apostații. Ei pot folosi harul spre dezvoltare spre creștere, sau pot preschimba harul în desfrânare, ca cei pomeniți în versetul patru. Ei își pot păstra poziția sau vrednicia acordată de Dumnezeu sau pot să-și părăsească această stare, ca ființele din versetul șase. Dumnezeu vrea să ne păstreze pentru Hristos și este în stare să facă aceasta, dar îmi cere și mie să fac aceasta. De aceea spune Domnul Isus: *„rămâneți în dragosea Mea"*. Deci, înseamnă că noi putem să rămânem

sau să nu rămânem, că atârnă de noi aceasta. În Rom. 8:35, 38, 39, Apostolul Pavel arată că nimic din afară nu poate să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, aceasta fiindcă suntem păziți de puterea lui Dumnezeu (1 Pet. 1:5). Dar în Evr. 3:12 ni se spune: *„Luați seama fraților* - deci vorbește celor credincioși - *ca nici unul din voi să nu aibă o inimă rea și necredincioasă care să vă despartă de Dumnezeul cel viu"*. Conform acestor cuvinte, inima noastră poate să ne despartă de Dumnezeu. În timp ce nici îngerii, nici toți demonii nu pot să-l despartă pe cel credincios, căci este legat de Dumnezeu, din lăuntru, datorită inimii sale, omul se poate despărți. Nu eu spun aceasta, ci așa spune Cuvântul sfânt și așa dovedește realitatea vieții. Fiul risipitor a putut să nu rămână în dragostea tatălui. Dacă păstrarea noastră în credință ar fi făcută numai de Dumnezeu, atunci cuvintele lui Iuda n-ar avea sens. Căci n-are rost să spui altora *„țineți-vă, rămâneți, luptați, fiți credincioși până la moarte, alergați cu stăruință"*, dacă lucrarea este făcută numai de Dumnezeu. Ba mai mult, toți cei ce s-au lepădat de credință ar da vina pe Dumnezeu că nu i-a păzit. Nu Dumnezeu poartă răspunderea pentru căderea lor, ci ei și-au făcut-o prin voința lor amăgită de vrăjmașul.

Apostolul Petru vorbește despre cei ce au scăpat de întinăciunile lumii prin cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru și apoi iar au devenit biruiți de ele, că *„sunt ca și câinele care s-a întors la ce vărsase și ca și scroafa spălată, care s-a întors să se tăvălească iarăși în mocirlă"* (2 Pet. 3:20-22). Sunt cuvinte grele, de alarmă. Băgați de seamă! Nu glumiți cu păcatul!

Păstrarea în dragoste este prin ascultare de Domnul. Fraților, împliniți cuvintele lui Iuda: *„țineți-vă, păstrați-vă în dragostea lui Dumnezeu"*. Hristos Domnul a zis: *"Dacă*

păziți poruncile Mele, veți rămâne în dragostea Mea" (Ioan 15:10). Iubiți-L mai mult pe Domnul și Îl veți asculta mai mult. O tânără care își iubește logodnicul, îl ascultă în totul și se simte fericită în această ascultare.

Dragostea Domnului este limanul sufletului nostru. Vânturi potrivnice vor să vă scoată din acest liman și să vă piardă. Țineți-vă de mână unii cu alții, frați cu frați, și rămâneți în dragostea Lui, în dragostea Lui până la capăt.

AȘTEPTAȚI ÎNDURAREA DOMNULUI

„...și așteptați îndurarea Domnului nostru Isus Hristos pentru viața veșnică." Iuda v. 21

Aici Iuda vrea să imprime starea de așteptare care trebuie să-l caracterizeze pe credincios. Această stare este în contrast cu cei necredincioși și cu cei ce s-au lepădat de credința care nu mai au ce aștepta decât văpaia înfricoșată a judecății, așa cum a proorocit Enoh (v.14-15).

Hristos Domnul în mai multe ocazii a vorbit despre așteptare. În pilda celor 10 fecioare, în pilda ispravnicului credincios, în pilda talanților, în pilda polilor, în cuvântarea despre sfârșitul lumii. Apostolul Petru și apstolul Pavel în epistolele lor îndeamnă pe credincioși la această așteptare. La fel și Ioan în Apocalipsa. Aceasta înseamnă că este necesară starea de așteptare.

Desigur condițiile nu sunt cele prielnice așteptării. Faptul că unul și altul părăsește starea de așteptare, și rămân tot mai puțini, este o mare ispită ca nici tu să nu mai aștepți. Întunericul, cu somnul lui, intervine și așteptarea devine tot mai grea.

A aștepta înseamnă a fi gata, a fi pregătit, iar pe de altă parte a aștepta înseamnă a avea răbdare. În epistola către Evrei 10:36 citim: *„Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v-a fost*

făgăduit." La aceasta face referire și Iuda, zicând *„așteptați îndurarea Domnului nostru Isus Hristos.*" Zilele din urmă sunt zile grele. Lupta credinței este tot mai aprigă, mai ales că între credincioși s-au strecurat oameni neevlavioși, ca niște stânci ascunse. Iar din afară batjocura se întețește tot mai mult. Mulți ajung cu răbdarea la limită; unii o pierd. *„Așteptați îndurarea Domnului nostru Isus Hristos,*" este îndemnul lui Iuda. Poetul Traian Dorz, în poezia sa „Fecioară înțeleaptă", vorbește despre greutatea acestei așteptări în cuvintele:

Fecioară înțeleaptă cu candela aprinsă,
ce trează-aștepți într-una pe Mirele iubit,
Coboară înserarea pe fața zilei stinsă
și Mirele, fecioară, nici astăzi n-a venit

Cu candela credinței aprinsă, o, fecioară,
în râu de lacrimi, ochii tu spală-ți-i de somn
și-n haina curăției așteaptă-n prag afară
dorita arătare a scumpului tău Domn.

Veghează! Mai veghează, mai suferă o clipă,
în candela sleită mai toarnă untdelemn,
vor trece toate-acestea, vor trece așa de-n pripă,
cum n-ar fi fost vreodată - când El va face-un semn.

Așteptarea Iuda o pune în legătură cu îndurarea Domnului. La prima venire, îndurarea Domnului s-a arătat în aceea că El a luat chipul nostru și a primit osânda noastră. La a doua venire, îndurarea Lui se va arăta în aceea că ne va face pe noi să luăm chipul Lui și să primim slava Lui. Ioan spune *„Ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când*

se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este" (1 Ioan 3:2). Iar apostolul Pavel scria fraților din Filipi: *„Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos. El va schimba trupul stării noastre smerite, și-l va face asemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o are de a-Și supune toate lucrurile"* (Filip. 3:20-21).

La prima venire a săvârșit răscumpărarea sufletului nostru; la a doua venire va face răscumpărarea trupului nostru. Despre aceasta scria apostolul Pavel fraților din Roma: *„De asemenea, și firea așteaptă cu o dorință înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu. Căci firea a fost supusă deșertăciunii - nu de voie, ci din pricina Celui ce a supus-o - cu nădejdea însă că și ea va fi izbăvită din robia stricăciunii, ca să aibă parte de slobozenia slavei copiilor lui Dumnezeu. Dar știm că până în ziua de azi, toată firea suspină și suferă durerile nașterii. Și nu numai ea, dar și noi, care avem cele dintâi roade ale Duhului suspinăm în noi, și așteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru"* (Rom.8:19-23).

La această așteptare a îndurării Domnului, care ne va aduce izbăvirea deplină, scăparea de orice suferințe, ne îndeamnă Iuda. este ***așteptarea glorificării noastre pentru viața veșnică.*** Să nu obosim în această așteptare. Să nu ni se pară prea grea. Merită încă puțină răbdare. Curând se vor sfârși toate, și se va face încoronarea noastră. Traian Dorz, în altă poezie, a scris:

„Acolo unde se sfârșește această clipă de amar
Începe veșnicia nesfârșită de fericire și de har."

Frații mei, vom fi mai glorioși decât orice domnitor sau

împărat al pământului. Și această slavă va fi fără apus. De aceea, așteptați îndurarea Domnului. Aveți încă puțină, încă puțină răbdare. Biblia spune: *„Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v-a fost făgăduit. Încă puțină, foarte puțină vreme, și Cel ce vine, va veni și nu va zăbovi"* (Evr.10:36,37).

E mult mai bine să așteptați îndurarea Domnului decât să așteptați mânia Domnului, ca cei ce nu și-au păstrat vrednicia, ci au fost puși în lanțuri. Și unii și alții așteaptă. Tu din care faci parte? Din cei ce așteaptă îndurarea și gloria? Sau din cei ce așteaptă mânia și chinul?

Dacă tu încă nu ai primit îndurarea Domnului arătată pe Golgota spre mântuirea ta, primește-o acum. Îngenunchează acolo unde ești; cere-I iertare și apoi așteaptă îndurarea Lui. Iar voi cei mântuiți, care-L așteptați, aveți încă puțină răbdare, trăiți în totul îndemnul lui Iuda.

MUSTRAREA CELOR CE PLEACĂ

„Mustrați pe cei ce se despart de voi..." Iuda v.22

În versetele 22 și 23, Iuda face apel la cei credincioși să-i ajute pe cei necredincioși, să caute să-i mântuiască smulgându-i din foc. El vorbește aici de trei grupe de oameni:

1) cei ce se despart de credincioși,

2) cei ce s-au depărtat și trebuiesc smulși din foc și

3) cei ce s-au cufundat în stricăciune și de care trebuie să te ocupi cu mare grijă, ca să nu fii contaminat și tu de păcat.

Supravegherea fraților. Este adevărat că unii se despart de cei credincioși. Aceștia trebuiesc mustrați sau corectați, dar ca să se poată face aceasta, este necesară o bună supraveghere a fraților. Se întâmplă că unii se despart de cei credincioși și nu știe nimeni de ei. Biblia spune: *„Să veghem unii asupra altora și să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune. Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei, ci să ne îndemnăm unii pe alții, și cu atât mai mult, cu cât vedeți că ziua se apropie"* (Evr.10:24,25).

Sunt unii care au venit printre cei credincioși, au ascultat predicarea Evangheliei, s-au bucurat cu frații, au mărturisit că Îl urmează pe Domnul, dar după o vreme s-au despărțit de ei, au început să devină apostați. Câți nu sunt și azi din

aceştia. Câţi au frecventat Casa Domnului, s-au hotărât să-L urmeze pe Hristos Domnul, dar L-au urmat numai pentru o vreme! Au început să vină tot mai rar la Casa Domnului şi apoi s-au oprit. Au alte lucruri la care ţin mai mult decât la Hristos Domnul. Au alţii prieteni, au obiceiuri, au plăceri de care îşi dau seama că ar trebui să se despartă. Ei au ajuns la răscruce. Trebuie să se despartă acum ori de acestea, ori de biserica vie a lui Hristos Domnul. Şi puterea păcatului, spumele sclipitoare ale plăcerilor trecătoare îi atrag şi ei preferă să se despartă de credincioşi.

Iuda vorbeşte despre o realitate care îi îndurerează pe cei credincioşi şi el îi îndrumă ce să facă: *„mustraţi pe cei ce se despart"*. A mustra înseamnă a atrage atenţia cuiva, a-i face observaţie cu scopul de a-l trezi. Cei credincioşi nu trebuie să fie nepăsători faţă de cei ce devin apostaţi, ci din contră trebuie să caute toate prilejurile spre a le vorbi. Ei trebuie să fie animaţi de dorinţa de a-i salva. O, de am lua aceste cuvinte ca un îndreptar şi pentru noi.

Dacă membrii de azi ai bisericii lui Hristos Domnul ar asculta acest îndemn, mulţi ar putea fi ajutaţi să-şi dea seama de starea lor şi să se alipească din nou în totul de El. Aceasta ar salva pe mulţi. Unii credincioşi, au faţă de cei ce se despart, o atitudine de repulsie, îi ocolesc, nu mai sunt gata să stea de vorbă cu ei. În asemenea caz, cei ce ar trebui să mustre, trebuiesc mustraţi ei înşişi, căci nu îşi fac datoria lor, aşa cum spune Iuda: Ei au pierdut zelul sfânt de a mântui pe alţii. Din cauza aceasta lucrarea sfântă nu se face cum ar trebui şi păcătoşii nu sunt mântuiţi.

Unii pleacă din pricina îndoielilor ce le au la început de viaţă creştină. În alte versiuni, textul grecesc este tradus: *„convingeţi pe unii care se îndoiesc"* sau *„aveţi milă de cei ce se îndoiesc"* sau *„dovediţi compătimire faţă de cei ce au*

îndoieli."Se pare că aceste traduceri sunt mai apropiate de sensul original și de tonul întregii epistole a lui Iuda. Apostazia începe cu îndoieli. Îndoielile sunt semințele necredinței, ale apostaziei. De aceea, Iuda, care se ocupă de apostați, îndeamnă pe credincioși să caute mântuirea lor, când sunt în prima fază, doar frământați de îndoieli. Îndoieli cu privire la Biblie că este Cuvântul lui Dumnezeu, că este adevărată, îndoieli că păcatul ar fi chiar așa de grav, că pentru unele plăceri ce și le permit credincioși fiind, vor fi trimiși în iad. Aceste îndoieli îi determină pe unii să se despartă de Cuvântul Sfânt și de cei credincioși. Oare nu am văzut noi pe atâția căzând victime îndoielilor? Cel mai bun lucru ce se poate face acestora este să ai milă de ei și să-i ajuți să scape de îndoieli, să-i convingi de adevăr.

Alții poate se despart din pricină că s-au poticnit în cineva sau în ceva. Dacă observați că nu mai vin, căutați să găsiți pricina și apoi *„dați pietrele la o parte"*(Isa. 62:10), *„pentru ca cel ce șchiopătează să nu se abată din cale, ci mai degrabă să fie vindecat"*(Evr.12:13). Căutați-i!

Lucrarea pe care o cere Iuda nu este ușoară, dar este binecuvântată. Pentru ea se cere dragoste, cunoaștere a Scripturilor și îndrăzneală spre a te apropia de aceste suflete. Un rol deosebit pentru convingerea lor îl are Cuvântul Sfânt și mărturia personală. Să spui cum tu ai fost ispitit cu anumite îndoieli și cum ai fost luminat prin Evanghelie, cum ai biruit; să spui anumite experiențe personale avute cu Dumnezeu. Acestea pot ajuta mai bine decât multe argumentări. Viața este cea mai puternică argumentare. În seara când Stanley Jones s-a ridicat să meargă să se predea Domnului, a zis către prietenul său: „Ras, eu merg să-mi predau viața Domnului Isus Hristos, vrei să vii și tu?" - „Nu, a răspuns acesta, eu merg să văd viața întâi." Și s-au despăr-

țit. După treizeci de ani când s-au întâlnit iarăși, Stanley i-a zis: „Ți-aduci aminte de seara când ne-am despărțit? Tu ai zis că mergi să vezi viața în plăceri și eu m-am dus să văd viața în Hristos. Am avut 30 de ani de probare a căilor noastre, la ce rezultat ai ajuns?" Ras a plecat capul, a stat o clipă, apoi a zis: „Era bine să fi făcut și eu ce ai făcut tu atunci, n-aș fi risipit 30 de ani." Fața lui Stanley exprima mulțumirea, fața lui Ras exprima nemulțumirea, dezamăgirea. Dovada vieții este convingătoare!

Frații mei, trăiți cu Dumnezeu în strânsă părtășie și veți putea ajuta pe mulți care sunt copleșiți de îndoieli să se apropie și ei de Dumnezeu.

SMULGEREA UNORA DIN FOC

„Căutați să mântuiți pe unii, smulgându-i din foc"
Iuda v.23

Iuda vorbește aici despre una din cele mai mari lucrări de pe pământ, lucrarea de mântuire a păcătoșilor și a fraților apostați, de smulgerea lor din foc. Mântuirea este opera lui Dumnezeu. Ea a fost plănuită de Dumnezeu, a fost săvârșită de Hristos Domnul și este lucrată în viața păcătosului de către Duhul Sfânt. Oferirea acestei mântuiri este prin vestirea Evangheliei. Pentru aceasta, Dumnezeu se slujește de cei mântuiți. Nu îngerii din cer vin să spună păcătoșilor despre mântuire. ***Credincioșii de pe pământ, cei mântuiți, au însărcinarea să vestească Evanghelia, vestea bună a mântuirii.*** Stilul lui Iuda este telegrafic, scurt, dar foarte clar. Cerința lui este un imperativ.

O, cum aș vrea să înțelegem cu toți aceste cuvinte! Ce mari binecuvântări, ce bucurii ar țâșni în sânul bisericilor, dacă toți membrii ar fi gata să facă ce spune Iuda. Cuvintele acestea ne privesc pe mine și pe tine. În text avem o asemănare izbitoare, aici avem un îndemn la lucru și avem arătată o metodă de lucru.

Iuda ne dă o asemănare izbitoare a stării tuturor celor ce trăiesc în păcat prin cuvintele: *„căutați să mântuiți pe unii, smulgându-i din foc"*. Cine sunt acești *„unii"*? El arată

lumea ca o casă mare cuprinsă de flăcări, iar înăuntru sunt păcătoșii, care trebuiesc salvați. Această asemănare vorbește despre gravitatea stării în care se află fiecare păcătos. Și tu, prietenul meu, care nu ai fost încă mântuit, te afli în starea aceasta. Nu se poate o stare mai gravă. Poate tu nu îți dai seama de această stare. Nu de mult aici în Los Angeles o clădire a luat foc. Era noaptea și unii fiindcă nu s-au trezit, au fost făcuți scrum. Lumea doarme spiritualicește și din această cauză nu-și dă seama de gravitatea stării în care se află. Nu ești și tu unul din aceștia? Ah, cum aș vrea să te trezești înainte de a fi prea târziu! Foc de patimi, de dezmăț, a cuprins lumea noastră. În atâtea case este iad pe pământ. Sunt supărați foc unii pe alții. Flăcările certurilor le mistuie viața. În loc să trăiască acea viață plăcută, plină de pace, de liniște, căci viața este așa de scurtă, ei nu se pot suferi unul pe celălalt. Când se întorc acasă, parcă văd pe Satana, care suflă focul iadului în viața lor.

Unii se mângâie cu gândul că starea lor nu este chiar așa de rea. Ba, chiar și unii credincioși spun despre copiii lor, care nu sunt mântuiți, că nu sunt așa răi ca alții. Dar să fie clar, starea tuturor celor nemântuiți este gravă. Noi trebuie să ținem seama nu de părerea oamnilor, ci de părerea lui Dumnezeu. El spune că lumea este osândită deja. *„Cine nu crede, a și fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu"* (Ioan 3:18). N-are importanță câte păcate ai, dacă nu ai primit mântuirea lui Dumnezeu, ca Noe în corabie, starea ta este foarte gravă, tu ești în foc.

Și în cuvântul „unii" pare să fie cuprinși frații apostați, care trebuie salvați. Ei poate nu mai vin la biserică sau vin tot mai rar. Ei trebuie smulși din foc. Și Petru s-a lepădat de Domnul Isus, dar s-a trezit, a ieșit afară, a plâns cu amar, deci s-a pocăit și a fost reprimit. Lucrarea de smulgere din

foc implică efort și risc. Ea este ceva mai mult decât mustrarea sau corectarea.

Îndemnul lui Iuda este să lucrăm. Frații mei, priviți pe cei nemântuiți și pe cei apostați așa cum îi vede Dumnezeu. Ei sunt în foc. De aceea, nu stați nepăsători. Îndemnul lui Iuda este: *„căutați să mântuiți pe unii."* Îndemnul este pentru toți credincioșii, nu numai pentru preoți și predicatori. El este și pentru tine. Acest îndemn apelează la acțiune. Cum se poate să stai cu mâinile încrucișate, când casa vecinului tău este într-o așa situație? Ba poate chiar copiii tăi sunt în foc. La o parte cu indiferența! Una din cântările noastre strigă:

Săriți, salvați
pe-ai voștrii frați,
din valuri de păcate;
Hristos muri și-n locul lor,
o, nu-i lăsați la moarte!

Nu vei putea mântui din foc pe toți, dar măcar pe unii. Ah, cum aș vrea să prelungesc îndemnul lui Iuda nu până la urechea ta, ci până la inima ta.

Îndemnul acesta cere urgență. *„Căutați să mântuiți pe unii smulgându-i din foc."* Iuda apelează la o mai mare grabă. Nu este timp de pierdut. Orice clipă pierdută, pierde vieți pentru veci de veci. Dacă atunci când este un foc, pompierii aleargă să salveze ce se poate salva din cele trecătoare, cu cât mai mare grabă ar trebui credincioșii să alerge ca să salveze suflete, care sunt mai scumpe decât toate mărgăritarele și tot aurul pământului? Oare am alergat noi așa cum trebuia pentru mântuirea altora?

Și aici avem arătată o metodă: *„smulgându-i din foc"* zice Iuda. Aceasta înseamnă că în grabă să-i apuci și să-i scoți din starea lor. Așa cum Lot a fost apucat de îngeri și scos din Sodoma, așa trebuie să facem noi cu mulți. Apucă-ți copiii;

apucă-ți vecinii și salvează-i câtă vreme se mai poate, până nu este prea târziu. Dragostea va găsi metoda cum să-i apuci, cu risc, dar să-i salvezi. Mama care își iubește odorul ce se află în casa cuprinsă de foc, pătrunde printre flăcări, chiar dacă i se pârjolește fața, dar își salvează copilul. Tu tată, tu mamă credincioasă, ți-ai smuls copiii din focul veșnic, ți-ai smuls vecinii? Cugetă adânc asupra acestor cuvinte ale lui Iuda și împlinește-le. Un geamăt poate fi auzit peste tot S.O.S.(Salvați sufletele noastre).

Doamne, ajută-ne să facem această lucrare! Amin.

UN ÎNDEMN-ÎNȘTIINȚARE

„De alții iarăși fie-vă milă cu frică, urând până și cămașa mânjită de carne.“ Iuda v. 23.

Iuda, fratele Domnului are aici un îndemn-înștiințare. El este bine venit pentru toți cei ce fac lucrarea de salvare a altora, fie că sunt slujitori dedicați în totul lucrării sfinte, fie că sunt simpli martori ai Domnului Isus. Este bine ca toți să țină cont de ce ne spune fratele Iuda aici. Și îndemnul și înștiințarea sunt de mare valoare.

Iuda a împărțit pe cei ce au apucat din nou calea păcatului în trei grupe.

Acum ne vom ocupa de categoria din urmă. Când privești textul, ți se ridică întrebarea: Cine sunt aceștia? De ce de ei trebuie să-ți fie milă, dar cu frică. Aici este vorba de persoane cu totul decăzute în desfrâu și stricăciune. El vorbește de haina mânjită de carne, de haina spurcată. În urma apostaziei, lepădându-se de credință, *„ei își pângăresc trupul“* (v.8), *„își spumegă rușinile lor“*(v.13), *„trăiesc după poftele lor nelegiuite“* (v.16,18) Și vai, câți din aceștia nu sunt astăzi! Și la serviciu, și în societate, ei se laudă doar cu rușinile lor, cu isprăvile lor de seducere, de prindere în curse a unor suflete. Sunt și bărbați și femei din aceștia.

De ei trebuie să-ți fie milă, dar cu teamă. Nimeni nu are o mai mare nevoie de salvare ca aceștia. ***Ei sunt pe ultima treaptă a decăderii.*** Un pas doar este între ei și prăpastia

iadului. Ei au ajuns orbiți de patimi. Nu își văd nici starea lor, nici pericolul grav ce îi așteaptă. Tocmai decăderea lor mare, arată nevoia lor mare de milă. Și la Dumnezeu există belșug de milă, noi trebuie să îi îndrumăm să se întoarcă la El. Ca să-i îndrumăm, noi înșine trebuie să fim copleșiți de milă. Nu poți ajuta așa suflete dacă nu ai milă de ei. De aceea spune Iuda *„fie-vă milă."* Ei sunt căzuții între tâlhari și tu trebuie să fii samariteanul milos. Ei sunt naufragiații vieții ce se înecă și tu ai misiunea de salvare a lor. Un renumit predicator se ruga cu foc pentru cei pierduți: „Doamne, ai milă, ai milă de ei!" Atunci a auzit o șoaptă: „Eu am avut milă, acum este rândul tău să ai milă!" Da, noi trebuie să avem milă. Nu fi nepăsător de ei și de soarta lor veșnică. Nu-i disprețui din cauza păcătoșeniei lor.

O, de am ști să cultivăm mai bine mila în sufletele noastre și ale altora. Cu cât vom petrece mai mult în fața Domnului, cu atât mai mult ne vom încărca cu milă de sufletele altora. Bisericile ar trebui să fie adevărate pepiniere în privința aceasta. Frați predicatori, frați din comitete, cultivați mila. Nu fiți oficiali, ci simțiți starea altora și ajutați și pe alții să aibă milă. Sunt mii de nenorociți de păcat, unii îmbrăcați în haine frumoase și chiar în posturi de răspundere, dar nenorociți, pierduți. Aduceți-vă aminte că Hristos Domnul a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut. Oare în ce măsură vă asemănați cu El? Oare căutați voi cu adevărat pe cei pierduți, pe cei decăzuți?

Dar Iuda ține să sublinieze: *„fie-vă milă cu frică"*. Aceasta înseamnă că trebuie să lucrezi cu multă grijă, cu o mare atenție, ***ca să nu te murdărească*** și pe tine. Echipele de Salvamar, de la plaja mării, sunt instruite cum să salveze pe cei în pericol de înec. Nu este deajuns să vrea să-l scape, ci trebuie să știe când să-l apuce și cum anume, căci altfel cel

în pericol de înec îl trage și pe el în adânc. Tot așa este și în cele spirituale. De aceea spune Iuda *„fie-vă milă cu frică"*. Există pericolul de a te întina și pe tine. Fii cu mare grijă. Lucrarea trebuie făcută, dar cu mare atenție. Urâți păcatul, dar iubiți pe păcătoși. Nu fii ispitit de patimile lui. Păstrează-ți curăția cu orice preț.

Cu frică fiindcă există pericolul de compromitere. Aceasta mai ales când se face lucrarea de persoane de sex diferit. Este bine ca băieții să se ocupe de băieți și fetele de fete, bărbații să se ocupe de salvarea bărbaților decăzuți și femeile de femeile decăzute. Sau în caz că păstorul trebuie să se ocupe de o decăzută, este bine să nu fie singur, ci să ia cu el pe soția lui sau un frate mai bătrân, aceasta spre a fi scutit de a-și murdări numele, de a fi compromis. Chiar dacă tu ești curat în totul, diavolul te poate murdări. Nu te încrede în tine. Lucrarea de salvare a acestora cere multă putere spirituală și multă precauție. Un frate păstor, cu bun renume, a fost chemat de urgență de către o tânără. Fratele s-a îmbrăcat și s-a dus. Tânăra era pe pat, iar fratele s-a apropiat de pat să o asculte. Cineva rău intenționat i-a fotografiat și a doua zi, fotografia fratelui păstor lângă o tânără destrăbălată, cunoscută în acel orășel, a apărut în ziar. Se pare că murdărirea reputației lui fusese pusă la cale de cineva. De aceea este bine să fim precauți.

Când izbucnește câte o molimă, medicii trebuie să fie la datorie, dar ca să nu se molipsească, ei iau toate măsurile de precauție: își iau mănușile și chiar o mască, înainte de a se atinge de bolnav, iar după ce l-a consultat, caută să se dezinfecteze, ca nu cumva el însuși să se îmbolnăvească.

Domnul Isus a trimis pe ucenicii Săi doi câte doi. Dacă medicul chirurg la operații ia pe alt medic să-l asiste sau măcar o soră, cu atât mai mult ar trebui să facă aceasta cei

ce au de săvârșit o operație mult mai importantă pe sufletul omenesc. Nu uitați cuvintele acestea: *„Fie-vă milă cu frică"*. Ele sunt un îndemn și o înștiințare.

Doamne, învrednicește-ne să trăim acestea spre slava Ta eternă, spre binele altora și spre fericirea noastră vremelnică și veșnică!

CE POATE FACE DUMNEZEU?

„Iar a Aceluia, care poate să vă păzească de orice cădere, și să vă facă să vă înfățișați fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale, singurului Dumnezeu, Mântuitorul nostru, prin Isus Hristos, Domnul nostru, să fie slavă, măreție, putere și stăpânire, mai înainte de toți vecii, și acum și în veci." Iuda 24, 25.

Iată am ajuns la sfârșitul epistolei lui Iuda. El încheie cu o binecuvântare cunoscută ca marea benedicție. Ce încheiere frumoasă! Ce plină de învățăminte este această încheiere. Ea este binecuvântată pentru sufletul meu și poate fi binecuvântată pentru sufletul tău. Spre a o înțelege mai bine, o voi împărți în două: prima parte v.24, Ce poate face Dumnezeu; și partea a doua v.25, Ce i se cuvine lui Dumnezeu.

Pentru acest capitol iau partea întâi: Ce poate face Dumnezeu? După ce ne-a pus față în față cu realitatea apostaziei, după ce ne-a arătat o seamă de cazuri, Iuda nu vrea să descurajăm. Este adevărat că lupta credinței este crâncenă, este o încleștare de forțe și mulți se sperie, devin cuprinși de frică și frica îi face să dea înapoi, să se lepede de credință. Lepădarea lui Petru oare nu a fost cauzată de frică? Tocmai el, cel mai curajos, a tremurat în fața unei slujnice, și s-a lepădat de trei ori. Iuda nu vrea să pățim la fel, de aceea ne înștiințează despre apostazie, ne îndeamnă să luptăm pentru credință și încheie spunându-ne că Dumnezeu poate să ne

păzească de orice cădere. Noi singuri nu putem să ne păzim, dar El poate. Deci, trebuie să ne încredem în El. Teama arată lipsă de încredere. În Cuvântul Său, Domnul ne spune de 366 ori *„Nu vă temeți!"*, una pentru fiecare zi, plus una pentru anul bisect. Istoria păstrează un caz grăitor în privința aceasta. Când prim-ministrul lui Oliver Cromwell, pentru unele chestiuni importante a trecut în Franța, seara a poposit la un han, împreună cu valetul său. S-au culcat într-o cameră, dar el n-a putut să doarmă. Într-un târziu și-a trezit valetul și când acesta l-a întrebat ce s-a întâmplat, ministrul i-a spus că îi este teamă că li se va întâmpla ceva rău în această călătorie. Valetul l-a privit și i-a zis: „Stăpâne, pot să vă pun o întrebare sau două? A condus Dumnezeu lumea înainte ca noi să fi fost născuți?" - „Desigur că da" răspunse ministrul. „Și va conduce El lumea după ce noi vom fi morți?" - „Desigur că da!" răspunse el. „Atunci, Stăpâne, de ce să nu-L lăsăm pe El să o conducă și acum?" Credința prim-ministrului a fost stimulată. S-au culcat și numaidecât adormiră amândoi liniștiți.

Da, sunt pericole, sunt curse întinse, sunt vrăjmași mulți, dar El poate să ne păzească de orice cădere pe cei ce am căutat să ne zidim sufletește, să ne consolidăm credința, să ne rugăm prin Duhul Sfânt, să ne ținem în dragostea lui Dumnezeu și care așteptăm îndurarea Lui. Dar aceste cuvinte nu sunt pentru cei ce schimbă harul în desfrânare, care tăgăduiesc pe singurul nostru Domn și Stăpân, pe cei ce au apucat calea lui Cain sau merg pe calea lui Balaam sau au devenit părtași în revolta lui Core. Domnul este în stare să ne păzească dacă ne încredem cu totul în El. Într-un vagon de tren un copil stătea singur pe bancă într-un colț. Un bătrân s-a apropiat de copil și l-a întrebat până unde merge. Copilul răspunse: „Până la capătul liniei". - „Dar nu ți-e frică sin-

gur?"- îl întrebă bătrânelul. „Nu - răspunse băiatul - căci tata este mecanicul de pe locomotivă". Tatăl conducea trenul și băiatul avea încredere deplină în tatăl său și nu avea de ce să se teamă. Așa ar trebui să fim și noi. Numai cei ce nu se hrănesc duhovnicește, nu trăiesc în părtășie cu Domnul prin rugăciune, aceștia sunt tot mai slabi din zi în zi și vrăjmașul îi doboară, aceștia cad. Nu uitați, El poate să ne păzească, dar să fim în mâna Lui..

Dar Iuda nu se oprește numai la lucrarea pasivă de ocrotire, ci spune că Dumnezeu poate să ne facă să ne înfățișăm fără prihană înaintea Sa. Aici este lucrarea activă, dinamică a lui Dumnezeu. Într-o lume murdară, stricată, El poate să ne păstreze curați. Ce mângâietoare sunt aceste cuvinte! Eu sunt slab, neputincios. Sunt unele zile cu valuri năpraznice de ispite. Mi se pare că voi fi doborât, dar atunci mă refugiez, mă ascund cu totul în El, și atunci observ mai bine că El, Dumnezeul Atotputernic, poate să mă sfințească, să mă facă să fiu fără prihană. Știu din experiență că întotdeauna după așa ispitiri mari, după lupte aprige de împotrivire diavolului, rămânând curat, Dumnezeu m-a folosit cu o putere deosebită. El poate să ne facă să ne înfățișăm fără prihană înaintea Sa, îmbrăcați în Hristos.

Și nu numai fără prihană ci și „plini de bucurie". De fapt, este o înlănțuire frumoasă aici. Ești ferit de cădere, ești păstrat curat, fără prihană și să fii plin de bucurie înaintea slavei Sale. Cine are numai o mică murdărie pe el, va fi plin de spaimă, de groază, căci în cer nu va intra nici un păcat. Când toți vor tremura, tu să fii plin de bucurie! Asta este ceva dumnezeesc. Numai El poate face aceasta. Cu cât cineva se apropie mai mult de Dumnezeu, cu atât se vede mai nevrednic. Spurgeon spunea despre un bătrân predicator că mereu plângea în rugăciunile sale, căci se vedea netrebnic, parcă

n-ar mai fi avut suflet, dar în realitate el lucra ca și când ar fi avut două suflete. Cei ce seamănă cu lacrimi vor secera cu cântări de veselie. El poate să ne păzească de orice cădere, El poate să ne facă să ne înfățișăm fără prihană, mai albi decât zăpada și plini de bucurie. Nu numai de bucuria că am scăpat de tot ce este păcat, că am fost schimbați în chipul slăvit al Domnului Isus, sau că vom umbla pe străzile de aur, că vom vedea porțile de mărgăritar, ci vom fi plini de bucurie că vom vedea Fața Sa slăvită și că vom fi totdeauna cu Domnul. Ce glorios har! Și țineți seama că este pentru veșnicie!

Cine ar putea să zugrăvească azi măreția și intensitatea acelei bucurii? Este bine că pentru acel grandios și unic eveniment suntem preschimbați, nu mai avem inima aceasta, căci nu ar putea suporta explozia acelei bucurii și fericiri.

În timpul celor patru ani și jumătate cât am fost destituit de comuniști de la amvonul bisericii întâia din Timișoara și nu aveam voie să predic, am început să scriu poezii, pe care le declamam în biserică. Într-un maculator vechi am găsit că pe data de 12 August 1960, am compus poezia „Ce priveliște măreață!" în care, în chip simplu, am încercat să descriu uimirea ce o vom avea în Ziua de Apoi.

Ce priveliște măreață!
Ce splendori!
Ce feerie!
Cu mii raze,
aurore,
frumusețI din veșnicie,
va-mbrăca întregul cosmos în măreața dimineață,
când Hristos venind în slavă,
va trezi pe morți la viață.

Ce glorioasă trezire!
Ce mișcări!
Ce transformări!

Ne-nțelese,
neștiute,
s-or petrece în pământ și-n mări,
când Arhanghelul cu trâmbiți
anunțând a Lui venire,
s-o petrece învierea
și a lumii înnoire.

Atunci, toți cei din morminte,
din cenușă sau din mare,
albi și negri,
robi și slobozi,
o mulțime-enorm de mare
deși-s morți, toți aud acea strigare,
oasele încep să miște la strigătul soliei sfinte
simt cu toți cum prind viață
a lor putrede-oseminte.

Vor fi readuși la viață
toți cei sfâșiați de fiare,
arși pe ruguri,
trași pe roată
sau torturați pe grătare;
în chip tainic
toți atomii s-or aduna laolată
și-or compune iarăși trupul în aceea dimineață,
mai frumos și plin de slavă
cu o veșnică viață.

Ce uluitor spectacol!
Să-i vezi cum ți-apar în față,
de pe munți,
din văi,
din ape
mii de ființe,
miliarde,
sunt treziți de-o mare forță,
care nu cunoaște obstacol.

Ce-ntâlnire glorioasă!

Cu prooroci,
cu sfinți martiri,
cu părinți, cu frați, cu rude,
cu cerești oștiri;
Ne-om vedea, ne vom cunoaște
într-o viață glorioasă
și-om uita ce grea a fost lupta
jos în Valea-ntunecoasă.

Ce nespusă bucurie!
Ce cântări!
Ce armonii,
cum n-au fost nicicând în lume,
vor cânta ai Săi copii;
căci scăpați de greul crucii,
copleșiți de veselie,
vom întâlni toți pe Domnul
și-om fi cu El pe vecie!

Azi nu putem concepe splendoarea și măreția acelei zile, când Domnul va face să ne înfățișăm înaintea slavei Sale plini de bucurie. Totul este cu mult dincolo de orice închipuire. Apostolul Pavel, care a fost răpit la al treilea cer, a scris: *„Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc"* (1 Cor.2:9). Atunci vom striga „Aleluia" Celui ce ne-a iubit nespus și ne vom închina Lui cum niciodată nu ne-am închinat. Da, s-a meritat să-L slujim cu toată scumpătatea.

Mă iertați că nu vă pot spune mai mult despre această bucurie. Ea este mult dincolo de limbajul nostru de azi. Nici Iuda nu ne-a spus mai mult decât că ne va face să ne înfățișăm *„plini de bucurie înaintea slavei Sale"*

Fraților, se merită să-I rămânem credincioși Domnului, oricare ar fi momelile Satanei și oricât de mari vor fi

suferințele prin care ar trebui să trecem. Chiar dacă El va îngădui să ajungem sub domnia fiarei, Hristos Domnul trebuie să fie singurul nostru Domn. Și dacă ar începe vânătoarea după „prea iubiții Domnului", care nu vor accepta semnul fiarei și nu vor voi să i se închine ei, și sute de mii ar fi supuși torturilor, în cele mai groaznice momente ni se va striga să nu ne temem de fiară și să nu-i dăm slavă.

Dar voi prea iubiților „Temeți-vă de Domnul și dați-I slavă" (Apoc.14:7). Numai Domnul merită toată slava! Nu uitați și dacă nu ne scapă de suferințe, El este în stare să ne treacă cu bine prin ele și să ajungem plini de bucurie înaintea slavei Sale. Vrei și tu așa ceva? Încredințează-ți soarta pe de-a întregul în mâna Lui. **Nu uita: El poate totul.**

Ce I se cuvine lui Dumnezeu?

„Singurului Dumnezeu, Mântuitorul nostru, prin Isus Hristos, Domnul nostru, să fie slavă, măreție, putere și stăpânire, mai înainte de toți vecii, și acum și în veci.“ Iuda v. 25 Amin !

Să luăm acum această parte finală a binecuvântării lui Iuda. este o încheiere glorioasă. După ce dă asigurarea că Domnul poate, pe cei ce sunt ai Lui și vreau să rămână credincioși chiar cu prețul vieții lor, El poate să-i păzească de orice cădere, că îi poate face să se înfățișeze fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale, el arată că lui Dumnezeu I se cuvine: slavă, măreție, putere și stăpânire.

Să cugetăm puțin asupra acestor cuvinte.

Iuda aici afirmă monoteismul creștinismului. El spune: *„singurului Dumnezeu“*. În contrast cu lumea păgână, care avea o sumedenie de zei, creștinii au un singur Dumnezeu. El este Creatorul și Susținătorul vieții, El este singurul Stăpân a toate și le guvernează pe toate. Dr. A. B. Simpson în cartea sa „Numele lui Isus“ spune că în vechiul Panteon, unde erau expuși toți zeii, s-a oferit și creștinilor o nișă pentru imaginea lui Isus. Dar ei au răspuns: „Dumnezeul nostru trebuie să împărățească singur. Noi putem avea doar un singur Domn, și Hristos trebuie să domnească peste toate inimile noastre.“ Dumnezeu este Mântuitorul nostru prin

Hristos Domnul. El a plănuit mântuirea noastră și a realizat-o prin Jertfa glorioasă de pe Golgota. Apostolul Pavel spune: „Căci *Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine*"(2 Cor. 5.19). Acest Dumnezeu care ne-a mântuit și ne poartă din har în har, ***merită să primească din partea noastră toată slava.*** El a fost și este minunat în dragostea Sa față de noi. Pentru tot ce a făcut, pentru tot ce ne-a dat și pentru tot ce El însuși este pentru noi, merită toată gloria.

Sunt unii care dau slavă Domnului doar când merg la biserică. Acolo cântă laudele Lui, dar în cursul săptămânii Îl blestemă și toate lucrurile ce le au, le dau diavolului.

Aceasta nu este slăvire a Domnului. El este singurul Dumnezeu și El singur merită toată lauda. El nu vrea o slavă pe jumătate.

A Lui să fie slava, nu a oamenilor. Oamenii sunt muritori. Este adevărat că uneori oamenii ar vrea să ia locul lui Dumnezeu și să fie ei slăviți. Irod a încercat lucrul acesta (Fapt. 12:21-23), dar ni se spune că îndată l-a lovit îngerul Domnului pentru că nu dădu-se slavă lui Dumnezeu. Feriți-vă de așa ceva. Singurului Dumnezeu, Mântuitorul nostru, I se cuvine toată slava.

Și în vremurile de persecuție, creștinii, chiar cu prețul vieții, au dat slavă numai Domnului Dumnezeu. Au fost vremuri când creștinii erau luați și duși cu forța în templele păgâne să dea slavă zeilor, dar ei nu făceau lucrul acesta. Preferau mai bine să moară decât să dea slavă idolilor. Despre Origen se spune că într-o zi a întâlnit o procesiune păgână, care l-a prins și l-a târât cu forța într-un templu păgân unde i s-a dat o cunună de lauri ca s-o depună pe capul zeului, dar Origen, cu cununa în mâini, a strigat: „Nu idolul acesta merită laurii, ci Hristos Domnul căci El și-a dat viața pentru mântuirea noastră".

El merită nu numai toată slava, ci și stăpânirea. Orice creștin adevărat a avut o zi când și-a dat seama de adevărul acesta. Atunci a îngenunchiat și s-a predat Lui. El este Domnul, Stăpânul lui. Are El stăpânire și asupra vieții tale? Nu te întreb dacă crezi. Sunt mulți care spun că ei cred în Hristos Domnul, dar nu I-au dat Lui stăpânirea. Nu prin vorbe, ci prin fapte ei tăgăduiesc pe singurul nostru Stăpân și Domn Isus Hristos. Ei nu Îl ascultă, nu Îi sunt supuși, nu atârnă de El, nu Îl întreabă pe El, nu Îl slujesc pe El. Aceștia nu Îl cunosc pe Dumnezeu.

Fiindcă Dumnezeu Și-a dat Fiul ca Jertfă de ispășire în locul nostru, El merită să aibă stăpânire asupra vieților noastre. El a făcut spălarea păcatelor noastre prin sângele Lui prea sfânt și tot ce suntem și tot ce avem este datorită harului Său bogat. Purtarea Lui de grijă, pacea sufletului, nenumăratele binecuvântări, răspunsurile la rugăciuni, promisiunile Sale și minunata putere de biruință ce ne-o dă zi de zi împotriva ispitelor și încercărilor, toate acestea determină în viața noastră acceptarea stăpânirii Sale. Nu mai vrem să fim stăpâniți de diavolul. Ajunge! Binecuvântată fie ziua când I-am predat Domnului viața. A fost o consacrare pentru timp și eternitate.

Are Domnul stăpânire și asupra vieții tale? El, care poate să te mântuiască, poate și să te păzească de orice cădere, poate să te înfățișeze fără prihană și plin de bucurie înaintea slavei Sale, El merită să primească și din partea ta slava, măreția, puterea și stăpânirea.

Unii poate sunt gata să dea slavă Domnului și stăpânire în veci, dar nu acum. Iuda cere acum. Nu-L vei putea slăvi în veșnicie, dacă nu Îl slăvești acum. Nu Îl vei putea avea ca Stăpân pe veci, dacă nu Îl accepți acum. Dacă acum îl ai pe diavolul ca stăpân, el îți va fi stăpân și în veșnicie. Nu te

îngrozește aceasta? Schimbă-ți stăpânul acum. Acceptă-L pe Domnul Isus Hristos ca Mântuitorul și Stăpânul tău chiar acum. Într-o lume de apostați, de lepădați de credință, tu crede în El, ascultă-L și slăvește-L. Nu te speria de nimic. El este în stare să te păzească. Fă-L în totul Stăpânul tău. Ferește-te de lepădarea de credință. În aceste vremi critice, ascultă îndemnul lui Iuda.

„Singurului Dumnezeu, Mântuitorul nostru, prin Isus Hristos, Domnul nostru, să fie slavă, măreție, putere și stăpânire, mai înainte de toți vecii și acum și în veci. Amin.